

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRKİYE POLİSİYELERİ

Julian Rathbone

Ölüm İlacı



JULIAN RATHBONE

Julian Rathbone, Dorset ve Cambridge'deki Magdalene College'de eğitim gördü. Farklı ülkelere yolculuk yapmayı seven yazar, bunları genellikle polisiyelerinde kullandı. Üç yıl Türkiye'de öğretmenlik yaptı. Yazar, Türkiye'de yaşadığı dönemin, hayatının en doyurucu dönemlerinden biri olduğunu söylüyor.

Rathbone, 1960 ihtilalini izleyen mahkemeler sırasında Ankara'daydı. Ama onu daha da etkileyen, dost canlısı ve kültürlü insanların arasında yaşadıkları ve Türkiye'nin görkemi ve zenginliği olmuş. Türkiye'de geçen (ve hepsi de Mace-raperest Kitaplar'da yayımlanması planlanan) polisiyelerinde genellikle değişmez iki karakter, yabancıların olaylarına bakan Nur Arslan adlı dürüst bir polis memuru ile Alp Vural adlı bir başka polistir.

Rathbone'un *Joseph ve King Fisher Lives* adlı Booker Ödülü'ne aday olmuş iki kitabı başta olmak üzere önemli biyografi kitapları da vardır.

Ölüm İlacı / Polisiye

Julian Rathbone Oğlak'taki Türkiye polisiyeleri

Elmas Pazarı
Ölüm İlacı

Hazırlanan:
Sonuncu El

Julian Rathbone

Ölüm İlacı

İngilizce aslından çeviren:
Zeynep Seyhan

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Ölüm İlacı-Kill Cure / Julian Rathbone
İngilizce aslından çeviren: Zeynep Seyhan

© Julian Rathbone, 1975

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999

Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli

Kapak tasarımı: Derya Diblen

Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2001

ISBN 975 - 329 - 340 - 2

“Maceraperest Kitaplar” bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

www.oglak.com

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
CLAIRE MUNDHAM
9

İkinci Bölüm
NUR VE ALP BEYLER, BAY MUNDHAM
51

Üçüncü Bölüm
YENİDEN CLAIRE
77

Dördüncü Bölüm
ŞEHİR
129

Bu kitaptaki kişilerin, resmi ya da gayri resmi, hatta yasadışı örgütlerin ve üyelerinin hepsi kurmacadır. Ne Doğu'daki aşiretler üzerinde uluslararası ilaç şirketleri deneyler yapmış ne de hükümet ajanlarının böyle bir politikası olmuştur. 1960'larda Türkiye'de öğretmen olarak yaşayan yazar, bütün bu kurmaca karakter ve olayları, hareketli bir polisiyenin arka planı olarak kullanmıştır. Tıpkı ilk kitap *Elmas Pazarı*'nda, dönemin başbakanına yapılması planlanan suikastin de kurmaca olması gibi.

- YAYINCI

BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE MUNDHAM

1

“Öndeki araçta olmak iyi” diye düşündü Claire. Trieste’den Bangladeş’e kadar bir Volkswagen minibüsün arkasına takılıp kalmak çok sıkıcı olurdu. Potojna’nın çevresindeki sis kalkarken -her ne kadar sıradan bir orman ve dağ manzarası olsa da- çevre görülmeye değerdi. Güneş kayın ağaçları arasından parlarken kendi kendine gülümsedi. Yol, kahverengi alabalık ırmağının üzerinde kıvrılıyordu, Claire biraz çekinerek arkadaşı Robin Bury’ye baktı. Bangladeş’e AHHY gezisi için seçilen beşinci üye olmasına hâlâ inanmadığı için ne kadar heyecanlı olduğunu Robin’in fark edip etmediğini merak ediyordu.

Robin kesinlikle bir şeyler sezmişti, belki de yalnızca o anda Claire hafifçe ona döndüğü için. Gözlerini egzosundan kara dumanlar çıkaran öndeki petrol tankerine ve yola çevirmeden önce bir an dönüp Claire’e baktı. Kızı yanlarında götürmelerinin doğru olup olmadığını düşündü. Bunu ilk düşünüşü değildi. Tankeri sollayıp dikiz aynasından baktı.

“Konvoyda gitmenin kötü yanı, bu büyüklükte bir araca yetiştikten sonra diğerlerinin de onu geçip geçmediğinden emin olmak için beklemek zorunda olman. Yoksa bir on kilometre öne geçip onları kaybedebilirsin. Hah, işte burdalar.”

Claire omzunun üstünden baktı. Gerçekten parlak turuncu renkteki diğer iki minibüs arkalarındaydı. Trieste’de AHHY tarafından onlar için ayarlanmıştı bu minibüsler. İlkini Jack Dealer kullanıyordu, ikincisini de sevgilisi Donna’yla birlikte

yolculuk eden doktor Booker Jones. Tuhaf bir ekip, diye düşündü Claire. Aklına sekiz gün önce AHHY'yle yaptığı görüşme geldi. Aylar önce olmuş gibiydi.

“AHHY, karayoluyla Bangladeş'e giden tıbbi yardım konvoyu için bayan aşçı vb arıyor, Posta kutusu 4648.” *New Statesman*'da görüp yanıtladığı ilan böyleydi. AHHY'nin Asya Halklarına Hristiyan Yardımı olduğunu öğrendiği kısa bir yazışmanın ardından Kraliçe Charlotte Meydanı 3 numarada görüşmeye çağrıldı.

Görüşme pek iyi başlamamıştı. Temizlikçi kadın tarafından zemin kattaki bir dairenin ön odasına alındı. Oda Viktoryen tarzda döşenmişti ve Aziz Thomas Didymus'un Batı Hindistan'daki Görevinin Tarihi Kanunları, Derleyen: J.G. de Pyle benzeri kitapların durduğu raflarla doluydu. Kısa bir bekleyişin ardından siyah göğüslüğünün üstünde yumurta lekesi olan hafif çatlak görünümlü bir din adamı içeri girdi. Kendini Rahip Frere olarak tanıttı. Dostları arasında “Kardeş Frere” olarak tanındığını ekledi kıkırdarak. Yumuşak marul yapraklarının birbirine değmesine benzeyen kısa bir el sıkışmadan sonra oturması için kabarık minderli koltuğu işaret etti. Ya ayakları yerden kesilerek koltuğun içine gömülüyor ya da kenarına rahatsızca tünebiliyordu.

“Diğerleri birazdan burada olur” diye devam etti Rahip. “Bu arada ben de size AHHY'den söz edeyim.”

AHHY, Amerikalı bir hayırseverle iki zengin dul kadın tarafından kurulmuştu. Bir hayır derneği olarak kurulmasına karşın dışardan yardım almıyordu. Yönetim kurulunun yararlı olacağını hissettiği herhangi bir Asya bölgesinde yardım hizmeti için vardı.

“Ben de, hayatım, kuruluşun vekil sekreteriyim. Sanırım geliyorlar. Yok, yok siz yerinizden kalkmayın, o koltuk dökülüyor. Artık yenisini almam şart. Evet, işte geldiler.”

Claire içine gömüldüğü koltuktan kalkamadığı için boy-

nunu uzatmak zorunda kaldı. Birden, burnunun ucunda bir ter damlası hissetti ve yoğun bir çekingenlik duygusuna kapıldı. İçeri giren adamların ikisini de tanıyor olması endişesini daha da artırmıştı.

“Bayan Mundham, Bay Robin Bury ve Bay Jack Dealer. Bayan Mundham’a yerinden kalkmamasını söyledim. Koltuk pek sağlam değil de.”

“Nasılsınız?” dedi Robin Bury.

“Selam” dedi Jack Dealer.

Claire gülümseyip burnunu çekti.

Jack Dealer şömineyi destekleyen mermer sütuna sırtını dayayarak yere oturdu, Robin Bury de koltuğun gıcırdayan koluna tünedi. Bir rom ya da vermut reklamında oynayan adamlar gibi rahat duruyorlardı. Claire biraz daha rahatlamıştı ama yine de böyle ünlü kişilere bu kadar yakın olduğu için kalbi hızla çarpıyordu.

Liman işçiliğini bırakıp devrimci bir rock şarkıcısı olan San Diego’lu Dealer, her zaman televizyonda görüldüğü gibi, siyah deri ceket ve blucin pantolon giymişti. Claire’in düşündüğünden daha yaşlıydı ve saçları alın tarafından epey açılmıştı. Bununla birlikte sarıya boyanmış saçları General Custer’inki kadar uzundu ve omuzlarından aşağı kıvrılarak iniyordu. İri yarı bir adamdı. Boğa kadar güçlü görünüyordu ama yüzü geceleri çalışan bir adamınki gibi solgundu.

Dealer’ın görüntüsü ne kadar Amerikan’sa Bury de o kadar tipik bir İngiliz’di. Otuz yaşlarında, ince, uzun boylu bir adamdı. Münzevi bir yüzü vardı, isterse çok sevimli gülümsüyordu. İri gözleri parlıyordu. Ciddi, içe işleyen bakışları vardı. Sürekli hareket halindeydi. Uzun, ince elleri, konuşurken narin kanatlar gibi kıpırdıyordu. Üstünde eski bir fanilayla hırka, ayağında sandalet vardı. Claire onun antropoloji dalında öğretim üyesi olduğunu ancak son zamanlarda, tanınmasıyla birlikte, sol politikada daha etkin bir rol almak için akademik kariyerini bıraktığını duymuştu.

Claire'e iş görüşmesi havasında bazı sorular sormuşlardı. Jack Dealer sorularını Claire'in yüzüne bakmadan sordu, sonra yanıtlarını dinlemek için tekrar ona döndü. Robin daha nazikti ama öyle temkinli ve mesafeli konuşuyordu ki verilecek yanıtlarda doğru olmayan en ufak bir şeyin ihanet olacağını hissettiyordu. Frere hiç konuşmuyor, masasının başında meşgulmüş gibi davranıyordu.

"Bakmakla yükümlü olduğunuz yok değil mi? Uzun süre yokluğunuzdan rahatsız olacak birileri?"

"Hayır."

"Aileniz?"

"Annem ve babam. Onlar yaşlı değil, yani orta yaşlılar. Bana ihtiyaçları yok."

"Nişanlınız ya da bir erkek arkadaşınız var mı Bayan Mundham?"

"Hayır."

"Ama erkek arkadaşlarınız olmuştur. Özele girmek istemem ama 'hemen dönmen gerek, seninle evlenmek istiyorum' diyen bir mektup almanız çok can sıkıcı olur."

"Hayır, böyle biri yok."

"Sağlığınız iyi mi?"

"Evet."

"Neden sürekli hapsiriyorsunuz?"

"Heyecanlı olduğumda hep böyle olur."

"Bunun için bir doktora göründünüz mü?"

"Evet. Zamanla geçeceğini söyledi."

"Epey zayıf görünüyorsunuz."

"Dokuz ay sefalet içinde yolculuk yaptım ve yalnızca bir kez nezle oldum."

"Hiç bitmeyen bir nezle" dedi Robin.

“Bundan da ölmeyeceğim” dedi Claire, araya girilmesine aldırmadan.

“Bir erkekle mi yolculuk yaptınız?” dedi Dealer başını çevirerek.

“Evet. Başkaları da vardı.”

“Onunla yattınız mı?”

“Ben ne namus kumkumasyım ne de lezbiyenim.”

Bu yanıtı beğendiklerini hissetti.

“Kolay düzülebilecek bir kadın da değilim” diye ekledi. Onları bozduğuna sevinmişti. Rahip Frere özür diler gibi öksürdü. Claire kendini daha rahat hissetmeye başladı.

Ona niçin gitmek istediğini sordular. Dünyanın her yerinde baskı altındaki azınlıklara yakınlık duyduğunu söylediğinde bu, onları özellikle memnun etti. İlkel koşullarda ev idare etme becerisi olup olmadığını anlamaya çalıştılar ama soruları yüzey-seldi. Claire bunun büyük olasılıkla bilgisizlikten olduğunu düşündü.

“Herhangi bir siyasi örgüte ya da partiye bağlı mısınız?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bilmem. Sanırım tembellikten. Ayrıca fazla işe yarayacağını da düşünmüyorum. Önemli bir iş için yararlı olacağına inandığım zaman mitinglere giderim...” O anda, dört hafta önceki Bangladeş mitingine gittiğini söylemenin saçma olacağını fark etti.

“Sendika?”

“Efendim?”

“Bir işçi sendikasına bağlı mısınız?”

“Sanırım Nalgo’nun üyesiyim.”

“Sanırım?”

“Yani Heathleigh Borough Kütüphanesi’nde ilk çalışmaya başladığımda katılmıştım, yaklaşık bir yıl oluyor. Herhalde üyeliğim artık geçerli değildir.”

Ona pasaportunu ve ne zaman yola çıkabileceğini sordular. Sonra bir sessizlik oldu. Üç adam birbirine baktı. Rahip Frere, “Bayan Mundham, bir dakika dışarda beklemenizi rica edebilir miyim?” dedi.

Etnik dokumalı çantasını toplayıp güçlkle ayağa kalktı. Frere onu merdiven sahanlığına götürüp Watts’ın “Umut” adlı tablosunun bir reproduksiyonunun önünde bıraktı. Tablodaki kadının gözünün bağlı oluşu ona kesinlikle incinebilir bir görünüm veriyor diye düşündü Claire.

Yol, Alpler’de iki nehir havzasını bağlayan yüksek araziden geçtikten sonra inmeye başladı, aniden ılık sabah güneşi yüzlerine vurdu.

“Bu minibüslerin ne kadar sıcak olabileceğini hayal edebiliyorum” dedi Claire. Robin Bury’den hâlâ biraz çekindiği için önündeki kontrol panelinin siyah kaplamasına hafifçe dokunma ihtiyacı hissetti.

“Klimayı kullanmayı deneyelim.”

Claire, bunu söylerken adamın yüzünde beliren çocuksu gülümsemeden hoşlandı. Mavi bir kolu indirmesiyle birlikte yüzüne soğuk hava esti.

“Bak, yuvasının içinde döndürerek havayı ayarlayabilirsin, daha soğuk olmasını istiyorsan ortadaki düğmeyi kaydır.”

Claire, adamın, bu kadar basit bir şeydeki acemiliğini anlamamasını umarak havalandırmayla oynadı. Sonra arkasına yaslanıp pencereden dışarıyı seyretti. Ormanın yerini mısır tarlaları ve üzüm bağları almıştı. Bir işaret levhası hâlâ Zagreb yolunda olduklarını gösteriyordu. Claire yine düşünceye daldı.

Mendilini çıkarıp burnunu silmeye bile yetmeyen kısacık bir aradan sonra Rahip Frere onu tekrar içeri almıştı. İçerdeki üç adam ona AHHY seferinde yer alacağını söyleyip tebrik ettiler. Görüşmenin geri kalanı ayrıntılarla ilgiliydi. Altı gün sonra babası onu Victoria'dan uğurladı, Paris'ten aktarmayla Trieste'ye ulaştı. Burada Bury, Dealer ve ekibin diğer iki üyesi olan Doktor Booker Jones ve Donna Liss'le buluştu.

Booker Jones, yakışıklı ve neşeli bir siyahtı. Sürekli gü-lümsüyordu. Northwestern mezunuydu. İsveç'te biyokimyasal araştırmalar yapıyordu. Donna'nın ona hayran olduğu açıktı. Birlikte, Claire'in annesinin deyiimiyle "mükemmel bir çift" oluşturunuyorlardı. Donna'nın gur ve yarı dalgalı saçları ona deli dolu havası veriyordu. Kalın dudaklarının uçları yukarı kıvrılı-yordu. Derin göz kapakları, koyu renk iri gözleri vardı. Burnu ufak ve biraz kemerliydi. İkisi de gündelik ama son derece pa-halı giysiler giymişti. Claire yolculuk için seçtiği blucinden ve iş gömleğinden rahatsız oldu. Yine de eğlenceli insanlardı. Ak-şam, gerçekten de keyifli geçmişti, o kadar ki Claire, ayrı araç-larda yolculuk yaptıklarına üzüldü. Yolculuğun büyük bölü-münde en fazla, minibüslerini dikiz aynasından görecekti.

Minibüsler de onun için sürpriz olmuştu. Claire ciplerde, mataralar ve her yana kayışlarla tutturulmuş yedek lastikler, ön camda tel ağlarla rahatsız bir yolculuk yapacaklarını sanmıştı. Oysa AHHY'nin açıkladığına göre, sermayeleri tükenen bir grup Avustralyalı'dan alınan üç Volkswagen minibüsle yolculuk yapı-yorlardı. Minibüslerin ikisi, -Robin'le paylaştığı ve Booker'la Donna'nın kullandığı- pencereler, yataklar, gaz ocaklarıyla ka-ravana dönüştürülmüştü. Üçüncüsü ise minibüs olarak bırakıl-mıştı ve bavulları taşımasına rağmen yarısı boştu. Dealer, boş kalan yerin alınması gereken tıbbi malzemeye ayrıldığını söyle-mişti.

AHHY seferinin ilk günü iyi geçti. Gün ortasında, geniş ovalardaki mısır tarlalarının üstünde sıcaklık artarken, Zag-reb'le Belgrad arasındaki otobanda Brod'a yakın bir motelde

duraklayıp gulaş yediler. Rijeka'dan tatilden dönen işçi ailelerinin yüklü otomobillerinden inen küçük çocuklar tozlu karavanlara yabancı alfabelerle adlarını yazdı. Farkında olmadan ısırdığı acı biberle ağzı yanan Claire'i izlemek diğerleri için eğlenceli oldu.

Akşam Üsküp'te yeni açılan bir otelde duruldu. Burada "Mavi Tuna"yı çalan bir çingene kemancıyı dinlediler. Ayrıca İngilizce'yi abartılı bir Kensington aksanıyla konuşan melankolik garsonu izleyerek hoş zaman geçirdiler. Bury, Türkiye'nin doğusuna varana kadar fazla zorlanmayacaklarını söyledi. Bu arada AHHY masrafları karşıladığına göre keyiflerine bakabilirlerdi.

Garson tabakları toplayıp kahvelerle tatlı getirdi.

"Ben Savoy'da çalıştım" dedi. "Savaştan önce. Savoy'u bilir misiniz?"

"Pek iyi değil." "Elbette bilirim" dediler Bury'yle Dealer aynı anda.

"1944 yılının Ocak ayında Mareşal Tito ve Partizanlar'la buluşmak için paraşütle atladım ama onları hiç bulamadım" dedi garson.

Claire, garsonun sol elinde üç parmağının eksik olduğunu gördü.

"Ondan önce Savoy'da çalışıyordum."

Dealer tatlısını mideye indirdikten sonra, "Booker" dedi, "şu tıbbi malzemeyi nasıl alacağımızı söylesene."

Siyah adam sandalyesini geri itip öne eğildi. Uzun parmakları dizlerinin arasından sarkıyor, ara sıra önemli bir şey anlatmak istediğinde hareket ediyordu.

"Alacağımız ilaç Panmycin ya da..." Çok heceli bir formül söyledi. "Gazetelerde okumuş olabilirsiniz. Rusya'da geliştirilmiş geniş spektrumlu bir antibiyotik. Kısa bir süre sonra İngiltere ve Amerika'da da bir ilaç firması tarafından üretilecek. Üzerinde araştırma yapıyorum ancak Ruslar çok az miktarını

piyasaya sürdü. Batı'da henüz üretilmedi. AHHY bunun haberini almış. Benimle bağlantı kurdular, ancak yaptığım araştırmaların sonucunda Ruslar'ı, Bangladeş'e yardım için ikna etmenin hiçbir yolu olmadığını anladım. Ama İsveç'te beraber çalıştığım bir Rus araştırma doktoru Bulgaristan'da bir Panmycin stoku bulunduğunu ve bazı yardımsever dostlarının, eğer bir randevu ayarlayabilirsek, birkaç bin doz ilacı Yunanistan'a kaçak sokmaya hazır olduğunu söyledi. Biraz tehlikeli ama Panmycin buna değer. Asya kolerasına karşı çok etkili. Onun için iki gün sonra akşamüzeri Selanik'ten ayrılıp şafaktan üç saat önce Bulgaristan sınırına varacağız. Sonra dağ yoluna girip ilacı öbür tarafa geçireceğiz. Bizim için riskli bir şey yok ama ilacı bize ulaştıracak Rus doktor için durum çok riskli, anlatabiliyor muyum? Şunu unutmayın ki Panmycin'e kadar kolera gibi hemen hemen çoğu zaman acı çektirerek öldüren korkunç bir hastalığın bilinen bir tedavisi yoktu..."

Dealer eliyle ağzını silip fincanını masaya koydu.

"Neden" dedi ağır ağır, "Bulgaristan için transit vize almıyoruz, ilacı da Sofya'dan alıp Rus doktorun göze aldığı tehlikeyi ortadan kaldırmıyoruz?"

"İşe yaramazdı" dedi Booker. "Bulgar sınırındaki gümrük denetimi çok sıkı. Panmycin'i bulurlarsa tutuklarız. Bu da Doktor Feyordoriviç'in çalışma kampına gönderilmesi ve kolera kapmış olması muhtemel dokuz bin Bengalli'nin de ölmesi demektir. Kimse için böyle bir şey dilemem."

"Tamam" dedi Jack. "Öyleyse Sofya'ya gitmiyoruz."

O gece Claire yatakta bütün yolculuğa ilişkin içinde beliren rahatsız edici duyguyu bir türlü üstünden atamadı. Ara ara gelip acı veren bir duyguydu bu. Yatak gıcırdıyordu, dışarda tuhaf bir dilde konuşan sesler birbirine karışıyordu, bir çocuk ağlıyor, bir kadın kahkaha atıyordu. Her şey, Heathleigh'den, doğup büyüdüğü Londra banliyösünün normallikinden çok uzaktı. Halk

kütüphanesinden, titiz ev kadınlarından, lise öğrencilerinden çok uzaktaydı. Babasından ve onun çok sevdiği, şu sıralar tam açma zamanı olan yıldız çiçeklerinden çok uzaktaydı. Rahatsızlık hissederek gıcırdayan yatakta öbür yanına döndü. Bury fena biri değildi ama adamın tedirgin halinden pek hoşlanmıyordu. Dealer iri cüssesiyle onu korkutuyordu. Booker ve Donna birbirlerine fazla âşıktı -diğer insanları yok sayıyorlardı- ayrıca Booker da korkutucuydu, hem fazla enerjik hem de fazla alıngandı. Donna'ya acımasızca davranabiliyordu. Ne ekipti doğrusu! Ne uyumsuz bir birleşim! İlanı ilk okuduğunda hayal ettiği genç gönüllülerden oluşan ekibe hiç uymuyordu. Şimdi bir de şu garip kaçakçılık işi -neydi o?- Panmycin. Kesinlikle tehlikeli olmalı. Yatakta tekrar döndü, neredeyse babasını yüksek sesle çağırmak üzere olduğunu fark etti.

Babasını düşünmek huzur vericiydi. Bu yolculuğu ona söylediğinde çok iyi karşılamıştı. Her zamanki gibi kendini tutup "Sen nasıl istersen canım" demiş, Barcelona'da, esrar bulundurma suçlamasıyla sonuçlanan son macerasına hiç değinmemişti. Berbat bir şeydi. Birlikte olduğu çocuk, esrarın sahibi, İspanya'da hâlâ hapisteydi. Ama babası gerçekten harika davranmıştı. Kalkıp İspanya'ya gelmiş, konsolosla ve İspanyol polisiyle konuşmuştu, sonra da Claire'e tek bir sert sözcük bile söylememişti.

Claire kendini daha güvende hissederek uyudu.

Ertesi gün öğleyin AHHY ekibi Kuzey Yunanistan'a geçti. Akşamüstü Selanik'te başka bir otele yerleşildi. Claire bu otelin güzel olduğuna karar verdi, kasabaya yakışıyordu. Arnavut kaldırımli yollar küçük bulvarlarla kesişiyordu, beton binaların arasında yarı ahşap evler vardı. Her şey kaçınılmaz olarak kent Edward tarzı otellerinin, mağazaların ve kafelerin bulunduğu kavisli deniz kıyısına doğru iniyordu, modern bir limanın mazot ve yağ kokan kıyısına. Otel köşedeydi. Binanın sıvaları dökülen cephesi denize bakıyordu, Claire'in odasının bulunduğu taraf, yukarıdan dar bir sokakla bir açık hava sinemasını görüyordu. Alacakaranlık çökerken yatakta uzanmış, yemeğe çağrılmayı bekliyordu. Aşağıdan bangır bangır bir müzik sesi yükseliyordu. Parmak ucuna yükseldi. Boynunu uzattığında ince pancurların arasından bir an için Jean Gabin'in başını gördü. Eski bir İtalyan polisiye filmiydi. Ses düzeni öyle kötüydü ki, filme Yunanca dublaj yapıldığını bir süre sonra fark etti.

"Berbat değil mi?"

Claire döndüğünde Donna'nın içeri girdiğini gördü. Amerikalı kız, üstünde turuncu çiçekleri olan kahverengi bir ipek bluz ve aynı renk kadife pantolon giymişti. Claire, Donna'nın bu kadar çok giysiyi nasıl yanında getirebildiğine hâlâ şaşıyordu. Parlak, gür saçlarının arasında altın renkli bir taç parlıyordu.

"Berbat olan ne?"

"Ses. Şu Allah'ın cezası sinema. Coca Cola kültürüne de bak. Seyircilerin otomobilde oturarak film seyrettiği sinemaları biz icat ettik ama onlar, otomobilleri olmadığı için bunu yaya sinemasına çevirmiş."

"Ben hoşlanıyorum aslında."

“Sabah birde hoşlanmazsın. O saate kadar açık.”

“Neyse, eminim sizin otomobilli sinemalarınızdan önce onların böyle sinemaları vardı” dedi Claire, Donna’nın ukalalı-ğını yumuşatmak için gülerek.

“Belki de. Claire, yarın geceki şu iş hakkında ne düşünüyorsun?”

“İş? Ha şu Panmycin’i Bulgar sınırından almayı diyorsun.”

“Evet onu.”

Donna kırmızı paketinin içinden bir uzun Chesterfield çıkarıp minik altın çakmağıyla yaktı. Dumanı üflerken bacak bacak üstüne atıp parlak buklelerini savurdu. Dirseğini dizine koydu ve elini çenesine dayadı. Bu poz, Claire’e elinde olmadan babasının bayıldığı kırklı ellili yılların filmlerindeki kadın kahramanları hatırlattı.

“Bilmiyorum” dedi. “Sanırım düşünmemeye çalışıyorum. Bu seni endişelendiriyor mu?”

“Evet, endişeleniyorum. Yani sırf bu yüzden uyuyamıyor değilim ama korkuyorum. Hiç gerçek gibi değil.”

“Galiba böyle işlerin doğası bu.”

“Sanırım öyle. Ama sırf bu değil. İsveç’te hazır stok var, neden biz Rusya’dan ya da Bulgaristan’dan ya da başka bir yerden kaçırmak zorundayız?”

“Ama Booker, İsveç’te yalnızca numuneleri olduğunu söyledi. Yani deneme için on bin tane kullanmazlar herhalde.”

“Doğru, kullanmazlar.”

Bir an sessiz kaldılar. Aniden sinemadan büyük bir patlamayla polis sirenleri duyuldu.

“Alkol yasağı zamanında Chicago’da yaşıyormuşuz gibi.”

“Seni endişelendiren başka bir şey olmalı.”

“Bilmiyorum ama Booker bütün iş hakkında fazla ağzısıklı davranıyor.”

“Tehlikeli olacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Olmayacağını söylediler. Neyse ki bizi arkalarında bırakacaklar, bir şey olmaz.”

“Ama Booker’a olabilir.”

“Belki.” Donna kısa bir iç çekişten sonra sigarasını cilalı sehpanın üstündeki küllükte söndürdü. “İşte bu yüzden endişeliyim. Haydi aşağı inelim.”

Erkeklerin otelde değil de kıyıdaki bir tavernada yemeye karar verdikleri ortaya çıktı. Kısa yürüyüş Claire’i büyüledi. Loş sokak lambaları kızıl kadife gökyüzüyle yarışıyor ama onun güzelliğine yetişemiyordu, siyah deniz karanlıkta fosfor gibi parlıyor, her yerden müzik ve insan sesi geliyordu. Sokak satıcıları gaz lambalarının ışığı altında şişlere geçirdikleri etleri pişiriyorlardı. Burnuna farklı farklı kokular geliyordu, et, baharat, faytonları çeken beygir ve eşeklerden gelen çiftlik kokusu, egzotik dumanına karışmış sarmısak ve kafelerin dışındaki plastik sak-sılarda yetiştirilen portakal ağaçlarının keskin kokusu.

Tavernayı buldular. Küçük, alçak tavanlı, sigara dumanıyla kaplı hırpani bir yerdi ama yemekleri fena değildi. Sıcak sarmısak soslu iri karides ve patlıcan kızartması yediler. Fıçılardan mantarsız şişelere doldurulmuş şarap içtiler.

Fazla miktarda içtiler. Jack daha sonra yöreye özgü kon-yaktan bir şişe istedi. Sokaktan içeri iki kişilik bir müzik grubu girince onlara katıldı. Balalaykayı gelişigüzel çalıyor, ayağıyla yere vururken büyük kırmızı mendilini sallıyordu. Yunanlılar yaranmaya çalışarak gülüyordu. Çift gördüğü Jack Dealer’ı normal görmeye çalışan Claire’e, adamın durumu biraz komik görünüyordu. Gerçekten de bütünüyle gülünçtü. Ter içindeki kocca yüzü, kalın ensesinde sağa sola sallanan uzun, cılız saçları ve tabii ki fazlasıyla dar blucini.

O anda içeri giren, omuzlarında Nato rütbeleri bulunan iki Amerikan askeri Claire’le aynı fikirde değildi. Bej rengi pamuklu gömleğinden göbeği fırlayan genç olanı Jack Dealer’ı tanıdı ve arkadaşıyla birlikte masaya geldi.

“Gerçekten Jack Dealer mı?” dedi. “Yani gerçek Jack Dealer?”

O olduğunu söylediler. Amerikalılar’ın, halk kahramanıyla gerçek anlamda tanışmaya çok meraklı olduğu ortadaydı. Fazla beklemediler. Jack orkestranın son notasından sonra ayağıyla yere bir kez daha vurup mendilini havada salladı, “Ole!” diye bağırıp masaya doğru sendeledi.

“Devletin solukbenizlileri, heeeey” diye bağırıp kollarını askerlerin omzuna attı, sarhoş taklidi yaparak öne doğru yıkılırken Booker altına bir iskemle itti. Halk kahramanı iskemleye düştü. Kuvvetli el sıkışmalarla geçen hararetli bir tanışma faslı oldu.

“Evet çocuklar, ne zamandır buradasınız?” dedi Jack. “Burası nasıl bir yer? Yemekler nasıl? Her şey ‘Amerikan Malı mı? Sanırım suyu bile bizim kirli göllerimizden getiriyorlar, ha öyle mi? Sakın üstünüze alınmayın askerler, böyle şeyler hakkında ne düşündüğümü bilirsiniz, hepsi şarkılarımda var. Sizi iyi besliyorlar, değil mi? Haftada beş gün ev yemeği, hafta sonlarında da patates kızartması ve fleminyonla sizi mutluluktan uçuruyorlar mı?” Önce güldüler, sonra yüzleri kızardı, sonra yine güldüler. Jack onlarla sürekli dalga geçiyor, bir övüyor bir hakaret ediyordu. Claire bile adamın gösterisine hayran olmak zorunda kaldı. Dişleri çekilmiş, uyuşturulmuş vahşi hayvanlarıyla oynayan yaşlı bir hayvan terbiyecisi gibiydi. “Sizi burada bir şeylerle oyalıyorlar mı, yoksa Sam Amca’nın parasıyla Avrupa turuna çıktınız da kışınızın üstünde mi oturuyor musunuz?”

“Hayır Jack. Bizi yanlış anlama” dedi gözlüklü teğmen, aniden ciddileşerek. “Burada yaptığımız işin ulusal güvenlik için hayati önemi var. Yapacak o kadar çok şey var ki. Yunanlılar’ın burada ve sınırın ötesinde ne kadar çok sorunları olduğunu bilseniz.”

“Dur” diye bağırdı Jack. “Orada dur. Bir kelime daha edersen Pentagon’un açıklama yapmak zorunda kalacağı bir sızıntı

oluşur. Şunu unutma ‘gevşek ağız, gemi batırır’.” Sahte bir ciddiyetle nutuk attı. “Tamam dostum, sana inanıyoruz, daha fazla bir şey söyleme, anlıyoruz. Mücadele seni bekliyor, sonuna kadar.”

“Evet Jack” dedi gözlüklü olanı, hâlâ ciddiyetten elindeki bardak titriyordu, “gerçekten de sonuna kadar.”

Jack fazla uzatmadan Amerikalı askerleri yolladı. Onları kapıya götürüp el sallayarak uğurladı. Masaya döndüğünde her zamankinden daha yaşlı ve yorgun görünüyordu ama ayıktı.

“Kusura bakmayın. Sanırım hayranımdılar. Hiç kendimi tutamıyorum. Menajerim de plak satışlarını artırdığını söylüyor.” Başını kaldırdı, gözleri kanlanmıştı ve uykuluydu. Elinin tersiyle, Hollywoodvari bir pozla, sanki masanın üstündeki şişelerle bardakları yere atıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Haydi artık gidelim. Boktan bir yermiş burası, niye geldiğimizi anlamadım.”

Hafifçe sendeleyerek herkesten önce dışarı, serin sokağa çıktı.

3

Claire havanın şaşırtıcı derecede soğuk olduğunu fark etti. Demir perdenin yaklaşık bir kilometre ötesinde, taşlı yolun sonunda, aysız gecede Volkswagen karavanın içi korkutucuydu. Park lambalarının donuk kırmızısı derme çatma yol bariyerlerini aydınlatıyordu. Yarım saat önce Robin, Jack ve Booker alçak tümseğin üzerinden atlayıp karanlığın içinde kaybolmuştu. Şimdi çevrede yalnızca çıplak dağlar vardı. Samanyolunun siyah gökyüzündeki manzarası bile pek sevimli görünmüyordu.

Donna, Claire'in yanındaki yolcu koltuğunda kıpırdanıp üçüncü Chesterfield'ini çıkardı. Küçük altın çakmak belirsiz kayaları aydınlatıp tekrar hiçliğe gömdü. Sigaranın dumanı soğuk ve acıydı. Claire alnına yerleşen bir başağrısı hissetti.

"Saat kaç?" diye sordu.

Donna bileğini kontrol panelinin kırmızı ışığına tutarak küçük altın saatine baktı.

"Üçü biraz geçiyor. Gelmelerine yirmi dakika var. Bir saatte önce merak etmememiz gerektiğini söylediler."

Sigarayı bir iki dakika uzun uzun içine çekerek içtikten sonra saçlarını savurdu. "Ne Allah'ın belası iş. Merak etmeyin mi? Bizi ne sanıyorlar?"

Claire ona baktı. Amerikalı kız alt dudaklarını ısırıyor, nemli gibi görünen gözlerle ona bakıyordu.

"Eminim bir şey olmayacak."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bu iş tehlikeli. Mutlaka tehlikelidir. Bulgaristan gibi ülkelerden mal kaçırmak tehlikesiz olmaz. Özellikle de gece vakti ve böyle açık arazideki sınırlarda. En azından geçiş noktasında ateş etmeden önce soru sorarlar. Oysa burada devriyeler sorgusuz sualsiz ateş eder. Kahrolası iş."

Claire bir an sessiz kaldı, sonra olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak pencereyi açtı.

“Üşüdüğünü sanıyordum” dedi Donna, deri ceketine iyice sarınarak.

“Booker’la nerede tanıştın?” diye sordu Claire, arkadaşının dikkatini dağıtmak için.

“Bir partide. New York’ta. Cehennem azabı gibi bir partiydi. Bütün o ‘radikal görünümlü sosyete’ bilirsin. Bernstein bile oradaydı. Booker da gecenin ‘sergi malları’ndandı. Başarılı bir siyah, büyük biyokimyacı falan filan. Yine de iyi bir ‘Soul’ grubu vardı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Booker benimle dans etti. Hayatımda bir bedenim olduğunu hissettiğim ilk andı.”

Claire, zenci adamın kıvrak bedenini düşündü, kolay ve rahat hareketlerini, geniş göğsünü.

“New York’ta ne yapıyordun?”

“O zamanlar öğretmenlik yapıyordum. Varoşlardaki okuma zorluğu çekenlere özel hocalık. Şaka şaka. Orada herkesin okuma zorluğu vardır. Allah’ım neydi o!”

“Ne?”

“Dinle. Yine oldu.”

Uzaktan bir çocuğun kırbaç şaklatmasına benzeyen iki küçük patlama sesi geldi.

“Silah sesi. En az üç kez.”

Claire, “Nerden biliyorsun? Ana yoldan geçen bir kamyonun motoru teklemiş de olabilir” dedi ama tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

“On kilometre ötede mi? Şşşt.”

Nefeslerini tuttular. Sessizlikte Claire kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

“Silah sesini tanırım” diye fısıldadı Donna. “Güpegündüz sokaklarda ateş edildiğini gördüm. Allah’ım nefret ediyorum. Bütün bunlardan nefret ediyorum.”

Claire elini Donna'nın elinin üstüne koyunca kızın titrediğini hissetti. Onu, boynuna sarılacak kadar iyi tanıyıp tanımadığını düşündü. Aniden kendini korkmuş değil de yalnız ve güvensiz hissetti. Bütün olanlar öyle garip ve kendisine öyle yabancıydı ki ne yapacağını bilmiyordu.

“Onlara bir şey olmayacak” diye mırıldandı.

Donna ona baktı, neredeyse kızgın bir ifadeyle omzunu silkip içini çekti.

Zaman geçti.

“İnmek istiyorum. Buna dayanamayacağım, ben dışarı çıkıyorum.”

“Henüz on dakika var. Daha çabuk gelemezler, hele bu karanlıkta taşıdıkları o şeylerle.”

Donna saatine baktı.

“Beş dakika daha. Sonra gidiyorum.”

Koşan ayak sesleri.

Donna “Farları yak” diye bağırarak kendini karavandan dışarı attı.

Parlak ışığın önünde sendeleyerek Robin'di. Gömleği yırtılmış, yüzü kan içindeydi.

“Bize ateş ettiler” dedi nefes nefese. “Biri bize ateş etti. Sınırdaki Booker yaralandı.”

“Aman Allah'ım!”

“Bir şeyi yok. Yalnızca kolunda ufak bir sıyrık var, biraz kanıyor, o kadar.” Karavanın arkasına geçip battaniyelerle elbiseleri alt üst etmeye başladı. “Nerde şu Allah'ın cezası ilkyardım çantası? O iyi, merak etme. Bir bandaj sarsak iyi olur diye düşündüm. Hah, işte şurada. Booker buradan yarım kilometre kadar uzakta. Artık Bulgarlar'ın arkamızdan sınırı geçme tehlikesi yok.”

“Ben de seninle geliyorum” dedi Donna.

“Hayır, burada kal.”

“Seninle geliyorum.”

“Ben burada yalnız kalamam” dedi Claire.

Robin iki kıza bakıp duraksadı.

“Tamam. Sanırım malzemeleri yarım saat kadar burada bırakabiliriz. Ben Jack’e kutuları taşıması için yardım ederken siz de Booker’ı getirebilirsiniz. Bir el feneri alın. Söylemedi demeyin, karanlıkta gitmek zor olacak.”

Donna, Robin’in arkasından bariyeri tırmanmaya uğraşırken Robin iki ayağını da kaldırabilmesi için ona elini uzattı. Claire elinde fenerle arkalarında kaldı, sonra başını eğerek bariyerin altından geçti. Patika dik olarak yukarı çıkıyordu, en sonunda da kayalar ve yıkıntılar arasında kayboluyordu. Yalnızca yirmi metrede bir önlerine çıkan beyaz taşlar hâlâ doğru yolda olduklarını gösteriyordu. Donna’yla Robin önde, Claire ise arkada burktuğu bileğiyle topallayarak önünü görebildiği kadarıyla ilerliyordu. Claire, soluk seslerinin arasından konuşmalarını duyabiliyor ve Robin’in ara sıra Amerikalı kızı düşmemesi için tuttuğunu görebiliyordu.

“Daha ne kadar kaldı?”

“Üç yüz metre kadar ama daha uzun gelecek.”

“Ne oldu?”

“Bir taş yıkıntıya geldik. Jack bunun tarafsız bölgeyi, sınırın her iki yanındaki üçer metrelik boş araziye işaretlediğini söyledi. O, Booker’la birlikte ilerledi. Onları göremedim. İki kutuyla dönüp üçüncüsünü almak için gittiler ki bu, ateş açılmadan beş dakika önceydi. Geri geldiklerinde Booker kolundan yaralanmıştı, üçüncü kutuyu Jack taşıyordu.”

“İyi misin?” dedi Claire, yetişmek için birkaç adım koşarak. Ne de olsa Robin’in üstünde de kan vardı.

“Evet, düştüm, hepsi bu.”

Aniden bir kez daha ateş edildi. Hiç ışık görmediler ama ses yakından gelip kısa bir yankılanma yapmıştı.

“Tanrı aşkına şu feneri söndür.” Jack’in sesi daha da yakından geliyordu.

Claire’in midesi korkuyla kasıldı. Feneri yere çevirdi. El yordamıyla düğmesini bulup kapamaya çalıştı. Oradaki biri ışığa ateş etmişti, elindeki fenere. Claire boğazından perişanlık, korku ve yalnızlık karışımı bir hıçkırık yükseldiğini hissetti.

“Buraya gel, tamam. Buradan. Sol tarafındayız. Sınırı geçmezler. Vuracak bir şey olmadığına göre ateş etmezler. Etseler bile bize isabet etmesi bir mucize olur.”

Yirmi metre kadar ilerde, solda kırmızı bir nokta, bir sigaranın ateşi görüldü. Claire, Jack’in yüzünü belli belirsiz seçebiliyordu. Adamın arkasında piramit gibi yükselen taşlar vardı. Claire yarı emekleyerek, yarı koşarak sığınağa doğru diğerlerini izledi.

“Tamam. Işığı yakabilirsin. Bunun arkasında güvendeyiz.”

Claire bir an için feneri kırmış olduğunu sandı ama sallayınca yandı. Jack çömelmişti, sigarası iri parmaklarının arasından sarkıyordu. Sağında Booker yatıyor, gergin dudaklarının arasından beyaz dişleri görünüyordu. İkisinin arasında her biri bir bavul büyüklüğünde üç kutu duruyordu. Zenci adam sol koluna bir mendil bastırıyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Robin el yordamıyla ilkyardım kutusunu karıştırdı, sonra adamın kandan yapış yapış olmuş parmaklarını aralayarak mendili açtı. Claire kol boyunca açılan uzun yaraya bir an bakıp başını çevirdi, yaranın içi gri renkteydi. Donna el fenerini aldı.

“Dikiş atmak gerekiyor” diye mırıldandı Robin.

“Biliyorum. Sen yapabilir misin?”

“Daha önce hiç yapmadım ama nasıl yapacağımı söylersen denerim.”

“Tamam. Önce Novocain. Sonra dezenfektan. İğneye ip-

liği geçir. Tamam. Elini titretme. Yaranın yirmi santim kadar dışından. Hayır öbür yandan başla. Aaah, Allah kahretsin, seni alçak herif. Yok, sen bana bakma, doğru yapıyorsun. Donna, o spreyden bir daha sık. Hayır, gerçekten Robin, iyi gidiyorsun. Doktor olabilirsin. Tamam, şimdi düğüm at. Tanrım, ne düğümü olduğu önemli değil. Yavaş ol, yırtma. Aferin. Bunun gibi üç tane daha atarsan tamam olacak...”

Claire sessizce Jack’e yaklaştı. Jack onu kocaman koluyla sarıp, omzuna attığı içi kürklü montunun altına soktu.

“Sigara?”

“Hayır teşekkürler.” Claire burnunu çekti, gözlerine bir şey batıyormuş gibi hissetti. Adamdan tuhaf bir koku geliyordu.

“Mendil?”

“Teşekkürler.” Mendili alıp burnunu sildi. Yola çıktıktan dört gün sonra tekrar burnunu çekmeye başlamasına sinirlendi. Booker ona bunun için ilaç vermişti ama otomobilde kalmıştı.

“Şu silah sesi çok yakından geldi” diye söylendi.

“Çok yakın değil. İki yüz metre, belki üç yüz. Bir vadinin ucundayız biliyorsun. Sana yakınmış gibi hissettiren, sesin yankılanması.”

“Yani gerçekten daha yakına gelmeyecekler değil mi?”

“Gelmezler. Burada kimin olduğunu bilmiyorlar. Onların bildiği kadarıyla Yunan ordusunun yarısı bile burada olabilir.”

Dealer onu korkutmasına rağmen sıcaktı. Claire kendini biraz rahatlamış hissetti ama burnunu çekmeye devam ediyordu.

Yaklaşık on dakika kadar sonra Robin, Jack’i yıkıntıda bırakıp kızların Booker’ı yola çıkarmasına yardım etti. Daha sonra kurtuları taşımak için geri döndü. Hepsinin güvenli bir biçimde karavana dönmesi bir saatten fazla sürdü. Gün ağarana kadar minibüslerde kalmaya karar verdiler. Jack’in viskisinden içip uyumaya çalıştılar. Claire derin düşüncelere daldı. Robin’in ba-

cağı hissedebileceği kadar yakınındaydı. Claire bunu fark ederken adam karanlıkta yerini değiştirdi. Saçmaydı çünkü Jack ona kolayca sarılabilmisti. Claire, Amerikalı'nın kokusunu ve elinin ağırlığını hatırladı. Biraz acımsı, tütün, makine yağı ve başka şeyleri çağrıştıran erkeksi bir kokuydu. Claire uyuyakaldı. Robin neden onu bu kadarcık olsun rahatlatmıyordu? Kahretsin. Yerini değiştirip ceketini yastık yaptı ve kestirmeye devam etti.

Şafak. Yıldızlar yavaş yavaş kayboldu. Claire soğuktan titreyerek dışarı çıktı. Donna da yanına geldi, birlikte kahve yapmaya koyuldular. Tepelerin arasından inci gibi ışık huzmeleri yayılıyordu. Otomobillerin üstü çigle kaplıydı, hava buz gibiydi. Hiç konuşmuyorlardı. Claire ısıtıcıyı doldurmaya çalışırken kazara Donna'nın üstüne su döktüğü halde kız tek kelime bile etmedi. Donna bitkin görünüyordu ve ilk kez saç başı dağınıktı. Kahveleri erkeklere götürdüler, sıcaklığı hepsine iyi geldi. Güneş kayaların üstünde yükseliyordu.

Booker tembelce dışarı çıktı. Tek koluyla gerinip yüksek sesle esnedi.

“Beyaz kız” diye gürledi, “bana şöyle çabuk tarafından güzel bir beykınılı yumurta ayarlar mısın?”

Donna yiyeceklere uzanmak için arkasını dönünce Booker sağlam eliyle kızın poposuna vurdu.

“Çek elini, seni kötü zenci” diye bağırdı Donna, diğerleri de güldü.

Yunanistan'da son kent olan Dedeagaç'ta Claire'in iç çamaşırlarıyla fotoğrafı çekildi.

Kentin küçük meydanına yakın bir yerde minibüsleri bıraktılar. Booker'la Jack, Booker'ın kolunu daha iyi saracak bir doktor bulmaya gittiler. Diğer üçü soda ve koyu kahve içerek bekliyorlardı. Donna'yla Robin'in suskunluğundan sıkılan Claire dar sokaklarda gezintiye çıktı. Uykusuz ve korkuyla geçen geceden sonra yorgun ve bıkkındı, bu arada Robin'in kafede Donna'yla kalmasına da bozulmuştu.

Kentin dışına doğru yürürken küçük bir plaj buldu. Küçük bir çam ağacı plajın yoldan görünmesini engelliyordu. Ağacın önündeki kumsalda kabinler vardı ama hepsi de kilitliydi. Kimsecikler yoktu ortada. Bir süre kumda oturup -daha doğrusu çakıl taşlarında- denizin sakinliğini seyretti. Kıyıya vuran dalgaların sesi, alçalıp kabaaran deniz onu sakinleştirmeye yetti. Sonra koltukaltlarındaki kuruluğu fark etti, gözleri ve burnu da yanmaya başlamıştı. Yüzme isteği dayanılmaz hale geldi.

Külotuyla sütyeni naylon jarseydi, süslü de olmadığı için bikininin yerini tutacağını düşündü. Suya girince içini gösterme tehlikesini göze alabilirdi. Daha fazla düşünmeden iş gömleğini çıkardı, blucinini sıyırıp attı ve denize koştu. Derine gitmek için bir süre ilerlemesi gerekti. Su soğuk değildi. Zıplayarak kendi kendine oynadı. Avuçlarına su doldurup çevresine altın su damlacıkları serpti. Sonra açılıp yüzmeye başladı. Sırtüstü yatıp kollarını iki yana açtı. Güneşe karşı gözleri kapalı, tamamen rahatlamış olarak denizin üstünde neredeyse uyuyacaktı. Bir yıldan uzun bir süredir böyle ılık sularda yüzmenin keyfini unutmuştu.

Diğerleri. Onları daha fazla bekletmemeliydi. Kıyıya yönelince ne kadar açılmış olduğunu fark etti. Sonra birden

şaşıracak az kalsın su yutuyordu çünkü yabancı bir adam plajda elbiselerinin yanında duruyordu. Yüzmeye devam etti, ayağı kuma değince yürümeye başladı. Eğilip göğsüne baktı. Olacak gibi değildi. Genç kız dergilerinin kapaklarından fırlamış gibiydi. Okuldayken utandığı zamanlar dert köşelerine hayali mektuplar gönderip yanıtlamak gibi bir âdeti vardı. *Sevgili Güzin Abla...* Sonra yanıtı: *Sevgili "Şaşkın Tavuk." Her şey yolundaymış gibi denizden çık, elbiselerini giy ve git. Büyük olasılıkla hiçbir şey olmayacak. Yalnızca sana şöyle bir bakacak ve onu bir daha hiç görmeyeceksin. Tamam. Aslında komikti. Su sıçratarak yaklaştıkça adamın ince bıyıklı, koyu renk takım elbiseli, siyah kravatlı bir genç olduğunu gördü. Tecavüzcüye benzemiyordu. Ama elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Ne yapmalıydı? Cilveli bir poz mu verseydi ya da kışkırtıcı bir edayla gülse miydi? Dudaklarını sıkıp adamın sol omzunun üstünden kararlılıkla bakan Claire çakıl taşlarının üzerinde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Deklanşörün "klik" sesi duyuldu. Adam hızla dönüp çamların içine yürüdü.*

Yarım saat sonra tekrar yola çıkmışlardı. Robin'le Claire önde, Jack, Panmycin kutularıyla arkalarında, Donna ve Booker ise en arkada ilerliyordu. Booker'ın kolu askıya alındığından beri otomobili Donna kullanıyordu. Yıkık damların üzerinde yükselen kırık bir minaresi ve bakımsız bahçeleri olan metruk bir köyden geçtiler.

"Bugün bu halde gördüğümüz ikinci köy bu. Başlarına kötü bir şey gelmiş olmalı" dedi Claire.

"Son zamanlara kadar burada Müslümanlar yaşıyordu" dedi Robin. "Altmışların sonunda Kıbrıs yüzünden çıkan son çarpışma sırasında sınırın öteki tarafına yerleştirildiler. Neredeyse savaş çıkıyordu. Yunanlılar hepsinin ekinlerini yaktı. Yüzmek hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok. Kendimi daha iyi hissediyorum. Gerçekten çok hoştu ama aptal adamın teki neredeyse keyfimi bozacaktı."

“Hangi aptal adam?”

Yola çıkmanın telaşıyla -döndüğünde herkes onu bekliyordu- Claire olayı anlatmamıştı.

“Denizden çıktığımda bir adam elbiselerimin yanında duruyordu. Yaklaşınca fotoğrafımı çekti ve ortadan kayboldu.”

Robin bir an mısır tarlalarının arasında uzayıp giden beyaz yola bakarak sustu.

“Nasıl biriydi?” diye sordu.

“Genç, iyi giyimli. Röntgenciye benzemiyordu doğrusu.”

“Biz kafede otururken fotoğrafımızı çeken adama benziyor tarifin. Kartını bıraktı, kontrol panelinin altında.”

Claire yığılan çöpleri el yordamıyla karıştırdıca üzerinde Dede ağaç adresi olan bir kartvizit buldu.

“Bir plaj fotoğrafçısına benzemiyordu” dedi.

“Hayır, hiç sanmam. Sana kartını vermedi mi?”

“Hayır.” Claire bir önceki gecenin dehşetini hatırlayarak, “Bunun dün geceyle bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Panmycin’i aldığımıza göre artık ne önemi var? O adamın bir Bulgar ajanı olması ya da fotoğraflarımızın şu anda KGB dosyalarında olup olmaması beni ilgilendirmiyor.”

Claire ürperdi.

“Üşüyor musun? Çamaşırların ıslak olmalı.”

“Hayır. Yani evet, galiba üşüyorum.”

“Sınırdaki üstünü değiştirebilirsin. On dakika sonra orada oluruz.”

Yunan sınır karakolu, yaprakları sararan kavak ağaçlarının çevrelediği rüzgâr alan bir noktadaydı. Mavi beyaz bayrak yeşil-

liğin arasında dalgalanıyordu. Etrafta çizgili parmaklıklar, dört dilde yazılmış yasak tabelaları ve en az üç farklı üniforma giymiş adamlar vardı. Beyaz badanalı, alçak yapıların ötesinde geniş nehrin iki yakasını birleştiren çelik bir köprü vardı.

“Burada mı giyineyim yoksa sınırı geçene kadar bekleyeyim mi?” diye sordu Claire.

“Ben olsam burada değiştirdim. İşimiz uzun sürebilir.”

Görevliler üç aracın çevresini sararken Claire, erkeklerin bir ucu, kadınların öbür ucu kullandığı kulübeye benzeyen binaya doğru ilerledi. İçerisi kokuyordu, nemliydi, karanlıktı. Altı kabin vardı. İlkini su basmıştı, ikincisi biraz daha iyi durumdaydı. Son kabin, giysilerinin yerdeki su birikintisine değmeyeceği kadar kuruydu. Başının çevresinde kocaman sivrisinekler dolaşıyordu. Kırık klozetin içinin pisliği dayanılır gibi değildi. Claire boncuklarını düzeltirken çok yakından gelen erkek sesleriyle irkildi. Seslerin alçı duvardaki tavana yakın bir havalandırma deliğinden geldiğini anladı. Yine de iki adamdan yalnızca birinin ne söylediğini anlayabiliyordu.

“Her şey yolunda gitti demek?”

Bir homurdanma oldu.

“Onları karanlıkta tepenin altında mı ele geçirdin?”

Bir homurdanma daha.

“Aldatma planlarından birini denedin mi?... Evet. Sanırım o daha iyi olanıydı. İşe yaradığını düşünüyor musun?”

Öteki adam çok düzgün konuşmaya başlayınca Claire üç kelime duydu.

“Arnold, ben.... değilim..” O anda yan taraftan gelen sifon sesiyle konuşulanları duyamaz oldu.

Claire sesin azalmasını bekledi. Konuştukları şeyin Panmycin’le ilgili olduğuna emindi. “Karanlıkta tepenin altında ele geçirmek” başka ne olabilirdi? Tam nasıl ifade etmişti? Bir plandan söz ediyordu. Aldatma, buydu işte, kim aldatılmıştı?

Su sesi kesildi ama adamlar gitmişti. Claire sıcak, tozlu güneşin altında gözlerini kısarak dışarı çıktı, hâlâ titriyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Bir otoparkın içinden geçti. Duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

“Buradan değil bayan. Halka açık bölge orada, arkada” Claire bir Nato cipinin kaportasına dayanmış duran Amerikan askerinin söylediklerini hayal meyal işitti ama az önce duyduğu seslerden birinin Amerikalı olduğundan artık emindi.

“Claire, Claire.”

Ağaçlarla binaların arasındaki boşluktan, yaklaşık yüz metre ötedeki yolda duran Robin’i görebiliyordu. Adam düşünce onu gördü.

“Haydi Claire. Bizi bıraktılar, yola devam etmeliyiz.”

Robin’in uzun boylu, güven verici, tipik bir İngiliz hali vardı. Claire ona doğru koşmaya başladı. Duyduklarını anlatmak ve endişelenecek bir şey olmadığını duymak istiyordu. Ama bir an duraksadı, konuşma onların yolculuğu ve Panmycin hakkında idiye öbür ses Jack, Booker ya da Robin’in olabiliirdi. Hangisi? Diğer ses ne demişti? “Arnold, ben... değilim” Saçmaydı. Sesi kafasında canlandırmaya çalıştı. Bir aksan vardı, Amerikan aksanıydı bu ama tam da emin değildi. Emin olduğu bir şey varsa o da kulak misafiri olduğunun öğrenilmesini istemediğiydi. Bu kişi Robin bile olabilirdi.

Yola çıkınca konvoyun ilk bariyerden geçtiğini ikinci bariyerin ise açılmakta olduğunu gördü. Koşmaya başladı.

Minibüse atlarken Robin motoru çalıştırdı.

“Geciktin” dedi. Robin’in sesi şüpheli miydi? Durumdan rahatsız olduğu kesindi.

“Affedersin, biraz bacaklarımı hareket ettirmek istedim” dedi Claire.

Bariyer arkalarından indi.

5

Nehirler doğal birer sınırdır. Meriç de böyle nehirlerdendir. Geniş, kahverengi, ağır akışıyla gözden kaçması olanaksızdır. Osmanlılar'ın Avrupa fetihlerinde geçmeleri gereken ilk engeldi olan bu nehir, imparatorluk parçalanırken de son savunmasıydı. Türkler'den iki bin yıl önce Kserkses, Yunanistan'a Thermopylai'ye, Salamis'e ve Plataia'ya saldığı ordusunu yine bu nehrin kenarında kurmuştu.

"Bu köprü çok yeni" dedi Robin. "On yıl önce Edirne'ye kadar bütün yolu gidip geri dönmemiz gerekirdi. Başta iki taraf da köprü fikrinden hoşlanmamıştı, kötü komşuları birleştirdiği için. Ama sonunda ticaret ve turizm kazandı."

Ona kalsa konuşmayı sürdürürdü ama köprü görkemli olmasına rağmen fazla uzun değildi.

Yine bariyerler, alçak binalar, kavak ağaçları ama farklı üniformalar ve beyaz ay yıldızlı kırmızı bir bayrak. Yine minibüslerden indiler. Polis her yeri aradı. Döşemeleri kaldırdı, arkadaki dolabı açtı. Plastik su şişelerini bile açıp kokladı. Claire onları merakla izliyordu. Türkler, düşündüğü kadar esmer değildi, hatta bir bakıma Yunanlılar'dan daha açıktılar. Üstelik naziktiler de. İçlerinden biri koltuğu kaldırırken Claire'in katlanmış giysilerinin üstünde duran iç çamaşırını görünce hemen kapayıp utanarak başını çevirdi.

Sıra Dealer'ın minibüsüne geldiğinde sorun başladı. Üniformalı iki adam minibüsün sürme kapısını açtı ve Panmycin kutularından birini aşağı indirdi. Jack hemen araya girip gümrük memurunun önüne geçti sonra da yüksek sesle ve sürekli aynı şeyleri tekrar ederek söylenmeye başladı. Öfkeli bir insanın yabancılara ya da çocuklara kullandığı ses tonuyla konuşuyordu. Sonunda kutunun üstüne oturup inatla yerinden kımıldamadı.

“Hey, Bury, Jones” diye bağırdı. “Bu adama kutuları açmak istemediğimizi söyleyin. İçinde ne olduğunu, nereye gittiğimizi ve istediğiniz her şeyi söyleyin ama onlara dokunmasınlar.”

Robin, memurları iterek Claire’i yolcular ve görevlilerden oluşan seyirci kalabalığının arasında bıraktı. Claire uzaktan Dealer’ı görebiliyordu: Yüzü kıpkırmızıydı, bacakları iki yana açık elleri yumruk halinde dizlerinin üstündeydi. Başını kaldırmış tepesinde duran adamlara saldırgan gözlerle bakıyordu. Gözlerinde gerçek korkuyla karışık hayvansı bir kızgınlık olmasa komik bile durabilirdi. Claire bunları düşünürken grup dağıldı ve ortalık sessizliğe büründü.

Üzerinde eski bir gri takım elbise olan ufak tefek yaşlı bir adam aralarına girdi. Yağlı düz saçları kırışmıştı. Gözlüklüydü. Bıyıkları sigaradan sararmıştı. Bununla birlikte yetkili biri olduğu belliydi. Ciddi bir nezaketle İngilizce konuşuyordu.

“Bir dakika lütfen. Lütfen sessiz olun.” Parmaklarını şıklatarak Türkçe bir şeyler söyledi. Üniformalı adamlardan biri hemen AHHY ekibinin pasaportlarını uzattı. Gri takım elbiseli adam aralarında dolaşp tek tek hepsinin yüzüne baktı. Claire, gözlüklerinin ardında adamın tepkisiz gözlerinin mavi olduğunu gördü.

“Buranın sorumlusu benim. Lütfen büroma gelin.”

Yanıt vermelerini bile beklemeden öne geçti, onları tozlu yoldan soğuk ve loş bir odaya aldı. Odanın duvarları eski dosya dolaplarıyla kaplıydı, gri kâğıtlarla dolu dağınık bir çalışma masası vardı. Masanın önünde durup adamın yerine oturmasını beklediler.

“Ben buranın gümrük şefiyim” dedi. “Eğer bir zorluk çıkarsa sizi Yunanistan’a geri gönderme yetkim var. Şimdi...” Önündeki kâğıtlardan birini alıp göz attı. “Doğu Pakistan’a tıbbi malzeme götürüyorsunuz. Güzel, bir hayır işi. Bazılarımız isyancılara yardım ettiğinizi düşünse de bütün iyi Müslümanlar sizi bu hareketiniz için alkışlar. Bu nasıl bir malzeme?”

Booker konuştu. “Panmycin. Özellikle Asya kolerasına karşı etkili yeni bir antibiyotik. Yalnızca Ruslar’ın elinde büyük miktarda olduğu için biz de bir Rus kaynağından elde ettik.”

“Peki kutulara bakmamamız niye bu kadar önemli? Bunlar çok ağır, içinde silah ya da patlayıcı olabilir. Maalesef Türkiye’de böyle şeylerin pazarı var.” Sesi bir anda sertleşti. “Evet, size soruyorum, anahtarlar kimde?”

O an oluşan sessizlikte iki sinek camda vızıldadı, Bury boğazını temizledi.

“Hadi Jack” dedi, “anahtarlar sende.”

Dealer gözlerini kısıp Booker’a döndü.

Booker omzunu silkip “Adamın söylediğini yap” dedi

Jack yavaşça cebinden anahtarları çıkarıp masaya bıraktı, sonra topukları üzerinde dönüp nöbetçileri iterek dışarı çıktı.

Dışarda diğer iki kutu da sürüklenerek minibüsten çıkarıldı ve hepsi sırayla açıldı. Her kutunun içinde üstüste konmuş beş tabla vardı, her tablanın içi de mavi kâğıt peçetelere sarılmış ufak cam şişelerle doluydu.

Memur bir şişenin paketini açtı. Işığa tutup salladı. Şişe beyaz kristal tozla yarıya kadar doluydu. Ağzı lastik bir kapakla kapatılmıştı. Booker nöbetçilerin yanından geçerken çarptığı yaralı kolunun acısıyla yüzünü buruşturarak adamın yanına geldi.

“Enjektörle uygulanıyor. Şişelerde damıtılmış su var. Toz eritilip şırıngaya çekiliyor” dedi.

Gri elbiseli adam sertçe bakarak, “Eroin ya da morfin gibi yani” dedi.

“Tanrı aşkına” dedi Booker. “Böylesine tehlikeli uyuşturucuları bu kadar açık bir biçimde kaçırmaya cesaret edebileceğimizi gerçekten düşünüyör olamazsınız.”

Şef omzunu silkip, her kutudan birer şişe alan adamlarına aceleyle bir şeyler söyledi. Dealer aniden öne fırlayınca üniformalılardan biri onu dirseğinden tutup geri çekti. Claire diğer

nöbetçinin elini beyaz tabanca kılıfına götürdüğünü görünce midesi korkuyla kasıldı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?” diye bağırdı Dealer.

“Analiz için örnek alıyoruz.”

“Ama bu günler sürebilir.”

“Merak etmeyin geç kalmayacaksınız. Zaten ülkemizi geçmeniz en az dört beş gün alır. Bu arada analizin sonucunu da almış oluruz. Olağanüstü bir durum olursa sizi bulabiliriz. Her hâlükârda iki ya da üç gün İstanbul’da kalacaksınız. İstanbul’da görülecek çok yer var. Sizler birer merhamet dağıtıcısı olduğunuz kadar turistsiniz de.” Bunu söylerken kuru sesine alaycı bir ton eklenmişti. “Yurtdışından bize sizin gibi pek çok yardım grubu geliyor. Geçen depremde sonra birçok insan yeni evine geçmesine rağmen hâlâ sizin ülkelerinizden gençler çadır ve yardım getiriyor.”

“Bakın” dedi Jack, kendini tutamayarak, “on beş doz alıyorsunuz ki bu on beş çocuğun hayatı demek. Sizin gibi domuzlar bu dünyayı boka...”

“Bay Dealer! Suç işliyorsunuz” dedi şef ters, hatta hırçın bir tonla. “Sizi tutuklatabilirim. Bu söylediklerinizden dolayı sizi geri gönderebilirim. Şu malzemeyi araçlarınıza koyup hemen gidin. Ülkemi geçerken başka hiçbir Türk’e hakaret etmeyin ve sakın Müslümanlara bir daha domuz demeyin!”

Anahtarlar gün batımında Dealer’ın ayağının dibine düştü. Gümrük şefi bembeyaz bir yüzle dönüp hızla uzaklaştı.

Dört uzun güne önceki yirmi dört saatin gerilimi eklenince Claire’le Robin’in ilişkisi de gerginleşti. İzci çocukların sıkı fıkılığından daha samimi bir yakınlığa izin vermeyen çekici bir adamla uzun süre böyle yakın olmak zordu. Sınırdan uzaklaşırken Claire, “Sanırım bu *Topkapı*’daki sınırdı” dedi.

“Ne?”

“Şu filmi bilirsin. Melina Mercouri’yle Peter Ustinov, Akim Tamiroff ve Robert...”

“Topkapı’nın İstanbul’daki bir Osmanlı Sarayı olduğunu sanıyordum.”

“Çok iyi bir film. Ne zaman İstanbul’u düşünsem o film aklıma gelir.”

“Filmdekinin aynısı olacağını hiç sanmam.”

“Neden?”

“Böyle filmlerde genellikle böyle yerleri olduğundan daha çekici gösterirler.”

“Nasıl filmlerde? Film görmeydiysen neye benzediğini nasıl bilebilirsin? Eric Ambler’in bir kitabından uyarlanmıştı.”

“Kimin?”

“Eric Ambler.”

“Korkarım roman okumak için fazla zamanım yok, yine de eskiden Conrad’ı severdim.”

“Ben de Jane Austen’i.”

Bir saat boyunca uzayıp giden köy yollarında hızla ilerlediler. Buralar Wiltshire tepelerinden pek farklı değildi ama daha sıcak ve tozlu. Gün ilerledi, güneş arkalarında kaldı. Claire acıktığını hissetti.

“Epey geç olmalı” dedi. “Bir sonraki köyde durup bir şeyler atıştıramaz mıyız?”

Robin bir işaret levhasına baktı. “Beş dakika içinde Tekirdağ diye bir yerde olacağız, orada biraz bacaklarımızı hareket ettirebiliriz. Kenara çekip diğerlerine de sorayım.”

Konvoyu durdurmak için elini salladı. Henüz el frenini çekmemişti ki Jack camın önünde belirdi. Sarı saçlarının çevrelediği yüzü mosmor görünüyordu.

“Tanrı aşkına niye durduk?” diye bağırdı.

“Claire’in karnı aç” dedi Robin yumuşak bir tonda. “Tekirdağ’da durabiliriz.”

“Bak” dedi Jack, “bir an önce İstanbul’da olmamız gerek.”

“On dakikadan bir şey olmaz. İstanbul’a varmadan benzin almamız da gerekiyor zaten, onun için şimdi durabiliriz.”

Jack, koca yumruğuyla kapıya güm diye vurunca Claire kapının içeri göçtüğünü sandı. “Boşverin, yedek konserveleri kullanırız” dedi.

“Hayır, kullanmayacağız” dedi Donna araya girerek. “Mola vermeden bu kadar uzun süre araç kullanmaya alışkın değilim. Tekirdağ’da duracağız. Ya da en azından ben duracağım” diye ekledi, çeki düzen verdiği saçlarını savurarak.

Jack, gözlerini ovuşturup elini yüzünde gezdirdikten sonra başını salladı. “Çok güzel. Biz on dakikada depoyu doldururken kızlar da kıçlarını pudralar.”

“Ben yemek yemek istiyorum” diye feryat etti Claire.

“Allah kahretsin” diye bağırdı Jack, sonra ayağıyla tozları tekmeleyerek aracına döndü.

Moladan sonra yola çıkınca denizi gördüler ve günün geri kalanı boyunca deniz hep sağlarında kaldı, zaman zaman kaybolup sonra yine ortaya çıktı. Giderek plajlar, villalar ve köyler sıklaştı. Ufak sayfiye yerleri, marinalar, otel ve gazino ilanları çoğaldı. Marmara’nın huzurlu maviliği hep ileride duruyordu.

Ötede altın rengi akşamüstü ışığında bir yolcu uçağı yükseliyordu. Uçağın cıva gibi parlayan kanatları engin maviye karışıyordu. Yol gittikçe genişleyip bir otoyola dönüştü, böylece daha hızlı sürmeye başladılar. Arkalarında kalan güneşten üç süslü ok fırladı. Eski bir Roma su kemeri geride kaldı. Sonra birdenbire ağaçların ve gecekonduların üzerinde uzun bir sıra kahverengi, koyu sarı, kırmızı ve altın renkli kuleler ve kaleler belirdi. Surlar heybetliydi, surlar zinciri, akşamın mor gölgeleriyle keşişiyordu. Ötede kubbeler ve minarelerin silüetleri görünüyordu.

“Muhteşem” dedi Claire.

“Evet” dedi Robin ve onları Topkapı’dan İstanbul’a soktu.

6

Öndeki otomobilin yolcusu olduğu için Claire, çevrelerini saran sersemletici kargaşaya rağmen kucağındaki haritadan yolu çözmeye çalışıyordu. Her taraftan korna ve fren sesi yükseliyordu. Taksiler âdeta uçuyordu. Trolleybüsler, kamyonlar, eşekler, otomobiller, intihar eğilimli yayalar, ortalık tam bir keşmekeşti. Trafik polisi, beyaz yükseltisinin üstünde düdüğü çalıyor, taksi şoförleri küfürler savuruyordu. Yayalar dikkatsiz bir biçimde minibüsün önüne fırlıyor, onlar ani fren yapınca da yabancıların aptallığına boş gözlerle bakıp, kaderci bir edayla omuz silkiyorlardı. Genellikle bütün sokaklar ya tek yöndü ya da çıkmazdı. Arnavut kaldırımlı dik yokuşlardan kayarak inen atlar tökezliyor neredeyse düşecek gibi oluyordu. Yaşlı bir hamal sırtındaki piyanoyla karşıdan karşıya geçmek için yeşil ışığı bekliyordu. Bütün bunların arasında Claire'in, gördüğü bahçelere ve kubbelere, uzun sokakların sonunda gökyüzüne yükselen minarelerle saraylara alıcı gözle bakacak zamanı yoktu.

Sonunda iki alçak, uzun ve çirkin köprünün arasında uzanan katranlı kayıklar, filikalar ve yağlı mavnaların dolaştığı kirli gri suya ulaşılar.

“Altın Boynuz!” diye bağırdı Robin. Binlerce yayanın kaldırımlarda itiş kakış yürüdüğü yolda diğer otomobillerle tampon tampona ilerliyorlardı.

“Ah, hayır” diye yakındı Claire. Geride bıraktıkları koyu mavi gökyüzü üstündeki büyülü şehir silüetine bir kez daha baktı.

Sonra daha yeni ama yaşlı ve soylu bir mimarının izlerini taşımayan daha kasvetli bir mahalleye tırmandılar. Nihayet yoğun tepesindeki Galata Palas'a ulaşılar.

AHHY onlar için otelde yer ayırmıştı, oysa buna hiç gerek yok gibiydi çünkü otel neredeyse bomboştu. Kahverengi ağır-

lıklı salonun zemini parlaklığını kaybetmiş mermerle kaplıydı. Süslü dirseklerde yanan sarı ampullerin verdiği loş ışık, salonun kaybolan oryantal ihtişamına katkıda bulunuyordu. Ama Claire'in odası rahattı. Geniş bir piriç karyola, koskoca bir oyma gardrop ve piriç musluklu eski tip ayaklı bir banyo küvetiyle boyası dökülmüş bir duşu vardı. Aspirin ve Booker'ın verdiği diğer ilaçlardan alıp yatağa girince rahatladı.

Bir saat kestirdikten sonra banyo yapıp üstünü değiştirdi. Otelin loş koridorlarında bir süre merdiveni aradıktan sonra -kafesli asansöre binmek pek güvenli görünmüyordu- gruba son katılan kişi oldu. Aralarında yabancı biri vardı. Kısa boylu, şişman, fazla temiz kılıklı olmayan, esmer ve kabarık saçlı bir adamdı. Robin onu Claire'le tanıştırdı.

“Sami Bey. Bir dostumun dostu. Aslında eskiden burada bir yıl öğretmenlik yapmış bir dostumun öğrencisidir. Kendisi bizi daha sonra Anadolu yakasında bir diskoteğe götürecektir.”

“Nasılsınız?” dedi Sami, nemli elini uzatarak. Yemekte Claire'in yanında oturdu. Claire'e güvenilir biri olduğu duygusunu vermeye çalışır gibiydi. Claire bütün akşam onunla dans etmesinin bekleneceğinden korktu.

“Robin Bey'in dostu Doktor Atkinson büyük bir adamdı” dedi çorbasını içerken. “Ama tam eski kafalıydı. Ordu yönetimi ele geçirince sözleşmesinin yenilenmeyeceği kesindi.”

“Ordu yönetimi ele mi geçirdi?” dedi Donna.

“Evet, Bayan.” Sami, İngilizce'sini en son kimle konuşuyorsa onun aksanına benzetmeye çalışıyordu. “Türk Kurtuluş Ordusu ve benzer gruplar artık denetimden çıkmıştı. Adalet Partisi'yle Cumhuriyetçi Parti'nin ikisi de çoğunluğa sahip olmayınca, ekonomik sorunlar da olduğu için yine ordu başa geçti.”

“Yine?”

“Daha önce 1960'ta ihtilal olmuştu. Gerçi o zamanki askeri darbeydi ama bu tam değil. Bu kez yeni başbakanla bir ko-

alasyon kurdular ve göreve devam etmelerini söylediler. İşadamlarının desteklediği ılımlı sağ partilerle. Dışarıdan bakıldığında askeri darbe denemezdi ama en az onun kadar etkiliydi.”

“Sami arkadaş, şu disko, gece kulübü” dedi Dealer, “iyi bir yer mi? Dansözler falan var mı? Ta-ta-ta” diye sorarken Dealer’ın kalçaları dar gömleğinin altında oynadı. “Bin haremli şehrin Doğulu harikaları?”

“Hayır, hayır, öyle bir şey yok” dedi Sami, Claire’e dönerek. “Bay Dealer’ın söylediği türden dans eden kızlar yok orada. Kendisinin söylediği yerler turistler için. Kızıl Paşa Kulübü çok şık ve modern bir yer. Sizin gibi hanımların kendini evlerindeymiş gibi rahat hissedeceği nezih bir mekândır.”

Claire ona şöyle bir gülümsedi. İki bin kilometrelik yolu kendini evinde hissetmek için katetmediğini söyleme arzusunu bastırdı.

Kızıl Paşa Kulübü epey sıkıcı bir yerdi ama yol yeterince heyecanlıydı. Taksi, dik yokuşlardan iskeleye indi. Kısa bir bekleyişten sonra arabalı vapura binildi. Arkalarında son büyük sultan sarayı olan Dolmabahçe, mor renkli suların üstünde bembeyaz, kristal bir pasta gibi duruyordu, bitişiğinde muhteşem rokoko tarzı camisi vardı. Üstünde Hilton Oteli bir ışık sütunu olarak görünüyordu. Sağda, Haliç’in ağzındaki sular saraylarla camilerin keskin silüetleri altında kabarıyordu. Önlerinde Asya, Boğaz boyunca, siyah bir kadının boynundaki elmas kolye gibi parlıyordu. Kız Kulesi’ni geçtiler. Modern görünümlü bu kaya parçası deniz feneri olarak kullanılıyordu. Manzara öyle etkileyiciydi ki Claire çırpıntılı siyah dalgaların üzerine eğilen Lord Byron’ın beyaz kolunu hayal etti.

Anadolu yakası Avrupa’ya benziyordu. İskelenin yakınında tren yolları, ambarlar ve işyerlerinin bulunduğu tipik liman havasındaki bölüm kalabalık sokaklar, kafeler ve küçük dükkanlara dönüşüyordu. Claire buranın Southampton ya da Til-

bury'nin bakımsız bölgelerinden pek farklı olmadığını düşündü. Bu bölge, bahçeli apartmanların bulunduğu semtlere çıkıyordu. Yine denizi gördüler. Sonra diğerlerine benzeyen ama kapısının üstünde tentesi ve kırmızı neon ışıklarıyla "Kızıl Paşa Kulübü ve Disko" yazan binanın önünde durdular.

Kulüp doğal olarak bodrum katındaydı. Duvarlar Amerikan çizgiroman karakterlerinin beceriksizce yapılmış rengârenk çizimleriyle kaplıydı: Batman, Superman, Charlie Brown pan-teona yeni katılanlarla -tavşan kızla asker üniforması karışımı bir kılıkta iri göğüslü kadınlar- yanyana yer alıyordu. Renkli ışıklar dönüyor, müzik aletlerinin arkasında cinsiyeti belli olmayan beyaz ceketli, yeşil peruklu biri oturuyordu.

"Güzel, evet" diye bağırdı Sami.

Gürültülü müzikte yanıt vermek olanaksızdı.

Kalabalıktı da ama onlar için duvara bitişik bir sırada yer ayrılmıştı, yani yüzyüze oturamayacaklardı. Sami, Cola'ya benzeyen içkileri ellerine tutuşturdu. Claire'in gözleri yanıp sönen ışığa alışınca ilginç bir şey fark etti. Mırıldanan, dans eden kalabalığın içindeki erkek sayısı kadınlardan fazlaydı ve çoğunlukla erkekler birbiriyle dans ediyordu. Bir an için Kızıl Paşa'nın eşcinsellerin gittiği bir klüp olduğundan şüphelendi ama sonra Müslüman bir ülkede olduğunu hatırladı ve öyle bile olsa pisttekilerin *faute de mieux* olduğuna karar verdi çünkü kız kardeşleri hâlâ evde kapalıydı.

Sami, Claire'i dansa kaldırdı, o da nezaketle adamın arkasından kalabalığa daldı. Adam tıknaz bedenine rağmen şaşırtıcı derecede kıvraktı. Claire'in İngiltere'de alışık olduğundan bile daha iyi takip ediyordu onun dönüşlerini. Ama yanlarında dans edenlerin itip kakmaları ve ona yabancı gelen sarmısak ve yağ kokuları aldığı bir parça zevki de söndürmeye yetti. Az sonra Sami'nin önünde masaya dönüyordu.

Diskokey bir Soul parçası koyunca Booker'la Donna dansa kalktı. Ya Booker'ın iri cüssesinden ya da siyahlığından ola-

cak o sıkışıklığın içinde ferah ferah dans edecek yer buldular. Donna'nın üstünde püsküllü bluzu vardı. Sandaletli ayakları zarif adımlarla hareket ediyor, insana Binbir Gece Masalları'nı hatırlatıyordu. Salınan vücudunun önünde kolları yılan gibi kıvrılıyor, uzun boynuyla birlikte başı bir öne bir arkaya gidiyordu. Saçlarını da ritme göre savuruyordu. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış gülümsüyordu. Aynı zamanda yüzünde hem bilinçli bir kendinden geçme hem de eğlenen bir ifadeyi koruyordu. Kendisinin ve erkeğinin güzelliğini alaycı bir tarzda onaylıyordu.

Booker onun hareketlerine uymakta zorlanıyordu. Ayaklarını sürtüyor, kedi gibi tembel hareketlerle elini kolunu oynatıyordu. Sonra çevresinde dönen Donna'ya hamle yapacaktı gibi döndü. Pembe avuçlu elleriyle uzun parmakları açıldı ve Donna'nın az önce terk ettiği boşluğu okşadı. Gözleri alaycı bir teslimiyetle döndü. Kendi yorumuyla süsleyerek kalın sesiy-le şarkıyı mırıldandı.

Parça bitince Claire ergenlik yıllarında izlediği Presley filmlerini anımsadı. Tam o anda içeri zengin bir plak yapımcısının Booker'la bir anlaşma yaptığını hayal etti. Adamın kolunun bu kadar çabuk iyileşmiş olmasına da biraz şaşırmıştı.

İçeri plak yapımcısı girmedi ama Claire bir an için girdiğini sandı. Diskjokeyin arkasındaki kapı açılınca arkada ürkütücü bir karanlık belirdi ve karanlığın içinden bir hayalet içeri adım attı. Che Guavera'nın hayaleti. Koyu gözlüklü, bereli, zeytin yeşili komando giysisi giymiş, kırmızı bandanalı bir adam. Tuhaf görünümlü diskjokey herkesin dikkatinin arkasında bir yere yöneldiğini fark edince plağın iğnesini kaldırdı, birkaç düğmeye bastı, ışıkların yanıp sönmeye durdu.

“Tanrımın” diye iç çekti Donna.

Hayaletin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Elini kaldırıp yarı hoş geldiniz, yarı tebaasını selamlayan bir kral havasıyla selam verdi. Sonra büyü bozuldu. Diskjokeye bir şeyler

mırıldandı, elektronik aletlerin durduğu masanın çevresini doluşup ilerledi. Grubun yanına ulaşmamıştı ki ışıklar ve müzik yine başladı. Duvarın kenarından bir iskemle alıp Jack Dealer'ın önüne otururken pistte dans da başlamıştı.

Claire şimdi devrimciyi profilden görebiliyordu. Burnu Che'ninkine göre daha kemerliydi, çenesi daha geniş, saçları daha kısa ve düzdü. Aslında giysileri dışında ona hiç benzemiyordu. Koyu gözlükleri iskemleye dayadığı elinde sallandığı için Claire artık adamın gözlerini görebiliyordu. Birbirine yakındı, Çinli gibi değilse de Avrupalı da değildi, Kızılderili ya da Moğol'a benziyordu. Sami'yi dürttü.

"Kim bu?" diye kulağına bağırdı.

"Cengiz."

"Haa, tabii."

"Gerçek adı değil, anlarsın" derken iki eliyle siper yaparak Claire'in kulağına bağırdı. "Ama gençlerin sevdiği bir ad. Üniversitesini da seviyorlar. Böyle şeyler önemlidir."

Claire daha çok şey öğrenmek istiyordu ama gürültüden konuşmak olanaksızdı. Cengiz'le Dealer neredeyse burun burunaydılar. Birbirlerini gördüklerine memnun oldukları belliydi. El sıkıştılar, Cengiz, Dealer'ın saçlarını karıştırdı, Dealer da onun burnuna şakayla bir yumruk indirince kahkahayla güldüler. Sonra Cengiz ayağa kalktı, Jack onu sırasıyla grup üyeleriyle tanıştırmaya başladı. Claire yine adamda bir kral havası sezdi. Yanıp sönen ışığın altında adamın yüzünü tam olarak görebiliyordu. Bir sessiz filmdeki isyancıların Meksikalı liderine benziyordu. Claire aldatıcı ışıktaki gördüğünü beğenmedi: Sakallı, bereli ve fularlı çekici görünümünün ardındaki gözler acımasızdı, geniş yüzündeki çizgiler ince dudaklarının kenarına kadar iniyordu. Bakışları sinsi ve sanki zihninde onu soyuyormuşçasına küstahtı. Tokalaştığı eli kemikli ve güçlüydü, özellikle acıtmak için sıkar gibiydi. Adam gülüp Dealer'a döndü. Ona ne söylediğini duyamadı ama mutlaka müstehcen bir şeydi. Claire

kızardığını hissetti, utançtan değil öfkeden. Daha sonra Cengiz disk jokey'in arkasındaki geldiği kapıdan çıkıp gitti.

Claire gruptaki kimsenin yerine oturmadığını fark etti. Cengiz gittiği için onlar da kalkıyordu ama ana kapıdan çıkacaklardı. Şaşkın bir durumda diğerlerini izledi. Sami'yi arabalı vapurda bıraktılar. Claire dönüş yolunda Robin'le Donna'ya Cengiz hakkında sorular sordu. Neden Kızıl Paşa Kulübü'ne onunla buluşmaya gitmişlerdi? O kimdi? Donna da onu Claire kadar tanıyordu. Robin bir şey söylemeye yanaşmadı.

Galata Palas'ta onları polis bekliyordu. Sivil elbiseli, yorgun ve kılıksız görünen bir adamla cop ve beyaz plastik kılıfta tabancaları olan dört polis. Nazik ama katıydılar. AHHY ekibi o gün akşamüstü bir polis cipinin bombalanması olayıyla ilgili olarak İstanbul Belediyesi'ne sorgulamaya götürülecekti. Nur Arslan adında bir üst rütbeli Ankara'dan gelmiş, Belediye'de onları bekliyordu.

Dealer inatçı ve tersti, bir avukat istiyordu, Amerikan Büyükelçisini, hatta mahkeme emrini görmeyi bile istedi.

“Nasıl olur da bir polis cipinin bombalanmasına karıştığımızı düşünebilirler?”

Sivil polis ağır ağır konuştu.

“Bay Dealer, o polis cipinin görevi sizin minibüslerinizde bulunan maddenin örneklerini İpsala'dan alıp İstanbul'daki Adli Tıp laboratuvarına götürmektir.”

Adam sessizce üniformalılara döndü, iki polis Dealer'ı dışarı çıkardı.

Diğerleri de sessizce ve hızla onu izledi.

İKİNCİ BÖLÜM

NUR VE ALP BEYLER, BAY MUNDHAM

1

Ankara'daki bürodan Nur Arslan yabancılarla ilgili davalara bakan bölümün başındaydı. Sınır karakolları, havaalanları ve limanlardaki yetkililer şüpheli gördükleri olayları bu büroya rapor ediyordu. Bu raporların büyük bölümü, olayla ilgili yabancılar ülkeyi terk edene kadar dosyada tutulurdu. Ancak ara sıra bir ayrıntı Nur'un gözüne çarpar, bir kişiye özgü bir hareket ya da tanıdık adlar ya da yüzler yeniden ortaya çıkardı. Neyi ne zaman rapor edeceği her memurun kendi inisiyatifindeydi. Nur da bunların nereden geldiğine bağlı olarak raporları dikkate alırdı.

İpsala sınır karakolunun müdürü Ahmet Polatlı geçmişte ona çok yardımcı olmuştu. Önceki bir olaydan dolayı dost olmuşlar, ancak daha sonra hiç karşılaşmamışlar, Ahmet'in raporları çerçevesinde haberleşmeyi sürdürmüşlerdi. Ahmet üçüncü şube ya da siyasi şubeden AHHY grubunun girişiyle ilgili özel talimatlar aldıktan sonra hemen bir fotokopisini de Nur'a gönderdi.

Bu fotokopi Claire'in Trieste'ye vardığı gün Nur'un Ankara'daki masasına ulaşmıştı. Bu konuyla ilgili üç dört şey Nur'un aklını karıştırmış, onu huzursuz etmişti.

Mektup, grup üyelerinin listesi, pasaport numaraları ve araçlarının kayıt numaralarıyla başlıyordu. Sonra Ahmet'ten minibüslerin içindekileri dikkatle incelemesini rica ediyor ve son olarak bir hayır işi yapmakta olan bu ekibe gereken özeni göstermesini rica ediyordu. Mektup, Üçüncü Şube'nin başkanı Alp Vural'ın imzasını taşıyordu.

Nur yorgun gözlerini ovuşturdu. Cebinden yarı boşalmış ucuz bir Bafra sigarası çıkarıp eski Zippo'suyla yaktı. Mektubun başını ağrıtaacağı çok açıktı. İlk elde gizli polis -Alp Vural- bu ekibin taşıdığı şeyin -her neyse- gümrüğe kaydedilmesini ama el konmamasını istiyordu. Bu da, daha ayrıntılı bir incelemenin malzemeye el konmasını gerektirebileceğini gösteriyordu. İkinci olarak Alp'in gezi hakkında bildiği ayrıntılara bakılırsa ekibin ülkeye girişine en azından gizli polis göz yumuyordu. Üçüncü olarak da bilgisiz biri olmayan Nur, Dealer ve Bury'nin adlarının sol kanat devrimcileriyle ilişkili olduğunu anımsıyordu. Alp Vural'ın talimatını bir daha okuyunca kâğıdı yırtacak oldu ama iki şey onu durduruyordu: Ülkeye yasadışı mal sokmak için bir düzen kurulduğu olasılığı ve yabancıların işe karışmış olması, ki bu onun işiydi.

Telefonu kaldırıp bir dizi talimat verdi. Adamlarından Gökalp, İstanbul'dan Dedeoğlu'na geçecek ve böyle durumlarda her zaman uygulanan bir program dahilinde hâlâ Yunanistan sınırları içindeyken grup üyelerinin fotoğraflarını çekecekti. Şunu da iyi biliyordu ki yasadışı herhangi bir şey planlayanlar sınırı geçmeden az önce gafil avlanabilirdi

Ankara'dan İpsala'yla yapılan telefon görüşmesi epey zahmetli ve uzundu ama Ahmet'le özel olarak konuşabildi. Karşılıklı nezaket sözcüklerinden sonra konuya girdi. Ahmet'e ekip sınıra geldiği zaman tıbbi malzemeden örnekler almasını söyledi. Örneklerin İpsala'dan alınıp İstanbul'daki adli tıp laboratuvarına gönderilmesi işini de ayarladı. Ancak dört gün sonra Nur akşamüstü saat altıda İstanbul Emniyet Müdürü'nden cipin saldırıya uğradığını öğrendi. Saat sekizde Türk Hava Yolları uçağıyla İstanbul yolundaydı. Saat dokuz buçukta Belediye'de. Gökalp'in odasında AHHY grubunu bekliyordu.

Nur, kızgın ve endişeliydi. Masada oturmuş cipin fotoğraflarına bakıyordu. Farklı açılar ve uzaklıklardan çekilen fotoğraflar, aracın neredeyse tamamen tahrip olduğunu gösteriyordu. Önce

ağır makineli tüfekle çapraz ateşe tutulmuş sonra da şarampol-
den yuvarlanıp ayçiçeği tarlasına devrilmişti. Orada da en azın-
dan üç el bombasıyla bombalanmış ve yakılmıştı. İçindeki iki
ceset tanınmayacak haldeydi. Panmycin örneklerinden iz yok-
tu ortada. Bunların cipten alınmış mı olduğunu yoksa yangınla
mı yok olduğunu söylemek olanaksızdı.

Nur bir süre düşünmekte zorlandı. Cipun yok edilmesi in-
sanlık dışıydı. Akıl hastası çocukların yapacağı işti. İki adamın
ölmüş olması haksızlıktı çünkü bu kadarına hiç gerek yoktu.
Böyle vahşice bir cinayet işlenmeden de Panmycin ele geçirile-
bilirdi. Daha da korkutucu olanı son altı aydır böyle olaylarla
neredeyse her gün karşılaşır olmalarıydı. Nur, İstanbul polisiyle
aynı fikri paylaşıyordu. Bu iş, liderleri Cengiz adıyla tanınan
çok tehlikeli bir grubun işiydi.

Nur yeni bir Bafra paketi açarak bir sigara daha yaktı. Du-
rum daha basit olsaydı biraz umut kırıntısı olabilirdi: İstanbul
polisinin de söylediği gibi AHHY grubuyla Cengiz'in grubu ara-
sında bir ilişki olduğu açıktı. Bu ipucu önemliydi. Ama yerel
polis bilmediği ve Nur'un aklından hiç çıkmayan şey ekibin
siyasi şubeyle olan bağlantısıydı. Nur bu iç kemirici düşünceyle
ayağa kalkıp huzursuzlukla masanın çevresinde dolaştı. Bir
nefes daha çekip yarım sigarayı küllükte söndürdü. Bu ilişkinin
ne anlama geldiğini yalnız Allah ya da şeytan biliyordu. Kesin
olan bir şey vardı ki o da bir belanın var olduğuydu. Nur'a bas-
kı yapmaya başlamaları an meselesiydi ve siyasi şubeden gelen
baskının hemen her zaman yasadışı bir eylem anlamına geldiği-
ni uzun süre önce öğrenmişti. Nur'un yüzünde alaycı bir gülüm-
semeye neden olan iyi şey, iyiye tabii, Ahmet'e ilk emrin Alp
Vural'dan gelmiş olmasıydı. Nur, Alp Vural'ı uzun zamandır ta-
nıyordu. Ona güvenmemekle birlikte saygı duyuyordu. Bir iki
kez birlikte uyum içinde çalışmışlardı. Ama Alp İstanbul polisi-
ne yardım için müdahale etmeden önce kendisi elinden geleni
yapmalıydı.

Masaya dönüp ikinci fotoğraf kümesine baktı. Üç fotogra-
fı Galata Palas Otelinden gelen beş pasaportla yanyana dizdi.

İlk fotoğrafta Robin Bury'le Donna Liss bir kafede oturuyordu. İkisi de fotoğraflarının çekildiğinin farkında gibiydi. Bury kızgın görünüyordu, sanki yüzünü saklamak ister gibi menü listesi ya da kıvrılmış bir haritaya benzeyen bir kâğıdı yukarı kaldırmıştı. Bu önemli olabilirdi. Kız, eliyle saçını arkaya atıyordu. Bir parça kendini beğenmişlik olsa da masum bir pozdu. Booker Jones'la Dealer'ın fotoğrafı kötüydü. Doktorun kapısından girerken ikisinin de yüzü kameraya dönük değildi ama Yunanlı doktor ilginçti. Hazımsızlık şikâyeti varmış gibi aynı muayenehaneye giden Gökalp, onu yaşlı ve geveze bulmuştu. Doktor, Booker Jones'un kolunda birkaç saat önce alalacele dikilmiş bir bıçak yarası olduğunu söylemişti. Bunu polise bildirip bildirmemek konusunda kararsız kalmıştı.

Nur'un Claire'in fotoğrafına gösterdiği tepki karışıktı. Önce dehşete kapıldı. Kızın bikinisinin özellikle içi gösteren türden olduğunu düşündü, Batı'da böyle şeyler giydiklerini duymuştu. Ancak kızın utangaç ve öfkeli ifadesi samimiydi. Gökalp kızın fotoğrafını nasıl çektiğini biraz da utanarak anlatmıştı. Pasaporttaki fotoğrafı da kesinlikle sevimli, dürüst bir yüzü gösteriyordu. Nur onun nedense diğerlerinden farklı olduğunu hissetti. Normal ve sıradan görünümüyle onlara uymuyordu, bu da üzücüydü. Onun iki kişinin ölümüne neden olan bir komploya karışmış masum biri olması fikri canını sıktı.

Uzun koridorun sonundan ayak sesleriyle konuşmalar geldi kulağına. İşte sonunda gelmişlerdi. Önce hangisiyle görüşmeliydi? Claire Mundham gerçekten olanlardan habersizse, en azından bildiği kadarıyla doğruyu söyleyecekti. Onun sayesinde diğerlerini tuzağa düşürebilirdi.

Claire kendini Nur'un karşısında bulduğunda ilk hissettiği şey rahatlama oldu. Bir zamanlar yakışıklı olduğu belli olan ama artık yüzü yorgunluk kırışıklıklarıyla dolu, uzun boylu, nazik ama endişeli bir adam duruyordu önünde. Kaç yaşında olduğu anlaşılmıyordu, kırklarında olduğu kesindi ama kendi babasından daha gençti. Bir polisten çok bir doktora ya da öğretmene

benziyordu. Korkmasına rağmen el sıkışırken Claire kendini rahatlamış hissetti. Nur Bey, kendini tanıtip ona oturması için yer gösterdi.

Claire sigara ikramını geri çevirdi ama Nur Bey'in kendi sigarasını yakışı hoşuna gitti. Siyah tütün parlak turuncu alevde kıvrıldı, sigaranın kokusu Gauloise'a benziyordu ama ondan daha tatlıydı.

"Önce bana bu geziyi anlatın" dedi.

"Panmycin denen yeni bir ilaçla Bangladeş'e gidiyoruz, kolerayı tedavi eden bir antibiyotik..."

Nur onun rahat rahat konuşmasına izin verdi. Sustuğu anlarda yumuşak bir tavırla devam etmesini sağladı ve kısa sürede bütün gezi hakkında edindiği yarım yamalak fikir netleşti. Öncelikle bu gezi tam bir saçmalıktı. Kim, Bury ve Dealer gibi insanların -doktor olarak tanınan Jones bir yana- eline böyle hayati ilaçları verip karayoluyla başka bir ülkeye gönderirdi ki? Bir uçak aynı sürede oraya on ya da yirmi kere gidebilecekken. Sonra şu sınırdaki olanlar ve Jones'un tuhaf yarası. Claire'in bundan hiç şüphesi olmamasına rağmen Nur, bunu kolay kolay kabul edemiyordu. Nur, Panmycin ya da her neyse onun Bulgaristan'dan gelmediğine de emindi ama Claire'in sıkıştırılsa bile bu konuda ısrar edeceğini anlamıştı.

Onu izledikçe ve konuşmalarını dinledikçe kızın rolü kafasında yerli yerince oturmaya başladı, diğer dördünün ne iş çevirdiğini ise daha sonra öğrenecekti. Bu kızın masum olduğundan neredeyse emindi. Onun bu masumiyeti de planın bir parçasıydı. Bir noktada tanıklık etmesi gerekirse Panmycin'in Bulgaristan'dan geldiğini söyleyecek ve masumiyetiyle son derece inandırıcı olacaktı.

Kız odadan çıkınca bir Bafra daha yakıp her Türk bürosunda sürekli hazır bulunan sütsüz çaydan bir bardak istedi. Çaya koyduğu şeker, lale biçimindeki bardakta erirken içeri kimi alaca-

ğını ve ona karşı nasıl bir tutum benimseyeceğini düşünüyordu. Tam Bury'yi içeri aldıracakken telefon çaldı. Ankara'yla bağlantı kurulurken birkaç saniye bekledi, sonra siyasi şube başkan yardımcısı Alp Vural'ın derinden gelen kalın sesini duydu.

Görüşmeleri kısa sürdü. Alp, her şeyden önce ne olduğunu ve Nur'un neden bu işe karıştığını öğrendi. Ekipten başka hiç kimseyle görüşmemesini ancak onları Belediye'de tutmasını isteyince Nur şaşırdı. Ertesi sabah Alp bizzat İstanbul'a gelecek ve Nur'la o zaman görüşecekti.

Nur büyük bir öfkeye kapıldı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bir dakika sonra çalan telefonla basının bu alıkoyma olayını ertesi günün gazetelerinde haber yapmak istediğini öğrenince bunu kabul etti. Eli kolu bağlanmıştı ama Claire Mundham için en azından bu kadarını yapabileceğini düşündü.

Claire'in Bangladeş yolculuğu için babasından izin almasına gerek yoktu, yalnızca onun onayına ihtiyacı vardı. AHHY'le görüştüğü günün akşamı annesinin çömlekçilik kursu akşamıydı, o da zaten babasıyla yalnız kalmak istiyordu: Annesinin tartışma yaratacağından değil ama özellikle babasıyla başbaşa kalmayı planlamıştı. Bunun bir bakıma yaşamında sık sık karşılaştığı bir durum olduğunun farkındaydı. Evli olan ağabeyi çocukluğunda babasının bütün ilgisini üstüne çekmişti. Bu yüzden hâlâ ara sıra babasının dikkatini çekmek için kendini göstermeye çalışıyordu, o kadar ki neredeyse onu kendisine itiraz etmesi için tahrik ediyordu.

Babası geniş omuzlu, geniş göğüslü bir adamdı, bu da sesine bir sertlik katıyordu. Altmışına yakındı ve artık yaşını göstermeye başlıyordu. İlk evliliğinden çocuğu olmamış, sonra Bayan Mundham'la evlenmişti. Bazen ağır işitiyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı. Kır saçları fazla bakımlı değildi ve azalmaya başlamıştı. Hafta sonları genelde televizyonun karşısında uyuyordu. Hatta onları, tepesine şişme botunu koyduğu eski Cortina marka otomobiliyle (çok daha yeni ve büyük bir otomobil alacak parası vardı ama böyle şeylerle ilgilenmiyordu) Thames nehri kıyısına götürdüğü zaman otomobilde bile uyumuştı. O zamanlar bu şişme bot onun oyuncaklarından biriydi ama son zamanlarda ilgisi azalmaya başlamıştı. Yıllardır çalıştığı küçük yayınevinden emekli olmak yerine yönetimini üstlendiği için şimdi önünde en az bir beş yıllık daha ağır iş vardı. Firma, kendin yap meraklıları için teknik el kitapları basıyordu. Savaş pilotu olmak için yaşı ileriydi ama uçmayı 1920'lerde öğrendiği için eğitmen olmuş, sonraları yüzbaşılığa yükselmişti.

Şimdi "Virginyalılar"ın jenerik müziği başlarken Claire televizyonu kapayıp babasının karşısına oturdu.

“Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ben de haberlerini dinliyorum.”

“Annem eve dönmeden.”

“Nasıl istersen canım” diyerek viskisinden bir yudum aldı.

“Bangladeş’e tıbbi yardım götüreren bir ekibe katıldım.”

“Size çok minnettar kalacaklar.”

“Evet biliyorum. Senin için bir sakıncası var mı?”

“Biraz anlatsana.”

Anlattı. Robin Bury’ye duyduğu ilgiyi gizlemeye çalıştı. Bu nedenle Bay Mundham önce Claire’in din adamıyla ilgilenmediğini sandı, sonra da Jack Dealer’ı damat olarak eve getireceğini düşündü.

“Şu Dealer denen adam?” dedi.

“Ondan fazla hoşlanmadım. Katı birine benziyor.”

Bu dürüst bir yanıtı benziyordu, Bay Mundham viskisini bitirdi.

Babası onu dikkatle dinlemiş ve sonunda Claire’in de beklediği gibi, “nasıl istersen canım”dan başka söyleyecek bir şey düşünememişti. Aslında Bay Mundham’ın daha söyleyeceği çok şey vardı ama bunun için bir on yıl geciktiğinin farkındaydı. Bay Mundham kızına çok düşküncü, her zaman da öyle olmuştu. Ancak duygularını belli etmeyen bir adamdı. Sevdiklerine olan düşkünlüğünü göstermek için istediklerini yapmalarına izin vermek, isteklerini yerine getirmek ve işler yolunda gitmediğinde yardım etmekten başka bir yol bulamıyordu O akşam endişe içinde yattı, ne karısı ne de kızı bu endişenin farkındaydı.

Bu konuşmayla Claire’in yola çıkacağı gün arasında geçen birkaç günde Bay Mundham’ın endişeleri yatışmadı. Nur gibi o da, tıbbi malzemenin Bangladeş’e neden havayoluyla gönderilmediğini merak ediyordu. Bu düşünce onu rahatsız ettiği için

Bury ve Dealer hakkında araştırma yaptı. Bury gerçekten de öğretim üyeliğinden ayrılmıştı ama bu olmasa bile çok yakında istifası istenecekti çünkü okuldaki konumunu siyasi platformda kullandığı ve açık bir biçimde şiddet politikasını savunduğu yolunda şikâyetler gelmişti. Bay Mundham tamamen apolitik biriydi, daha çok tembellikten politikayla ilgilenmiyordu. Ne kadar aşırı da olsa insanların görüşlerine saygı duyardı. Ancak kızının, “Öfke Topluluğu” gibi gruplarla ilişkisi olduğunu duyduğu insanlarla birlikte olması, onlar tarafından kullanılması fikrinden hoşlanmamıştı. Dealer hakkında duyduklarından da pek hoşlanmamıştı. Büyük bir Amerikan yayınevinin İngiltere temsilciliğini yapan eski bir arkadaşı bu konuda epeyi bilgi sahibiydi. Dealer ellilerin sonuyla altmışların başında ünlenip zengin olmuştu ama bu ünü, Beatles çılgınlığı onu ve diğer rock şarkıcılarını gölgede bırakana kadar sürmüştü. Sonraki birkaç yıl adı pek duyulmamış, altmışların sonuna doğru, 1968’de Paris’teki gençlik hareketinde ve Savaş Karşısı hareket içinde yer almıştı. Yürüyüşlere katılıyor, şarkı söylüyordu. *Rock Yapma Hakkım* adlı bir kitap bile yazmıştı. Bunların hiçbiri kötü şeyler değildi. Dealer’ın herhangi bir alkol ya da uyuşturucu sorunu yoktu. Kadın düşkünü biri de değildi. Bununla birlikte Bay Mundham’ın arkadaşı, karşıt hareketin merkezinin Dealer’ı her zaman reddettiğini duymuştu. Dealer daha önce San Diego’da liman işçiliği yaparken bir grev sırasında grev sözcüsüne saldırıp adamı öldüresiye dövmekten kısa bir süre hapiste yatmıştı. Sözün kısası, şarkıcı olarak ünlenmeden önce büyük olasılıkla grev kırıcılığı yapıyordu.

Bay Mundham şiddetten hoşlanmamasına rağmen hikâyeyi adamın tarafından dinlemeden onu yargılayanın saygısızlık olacağını hissediyordu. Onu huzursuz eden şey adamdaki açık çelişkilerdi. Aynı radikal fikirleri paylaşıyor gibi görünmelerine rağmen nedense Bury’le Dealer ona uyumsuz bir ikili gibi gözüküyordu.

Claire'i Victoria'ya götürüp yolcu ettiğinde trenin son vagonu da gözden kaybolunca huzursuzluğu iyice artmış ve AHHY'ye uğramaya karar vermişti.

Kapıyı Rahip Frere açmıştı. Üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı, gömleğin dik yakası siyah takma yakanın üstüne düşmüştü. Önden giderek onu yukarı çıkardı. "Umut" tablosunu geçip Claire'in görüşme yaptığı odaya girdi. Kitaplar, dergiler ve gazetelerle inanılmaz derecede dağınıktı oda. Hatta ortada öyle dergiler vardı ki bir rahip için fazla dünyevi sayılırdı. Her şey ortalığa saçılmıştı. Saat on bir buçuk olmasına rağmen Frere henüz kahvaltısını tamamlamamış görünüyordu. Yumurta kabı ve kabukları, masanın üstünde bir parça tost ekmeği ve hâlâ buhar tüten kırık bir kahve fincanı. Bunlar mutfığa benzeyen arka odaya kaldırılırken Frere tekdüze bir sesle söylenmeye başladı: "Oturun, ne dağınıklık içinde beni yakaladınız. Yok yok, özür dilemeyin, tamamen benim hatam, yatağı bile yapmadım" derken söz ettiği yatak, Claire'in oturmaya çalıştığı koltuktu. Frere en sonunda masasını başına geçip misafirini dinlemeye hazırlandı.

"Evet Bay... Korkarım adınızı unuttum, ah belleğim ne kadar zayıf, sizin için ne yapabilirim?"

"Mundham, Mundham. Burası AHHY bürosu, öyle değil mi?"

"AHHY? AHHY? Ah, evet elbette. Asya Halklarına Hıristiyan Yardımları. Şüphesiz. Bana cömertçe yardım ettikleri halde bazen unutuyorum işte. Aslında bu odaların kiralalarını, vergilerini, her şeyini onlar ödüyor."

"Bazen unutmak mı?" Bay Mundham'ın huzursuzluğu daha da artmıştı. Yavaşça pencereye yürüdü.

"Onlardan yılda en fazla iki kez haber alıyorum. Sonrası epey sıkıntılı oluyor çünkü takip etmek zorunda kaldığım ayrıntılı... Hay Allah, ne aptalım, Bay Mundham, şimdi hatırladım, bir hafta kadar oluyor, siz şey olmalısınız?.."

Soruyu yanıtlamasını umarak havada bıraktı. Tam sözünü bitirirken Bay Mundham yüzünü ona çevirdi.

“Claire’in babası.”

“Ah, elbette. Ne etkileyici bir kız. Çok iyi terbiye görmüş ve kendine güveni tam. Böyle insanlar az bulunuyor. Vietnamlı yoksul dostlarımıza yardım etmeye ne kadar hevesli.”

“Bangladeş.”

“Çok yaşayın.”

“Bangladeş dedim, Vietnam değil.”

“Sahi mi? Haa, evet tabii, hay Allah, ne aptalım. Önceki sefer beni aradıklarında Kuzey Vietnam’dı.”

“Sizi kim aradı?”

“AHHY.”

“Evet, anlıyorum.”

Gerçekte pek bir şey anlamıyordu. Aynı alelacele ve şaşkın hava içinde bir yirmi dakika daha konuştular. Sonunda Bay Mundham beklediği güveni aramayı bıraktı, hatta bir iki şey onu daha da huzursuz etti. Örneğin Aziz Frere’nin *New Statesman*’a ilan bile vermediği ortaya çıktı. Gelen yanıtları başka bir adrese göndermişti. Dealer’la Bury’nin geleceğini haber aldığı gün görüşmeye gelen tek kız Claire idi.

Bay Mundham şapkasını eline alıp oldukça bıkkın bir durumda son sorusunu sordu.

“Bay Frere, AHHY postasını gönderdiğiniz adresi bana söyleyebilir misiniz?”

“Ah.. hayır.” Rahip gözlerini önce tavanda sonra Bay Mundham’ın solundaki çöp sepetinde ve nihayet kendi ayak-kabıllarında gezdirerek çaresizlikle yardım arandı. Ellerini kavuşturup tekrar çözdü. “Ah... hayır, bunu söylemem uygunsuz olur.”

“Uygunsuz mu?”

“Bana adreslerini kesinlikle kimseye söylemememi tembih ettiler. Kuşkusuz iyi insanlar yardımlarının duyulmasını istemez. Sadaka verirken insan sağ elinin yaptığını sol elinin görmesini istemez, Yüce Tanrı bize böyle emretmez mi?”

Bir hafta sonra *Guardian* gazetesinde protest şarkıcı Jack De-aler’la Robin Bury’nin birlikte yolculuk yaptıkları dostlarıyla birlikte İstanbul’da sorgulama için alıkonulduğu haberi çıktı. Polis bunun nedenini açıklamamakla birlikte sol eylemlerle ilişkili olma olasılığı fazlaydı. Son zamanlarda kentteki bombalı olaylara bakılırsa sol sempatzanı olarak tanınan bazı ileri gelen Türkler, özellikle de öğretim üyeleri tutuklanıyordu. Ancak bu gerekçeyle yabancılar ilk kez gözaltına alınıyordu.

Bay Mundham böyle zamanlarda neredeyse katı bir beceriklilikle hareket edebiliyordu. Savaşdaki hizmeti sırasında birçok dost edinmişti. İngiliz Büyükelçiliği’nden kıdemli bir bürokratla birlikte çalışmıştı. Aynı gün saat on birde İstanbul’a uçuyordu, uçak onun için kırk dakika bekletilmişti. İstanbul’daki harekâtı da aynı derecede etkiliydi. Doğruca başkonsolosluğa gitti. Kızının hâlâ polis nezaretinde olduğunu söylediler. Onu görmesi olanaksızdı, hatta sorgulamayı yürüten yetkili bir polis memurunu görme şansı bile yoktu. Konsolos elinden geleni yapmıştı. Bay Mundham, Claire’in sağlığının iyi olduğundan ve suçlanma olasılığının çok az olduğundan emin olabiliirdi. Türk yasalarına göre soruşturma sürerken savcı tarafından birkaç gün gözaltında tutulabilir, sonunda ya suçlu bulunur ya da büyük olasılıkla serbest bırakılırdı. Bay Mundham’a onu görmesi için izin verilmesi umudu yok denecek kadar azdı.

Başkonsolosluk yetkilisi Mundham’a ortak bir dostlarının oğlunun Ankara’daki İngiliz Büyükelçiliği’nde hava ataşesi olarak çalıştığını da söylemişti. Bay Mundham, oğlan Cranford’dan mezun olduğunda verilen partiye katıldığını hatırladı. Park Otel’de bir oda tuttu (yine dostunun önerisiyle) ve hemen hava ataşesini Ankara’daki evinden aradı. Doğal olarak ataşe

ona çok yakın davrandı, elinden geleni yapacağını belirtti. İki saat kadar sonra akşam saat yedide geri aradı ve Bay Mundham'ın görmesi gereken adamın Nur Arslan olduğunu söyledi. Yabancılar Masası'na bakan bir polis olan Nur, her açıdan son derece düzgün bir adamdı. Genellikle Ankara'daki İçişleri Bakanlığı'nda bulunurdu ama o sırada İstanbul Belediyesi'ndeydi.

Bay Mundham Belediye'ye gitmek üzere bir taksiye bindi.

3

Alp Vural, Nur Arslan'ın Bangladeş ekibinin işlerine karışmasına çok öfkelenmişti. Ankara'dan geldiği yataklı vagonda geçirdiği rahat gece bile sinirlerini yatıştıramamıştı ama yine de uçak korkusu çekmekten daha iyiydi. Cipun bombalandığı günün ertesinde öğle yemeğinden az önce Nur'un bürosuna vardı ve derhal işi ondan almaya çalıştı. Ancak Nur işin ucunu öyle kolay kolay bırakacak gibi görünmüyordu. Masasında oturmuş sert bir ifadeyle eski dostu ve meslektaşısı olan düşmanına bakıyordu.

Alp Vural koca bir harabeye benziyordu. Nur'dan en az on yaş büyüktü ve daha kiloluydu. Yüzü solgundu. Göz altları torba torbaydı, kır saçları seyrek ve kirliydi. Bununla birlikte gözleri gerçek bir zekâ ve zaman zaman da alaycı bir mizah duygusuyla parlıyordu. Alp Vural'ın işi olayları kitabına uydurmaktı, mesleğinde ayakta kalmak için buna zorunluydu. Ağzında hep bir sigara vardı, her fırsatta da rakı ve viski içiyordu. Kronik bronşiti olan bir adamın derinden gelen boğuk sesiyle konuşuyor, hırıltıyla nefes alıyordu. Nur'dan daha kıdemliydi.

"Ankara'ya dönmenizi emretmem gerekir" dedi, yarım yamalak bir el sıkışmadan sonra. "Bu işe karışırsanız tatsız bir durum yaratabilirsiniz."

"Ama gitmemi emretmeyeceksiniz" derken Nur'un gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Kalmanıza izin vereceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Durun... Yanıtlamadan önce bana biraz buzlu su isteyin."

Alp bambu koltuğa yerleşirken koltuk çatırdadı. Çantasından bir küçük rakı çıkarıp gelen suya rengi bulanıncaya kadar döktü.

“Şimdi?..”

“Size yararlı olabilme şansım varken beni gücendirme riskini göze almazsınız herhalde. Bu insanlar yabancı. Benim bölümüm yalnızca onların sorumluluğunu yüklenmekle kalmıyor, ki bu sorumluluğun da elimden alınması için Bakanı ikna etmeniz...”

“Bu ayarlanabilir.”

“...Ayrıca onlarla uğraşacak uzmanlığa da sahibiz. Size çevirmen sağlayabiliriz, büyükelçiliği ve yabancı basını idare edebiliriz.”

“İyi, tamam.” Alp kendi kendine gülüp öksürdü. “Hâlâ birbirimizi anlıyoruz, yine beraber çalışabilmeliyiz.”

“Bundan pek emin değilim” dedi Nur, Bafra’sını yakarken. “Önce neler döndüğünü bilmem gerekiyor.”

“Nur Bey, size fazla bir şey anlatacağımı düşünmüyorsunuz umarım” dedi Alp buzlu rakıyı içmeden önce bardağı şöyle bir çalkalayarak. “Ben de her şeyi bilmiyorum. En iyisi, önce siz bana bildiklerinizi anlatın, niçin bu işe karıştığınızı falan, sonra da ben öğrenmek istediklerinizi anlatırım.”

Nur bir süre sigarasını içtikten sonra “Tamam” dedi. “Bu yardım seferi görüldüğü gibi değil. Sizin bölümünüzün bu işe karıştığını biliyorum. Sol harekete özellikle Cengiz’in yönettiği gruba yönelik bir plan olduğunu sanıyorum. İşin içinde yabancılar olduğu için daha fazla araştırmaya çalıştım. Panmycin’in yasadışı bir madde olmasından kuşkulandığım için İpsala gümrüğüne maddeden örnek almalarını söyledim. Bu yüzden cipe saldırıldı ve iki adam öldü. Beni uyarabilirdiniz, biliyorsunuz. Uyarmalıydınız... Şimdi bir an için bunu bırakalım ama devam etmeme izin verin. Yalnızca sesli düşünüyorum. Örnekler alınmıştı ama ciple birlikte onlar da yok oldu. Teröristler malzemenin cipte olduğunu nereden biliyorlardı?”

Alp kıpırdamadı. Nur sorusunu kendi yanıtladı.

“Haber onlara sızmıştı. Sizin bölüm genellikle böyle dikkatsiz değildir.”

“Sınırla İstanbul arasında gördükleri her polis aracına saldıramazlardı.”

Yeni bir sigara yakarken Nur’un eli titriyordu.

“Yine de” diye devam etti. “Siz o adamların ölmesine izin verdiniz. Böyle bir durumda sessiz kalmamı bekleyemezsiniz. Bu yasaya ve ahlaka, korumaya söz verdiğimiz her şeye aykırı...”

Alp bir an yine öfkeli göründü, sonra bardağında eriyen buzların üstüne biraz rakı ekledi.

“Nur Bey, bana nutuk atmayın. Geçen Mart’ta, seçilmiş hükümet sol terörle başa çıkamadığı için ordu yönetime el koydu. O zamandan beri gazeteciler, sanatçılar, profesörler sorgusuz tutuklanıyor ve gözaltına alınıyor. Yine de en azından sivil bir hükümetimiz var ve hâlâ demokrasiye dönebiliriz ama bu yalnızca yeni hükümet sol terörü yok edebilirse mümkün olabilir. Başaramazsak askeri cunta, kitle gözaltıları, toplama kampları, basın yasakları ve işkence kaçınılmaz olur.”

Rakısından biraz daha içince sesi yumuşadı. “Nur Bey, biz dostuz, aynı şeylere inanıyoruz. Ben ulusal çıkarlar için çalışıyorum ve arkamda en yüksek sorumlu var. Bu nedenle ne diyorsam onu yapmalısınız. Bir daha bana haber vermeden hareket etmeyin. Bu yabancıları korumak için hiçbir şey yapamazsınız, tersine onları daha büyük bir tehlikeye sokabilirsiniz.”

“Yaptıkları iş tehlikeli öyleyse.”

“Elbette.” Alp sözünün kesilmemesi için elini kaldırdı. “Onlar için endişelenmeyin. Bir yere kadar ne yaptıklarını biliyorlar. Bazı sıkıntıları ve tehlikeleri göze almış olmaları gerek, bekledikleri yerden gelmese bile.”

“Ve bu hepsi için geçerli öyle mi? Yani bana hepsinin Bangladeş’e gidilmediğinden haberi olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Alp duraksadı, yarı dolu bardağına bakarken omzu hafifçe yukarı kalktı.

“Belki içlerinden biri hâlâ Hindistan’a gidildiğini sanıyor-
dur ama yalnızca biri. Diğer dördünün ne düşündüğünü kim bi-
lebilir? Onlar ya evrensel kardeşliğin amaçlarına hizmet eder-
ken Cengiz gibi psikopatlarla içli dışlı olan birer hayalperest ya
da neler döndüğünü çok iyi bilip önlemlerini alan, bizim gibi
profesyonel tipler.”

Nur’un eli masaya indi. “Biri dediniz, erkek ya da kadın
olan bu kişinin yaşamı da ölen iki polis gibi önemsiz mi?”

Alp omzunu silkti. “Her savaşta birileri zarar görür. Ama
unutmayın, biz kazanırsak bu zarar en aza iner. Ama kaybeder-
sek çok kişi acı çeker. Bu arada burada güvenciler ve burada
olmaları bir bakıma iyi de. Cipten bombalanmasından sonra
hiçbir şey yapmasaydık Cengiz şüphelenirdi. Şimdi bana izin
verin. Son durumla ilgili olarak değerlendirmem gereken pek
çok şey ve konuşmam gereken pek çok insan var. Yarın sizi ara-
rım.”

Ayağa kalkınca duman çevresinde döndü.

“Ben kendim giderim. Geçirmeye zahmet etmeyin.”

Sonraki otuz saat boyunca Nur kendini rutin işlerle oyaladı
ama grupta ve özellikle Claire Mundham’la ilgili sorun kafasın-
dan çıkmıyordu. Claire’in suçsuz olduğu sonucunu çıkarmıştı,
Alp de aşağı yukarı bunu doğrulamıştı. Ertesi gün, Alp’le işbir-
liği yapmasının bedeli olarak Claire’in serbest bırakılıp İngiltere’ye
gönderilmesini istemeye karar verdi. Bütün öğleden son-
rayı müdür yardımcısının telefonunu beklemekle geçirdi ama
hiç kimse aramadı. Tam Belediye’den ayrılıp İstanbul’a nadir
gelişlerinde kaldığı yakındaki otele dönmeyi düşünürken te-
lefon çaldı. Bay Mundham adında bir İngiliz aşağıda onu gör-
mek için bekliyordu. Nur onu yukarı göndermelerini söyledi.

Adama elini uzattığında Bay Mundham’ın geniş alnından

açılmış kır saçları olan, yapılı biri olduğunu gördü. Yüzü solgun ve kırışık, çenesi köşeliydi. Sıcak bakışlarıyla yumuşayan sert bir görünümü vardı. Nur'un elini sıkan eli iri ve güçlüydü ama saldırgan değildi. Nur ona sigara ikram etti ancak Bay Mundham çok huzursuzdu. Nur onun çekingen ve yorgun olduğuna karar verdi.

“Siz Claire Mundham'ın babası olmalısınız.”

“Aa, evet. Eee, o, benim, ıımm, tek kızım. Başınıza dert oluyorsa özür dilerim.” Bay Mundham hafifçe gülümsedi.

Nur, adamın kem küm etmesini tedirgin olmasına bağladı ama onu daha iyi tanıyınca bunun onun bir alışkanlığı olduğunu fark etti. Gözlemlediği bir başka şey de ailesini sevecen bir can sıkıntısıyla onaylamamasıydı.

“İstanbul'a çok çabuk gelmişsiniz. İngiliz basını olayı duyurur duyurmaz hareket etmiş olmalısınız. Yirmi dört saatten daha kısa sürede beni buldunuz. Çok iyi.”

Bay Mundham hâlâ huzursuz bir halde eski bir dostunun kendisine yardım ettiğini söyledi.

Nur önündeki kâğıtlara bakıp sigarasını söndürdü. Bir an sessizlik oldu. Sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başladı.

“Çay içer misiniz?”

“Bakın eğer size yük oluyorsam...”

“Özür dilerim.”

“Rica ederim, siz buyrun.”

“Ah, şey çay alırım, zahmet olmazsa.”

“Ne demek.” Nur zili çalar çalmaz içeri giren mavi önlüklü yaşlı adam, bakır bir tepside ince belli bardaklarla sütsüz çay getirdi.

Bay Mundham bir yudum aldı.

“Hımm, çok güzel. Rus çayından pek farkı yok.”

“Korkarım ben bu çayın tiryakisiyim, birazdan yine gelir. Claire için çok endişeleniyor olmalısınız.”

“Evet, evet ve imm, karım da elbette.”

“Elbette.”

“Beni yanlış anlamanızı istemem. Yanlış bir şey yaptıysa bunu, hımm bilmeliyiz. Elbette sizin de fazla zamanınızı almak istemem. Hava ataşesi böyle olaylara sizin baktığınızı söyledi. Çok meşgul biri olmalısınız. Beni daha altınızdaki birine göndermek isterseniz bunu anlarım. Ama asıl mesele...” Kibarlığının altındaki kararlılığı araya girdi. “...Kızımı görmek istiyorum. Onun şimdi elini tutacak birine ihtiyacı var. Yasaların vereceği kararı beklerken yanında tanıdık biri olmasını isteyecektir.”

Nur, işler böyle giderse yasaların bir karara varacağına inanmıyordu. Bu düşünce onu, Bay Mundham’ın tahmin edebileceğinden daha çok rahatsız etti.

“Bay Mundham, bana biraz kızınızı anlatın.”

Bay Mundham boğazını temizledi, farklı tütünden rahatsız olmuştu.

“Claire iyi bir kızdır. Biraz şaşkın, saf ve atılgandır. Okuldaki notlarına göre son derece akıllı ve yeteneklidir. Sanırım kolay etki altında kalıyor. Bir yıl kadar önce İspanya’da başı biraz derde girdi. Onun hiçbir hatası yoktu ama beraber olduğu çocuğun güvenilirliğini doğru değerlendiremedi. Korkarım çocukluğunda fazlaca şımartılıp korunduğu için.”

“Politika? Bu işin arkasında politika olduğunu söylemeliyim.”

“Bildiğim kadarıyla onun politikayla hiç ilgisi yok, ezilen insanlara yardım etme isteği dışında. Bu yüzden Bangladeş’e gidiyor.”

“Bu geziyi düzenleyenlerin Bangladeş’e gitmek gibi bir niyetlerinin olmadığı anlaşılıyor.”

Bay Mundham endişe ve şaşkınlıkla bakıyordu. “Eminim Claire oraya gittiklerine inanmıştır.”

“Evet, haklısınız.” Nur bir dolmakalem alıp masadaki kurutma kâğıdına bastırdı. “Bay Mundham, kızınız için en iyi olanı yapmaya çalışacağım ama bilmediğiniz bazı zorluklar var. Üzgünüm ama onu bu akşam görmenize izin veremem. En azından bu olayla ilgili yetkili biriyle konuşana kadar.” Ayağa kalkıp Bay Mundham’ı kapıya kadar geçirdi. “Lütfen içiniz rahat olsun, gidip biraz dinlenin. Anladığım kadarıyla kızınız yanlış bir şey yapmadı. Onun bir an önce serbest bırakılması için elimden geleni yapacağım. Bu arada sizi kaldığınız otelden ararım. Park Otel’di değil mi? Tamam.”

Nur, Bay Mundham gittikten sonra bir sigara daha yaktı. Claire’i bu işten kurtarıp babasıyla güvenli bir biçimde evine gönderme kararı güçlendi.

Telefon çaldı.

“Nur Bey?” Derinden gelen boğuk ses telaşlı çıkıyordu. “Hâlâ burada olduğunuza sevindim. Şu anda Belediye’de Üçüncü Şube’den bir dostumun odasındayım. Hemen aşağı gelebilir misiniz?”

Nur asansöre bindi. Kendi koridorundan daha geniş bir koridordan yürüyüp çok daha ferah bir odaya girdi. Alp, masanın arkasında bir duman bulutu içinde oturuyordu. Önünde bir şişe Teacher’s marka viski duruyordu, şişe doluydu.

Alp, “Güzel. Çabuk geldiniz” diye homurdandı. “Viskiden buyrun, Amerikalı yakın dostum ve iş arkadaşım Bay Arnold Bitterne’in hediyesi.”

Nur, yarım dönünce uzun boylu bir adamla karşı karşıya geldi. Gözlüklü, neredeyse kel, kalan saçları da kıızıldı. Ekose pantolonunun üstüne soluk gri bir ceket giymişti. El sıkışırken Nur, Amerikalı’nın sanki gizleniyormuş gibi hâlâ açık olan kapının arkasında durduğunu fark etti.

Kırk yılda bir içmesine rağmen viski teklifini kabul etti. Nur ve Bitterne masanın iki ucunda karşılıklı oturdular. Nur bardağı ağzına götürürken Amerikalı konuşmaya başladı.

“Sayın Arslan...” Tiz bir sesle konuşan Bitterne çilli ellerini sürekli sinirli sinirli hareket ettiriyordu. “Kim olduğumu ve niye burada bulunduğumu merak ediyorsunuzdur. Sizinle daha önce bağlantı kurmadığım için özür dilemeliyim. Müdür yardımcısı Vural bu senaryonun içinde olmanız gerektiğini hissettiğinizi söylüyor.”

“Olsaydım ölen iki polis şu anda hayatta olurdu.”

“Evet, herhalde öyle olurdu. Bu noktanın üzerinde durmakta haklısınız. Sizi bu konudan haberdar etmemek tamamen bizim bölümün yanlış hesabından kaynaklanıyor. Şimdi size

önereceğim şey şu: Üçüncü Şube'nin başı Günay'la ortak bir karara vardık. Yönetimin faaliyetlerinin çalışanlar tarafından bilinmesi normal bir uygulama değildir ancak koşulları göz önüne alarak bu kuraldan vazgeçebiliriz, özellikle de önümüzdeki günlerde sizin gönüllü işbirliğinize ihtiyacımız olduğunu düşünecek olursak.”

Nur, söylenenlerin çok azını anlıyordu.

“Neler döndüğünü anlarsam işbirliğim daha yararlı olabilir” dedi hafiften alaycı bir tonda.

“Her şey ortada” dedi Bitterne keskin bir kahkahayla Nur'un sözünü keserek. “Düşündüğümüz şey son derece basit. Unutmamamız gereken şey, Dealer'ın minibüsündeki malzemenin şehir eşkiyalarının çok işine yarayacağı. Onları, sizin yasal güçleriniz ve kurallarınızla yakalayabileceğimiz biçimde bu malzemeyi almaları için kandırmaya çalışıyoruz. Ancak onları bu teklifin içtenliğine inandırmak çok zor oldu, hâlâ da zorlanıyoruz. Bu sorunun üstesinden gelmek için oldukça ince bir plan yapmak zorunda kaldık.” Bitterne durakladı. “Anlıyor musunuz?”

“Malzeme Bulgaristan'dan geliyormuş gibi gösterdiniz.”

“Operasyonun mantığını anladığınızı görüyorum. Yine bu amaca uygun olarak bir de Doğu'daki aşiretlere Panmycin götürmek gibi bir planımız var...”

Alp huzursuzca kımıldanıp gürültüyle viskisini yudumladı.

“...Müdür muavini bunun gerekli olduğunu düşünmüyor.” Eli yine oynadı ve Bitterne aceleyle devam etti. “Ama eşkiyanın onlara bu yolla yardım eden insanların ciddiyetini kabul edeceğinden eminiz.”

Alp ciğerleri patlarcasına öksürdü.

“Arnold Bey” dedi hırıldayan bir sesle. “Bu bir işe yaramaz. İstanbul'daki şehir çeteleri sekiz yüz kilometre uzaktaki göçebe çobanlarla ilgilenmez.” Öne eğilip ciddi bir biçimde de-

vam etti. “Bakın, ilk planınız sol harekete gerçekten zarar verebilir. Sivil hükümetin iktidarda kalmasına yardım bile edebilir. Asker, muhtemel bir darbeyi dört gözle bekliyor. Bu operasyondan haberleri olursa durdurmaya çalışırlar. Doğu, pratik olarak askeri bir bölge: Üç turuncu karavanın askere görünmeden ilerleyip doğudakilerle buluşması olanaksız. Bakın, malzeme İstanbul’da. Cengiz onlarla ilgileniyor. Böyle sürdürelim.”

Bitterne başını iki yana sallarken gözlüklerinin ardındaki kanlanmış gözleri göründü.

“Hayır Alp Bey” dedi. Nur adamın sesinde bir çaresizlik havası sezdi. “Başkan Günay ve ben planın üzerinden pek çok kez geçtik. Bu ekibin Doğu’ya gidip Panmycin’i onlara teslim etmesine karar verildi. Bunu operasyonun çok önemli bir parçası olarak görüyorum.” Sonra biraz sakinleşti. “Evet Nur Bey, artık AHHY seferinin ne olduğunu ana hatlarıyla biliyorsunuz. İhtiyacımız olursa yardımınıza güvenebilir miyiz?”

Nur düşündü. Aslında çok az şey biliyordu. Henüz yanıtlanmamış pek çok soru vardı kafasında ama her şeyin anlatıldığını, hatta Bitterne’in ona bilmesini istediğinden de fazlasını söylediğini anlıyordu. Bu arada işbirliği yapmanın bir sakıncası yoktu, böylece olayın dışında kalmamış olurdu.

“Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum” dedi. “Edebileceğimi düşünüyorsanız ederim. Ancak Claire Mundham’ın durumunu tartışmak isterim.”

“Anlayamadım.” Bitterne’in sesi iyiden iyiye ciddileşti.

“Claire Mundham’ın Bangladeş’e gittiğine inandığından eminim. Diğer bir deyişle, bilmeden çok tehlikeli bir işin içine girmiş durumda. Babası İstanbul’a yeni geldi.”

“Basının haberi olmasına izin verdiniz” diye gürledi Alp. “Buna hakkınız yoktu.”

“...Kızı için çok endişeleniyor, onu eve götürmeye gelmiş. Bence İngiltere’ye dönmeli.”

“Bu olanaksız.” Gözlük camları odanın içinde yine parladı. “Cengiz onu gördü. Ekipten ayrılması onu şüphelendirebilir. Cengiz’in bu sefere ilgi göstermesinin nedenlerinden biri de büyük olasılıkla Claire’in saflığı. Hayır. Kız kalmalı.”

“Bay Mundham bundan hoşlanmayacak. Onun da eli koluna bağlı değil. Basına gidebilir ya da ekip serbest kalınca Claire’i alıp götürebilir.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. Ne Alp ne de Bitterne Nur’un yüzüne bakabiliyordu. Sonunda Bitterne başını kaldırıp Alp’e baktı. Alp başını salladı sonra Bitterne, Nur’a döndü. Sesi soğuktu.

“Bay Mundham’ın bu ülkeye gelmiş olması utanç verici. İşte ben de bu yüzden ona karşı sert bir önlem almamıza gerek kalmaması için sizi görmeye geldim. Bay Mundham’ı tutuklayamayız ancak özgür kalmasına da izin veremeyiz. Ayrıca İngiltere’ye dönüp orada Dışişleri Bakanlığı ya da İngiliz basınına gitmesine de göz yumamayız. Bu durumda sizden onu korumanızı istiyoruz. Belki siz ona, bizim size anlattıklarımızın birazını ikna edici bir biçimde aktarabilirsiniz. İsterseniz onu da Ankara’ya götürün. Ne yaparsanız yapın, yeter ki düşünmeden yapılacak herhangi bir hareketin hem kendisini hem de kızını büyük tehlikeye sokacağına onu inandırın. Anlıyor musunuz?”

Nur, Amerikalı’ya kulaklarına inanamıyorçasına bakıyordu.

“Anlıyorum” dedi sonunda, sesinde nefret vardı. “En azından anladığımı sanıyorum.” Alp’e baktı. “Durum gerçekten bu demek” dedi.

Alp başını sallayarak, “Evet” dedi hırıltılı sesiyle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YENİDEN CLAIRE

1

“Güney’e gitmek yerine neden Doğu’ya döndük?” diye sordu Claire, dört gün sonra Diyarbakır’dan çıkarken.

Robin midesinde bir soğukluk hissetti ve direksiyonu daha sıkı kavradı. İşte bu kadar, diye düşündü. Claire’in sesinde telaş olmadığını fark etti, yalnızca meraktan soruyordu. Onu bir süre daha oyalayabileceğini hesaplıyordu. Gerçeği, buluşma saatine ne kadar yakın öğrenirse o kadar iyiydi.

“İlerde, İran, Irak ve Türkiye’nin birleştiği sınırdan geçeceğiz. Şemdinli denen bir yer. Yolu daha kötü ama bize iki üç kilometre kazandırır.”

Göz ucuyla Claire’in seyahat rehberine ve ayrıntılı haritalara uzandığını gördü. Ona bakarken içini buruk bir his kapladı. Claire bu gezi boyunca gerçekten harika davranmıştı. Polis onları Galata Palas’a geri gönderdiğinde çok rahatladığı açıktı ama son derece soğukkanlı davranmıştı. Oysa Donna neredeyse isterik bir halde Booker’la New York’a dönmek için ısrar etmiş ancak sabaha karşı Booker onu yatıştırabildiğinde Ankara yoluna çıkmışlardı.

Ekibin morali bozuktu. İzlenmişlerdi. Bir keresinde polis, diğerinde asker tarafından iki kez barikatlarda durduruldular. Hepsi yorgun, gergin ve sinirliydi. Ankara’dan sonraki yol bozuktu. Çöle benzeyen geniş arazi, sıcak rüzgârın estiği bozkır, kerpiç kulübeleri olan tozlu köyler, kule gibi yükselen peri bacaları ve yumuşak kayalara oyulmuş mağaralarla kâbus gibi bir bölgede ilerliyorlardı. Yine de Claire’in keyfi yerine gelmişti.

Boşluk, çıplaklık, kuru, sıcak ve tozlu rüzgâr hoşuna gitmişti ama ince tozlar havalandırma deliğinden içeri girince Booker'ın verdiği ilaçların dozunu iki katına çıkarması gerekti.

Anadolu yaylasından Doğu'ya yönelmeye başlayınca Jack Dealer'ın neşesi de yerine gelmişti. Önceki gün bir su kaynağının yanında durduklarında Dealer çevrede boş boş dolaşmış, rüzgârın kaldırdığı tozların peşinden koşturmuş ve şişman bir kurt adam gibi kıpkırmızı güneşe bakıp ulumuştur. Robin onun ruh halinin değişmesini çölden hoşlanmasına değil de artık izlenmemelerine ve randevuya yarım gün kalmasına bağlıyordu. Yani AHY'nin Bangladeş'e gitme hikâyesinin sona ereceği ana.

Claire bunu nasıl karşılayacaktı?

Kız gerçekten çok hoştu. Kucağına açtığı haritalarla günlerce Robin'in yanında oturmuştu. Burnunun üstü pembeleşmiş, sonra soyulmuştu. Elmacık kemiklerinin ve küçük narin ellerinin üstündeki çiller iyice belirginleşmişti. Ne çekici bir karışımdı. Bazen küçük bir kız gibi heyecanla okulundan ve babasından söz ediyordu, sonra oldukça entelektüel tartışmalarda onu aldedebiliyordu. İki gece önce ucuz bir otelde yemek beklerken çabucak bir portresini çizmişti. Benzemişti de doğrusu, rahatsız edecek kadar iyi algılanmış bir tasvirdi. Gözlerindeki akademik ciddiyetin arkasındaki yalnızlığı ortaya çıkarmıştı.

Bir iki kez, dokuz ay kadar hippy tarzı bir yaşam sürdüğünden söz etmişti. Robin, Claire'in bu üstü kapalı anlatımından o zamanlar acı çekmiş olduğunu anlayınca içinde bir şeyler erimişti. Onun nasıl bir sevgili olacağını, özellikle o kendini beğenmiş adamla birlikteyken düşünmekten kendini alamıyordu. Tam bunları düşünmemesi gerektiğini fark ederken eşek üstünde giden bir köylüye klakson çaldı.

Yol, Diyarbakır ovasından Doğu Toroslar'a doğru tırmanıyordu. Sabahın erken saatinde karla kaplı sarp kayalıklar uzakta berrak gökyüzüne karşı parlıyor, daha yakında ağaçlarla kaplı zirveler görünüyordu. Çıplak ama görkemli bir manzaraydı,

her şey olduğundan da büyük gözükiyordu. Çayırlara gölgeleri düşen kaya parçaları bir devin parmaklarına benziyordu. Taş evleri olan köyler minarelerin çevresinde kümelenmişti. Robin kilometre kadranına baktı, beş kilometre daha vardı, bu da yedi sekiz dakika demekti. Sonra kuzeye sapılacak ve kozlar ortaya konacaktı.

“Şemdinli’den geçemeyiz.”

“Neden?”

“Orası askeri bölge. Özel izin almamız gerekir, rehberde öyle yazıyor.”

“Sanırım... belgeler Jack’te ya da nereden alacağımızı biliyordur herhalde.”

Claire sustu. Robin onun rahatsız olduğunu hissetti.

“Eminim yanında belge falan yok. İstanbul’dan sonra alması olanaksız.”

Robin tarafsız bir biçimde homurdanırken gözleri bir yandan sola döneceği yeri arıyordu.

“Saçmalık bu. Bence geri dönmeliyiz. Diyarbakır’a, sonra da Mardin yoluna. Nusaybin’deki karakol daha uygun. Rehberde öyle yazıyor.”

Robin durdu, sinyal lambasını çalıştırdı.

“Duruyorsun demek. Böylesi daha iyi, diğerlerine sor.”

Ama Robin durmak yerine Volkswagen’i ana yoldan çıkıp hızlandı. Bozuk yolda çakıl ve toprak üzerinde sarsılarak gidiyorlardı. Claire arkasına baktı, Dealer’ın kullandığı aracın farları kalkan toz bulutunun içinde parlıyordu.

“Allah aşkına ne yapıyorsun?”

“Sıkı tutun, kızım.”

“Kızım! Bu da ne? Allah aşkına Robin nereye gidiyoruz?”

“Bak kızım... yani bekle. Anlatacağım ama henüz değil, şu Allah’ın cezası yola dikkat etmem gerekiyor.”

Yol aslında kendiliğinden çakıl ve tozlu çalılıklardan çıkıp, kurumuş bir su kaynağının düzgün yoluna dönüşmüştü.

“Öyleyse biraz yavaşla.”

Robin isteksizce yavaşladı. Anayoldan iyice uzaklaşıp randevu yerine yaklaşıncaya her şeyi açıklamayı planlıyordu.

“Artık dur ve bana neler döndüğünü anlat.”

Robin aracı sürmeye devam etti, dişlerini sıkıyordu.

“Gözünü yoldan ayırma ama Allah aşkına bir şeyler söyle.”

“Claire” dedi nihayet, yüksek sesle konuşmak, hatta bağırarak zorunda kalarak. “Claire, on kilometre sonra bir Kürt aşiretiyle buluşacağız. Kürtler’i biliyor musun?”

“Göçebeler. Hani şu siyah çadırlarda yaşayıp yerleşik düzene geçmeyenler. Evet biliyorum. Bunda bir şey yok ki, Kürtler’le tanışmak isterim. Bunda bu kadar abartacak ne var?”

“Bangladeş’e gitmiyoruz. Panmycin, Kürtler için. Onların göçebe kalma haklarını koruyabilmeleri için. Yalnızca buradakiler değil aynı zamanda Irak, İran ve Rusya’dakiler için de.”

Claire şaşkına döndü. Aklına hücum eden soruların içinde kayboldu. Tekerleklerin altından fırlayan taşların sesi sağır ediciydi. Birden karavan gözüne çok küçük göründü ve kapana kısıldığı duygusuna kapıldı. Robin bir yabancı gibi geliyordu. Emniyet kemerini tutarken gözyaşları iğne gibi batıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, burnu akmaya başladı.

“Bunu sana neden en baştan değil de şimdi söylediğimi merak ediyorsundur.”

Burnunu çekti. Robin torpido gözünden bir avuç mendil çıkarıp ona uzattı.

“Tehlikeli de ondan. Yakalanırsak başımız ciddi belaya girer. Sınır dışı edilmeden kaçabilirsek şanslı sayılırız. Buradaki silahlı aşiretler Türkler için bir tehdit oluşturuyor. Türk Kurtuluş Ordusu onlarla ilişki kurmuş. Senin son dakikaya kadar bunu bilmemenin en iyisi olacağını düşündük.”

“Düşündük?” Öyleyse diğerleri biliyor?” Claire’in kaybolmuşluk hissi iyice arttı.

“Belki Donna bilmiyordur. Ona ne zaman söyleneceğini Booker’a bıraktık.”

“Peki ama neden Donna’yla beni yanınıza aldınız?”

“Dealer, üçümüzün de uluslararası radikaller olarak fazla ünlü olduğumuzu düşündü. Ama yanımızda adı hiçbir işe karışmamış, sabıkasız iki masum kızla Türkler bizi ülkeye daha kolay sokardı. Sorguya çekilirsek aramızdaki iki kızın da tereddüt etmeden Bangladeş’e gittiğimizi söyleyeceğini ve yanıtlarında hiçbir tutarsızlık olmayacağını düşündük. Ama bir şeyde anlaştık, yakalanırsak Donna’yla senin suçsuz olduğunuzu, bizim gerçek amacımızdan haberinizin olmadığını söyleyeceğiz.”

Claire içini çekip ürperdi.

“Peki neden bu aşiretler? Neden onların ilaç ihtiyacı Bangladeş’teki çocuklarinkinden daha fazla?”

“Dünya Bangladeş’i biliyor. Yalnızca büyük yardım kuruluşları değil, hükümetler de ilgileniyor. Yardım biraz geç gidiyor olabilir ama bizim üç kutu Panmycin’imiz yapılan yardımın yanında devede kulak kalır. Ama buradakileri çok az insan biliyor ve kimse onları korumuyor. Onların da Panmycin’e ihtiyacı var. Londra’da bize gelen haberlere göre Türkler’le Araplar onların su kuyularına zehir atıyormuş. Jack Dealer, yanına silah da almak istedi ama AHHY’den Rahip Frere öldürmeye karşı, ben de onunla aynı fikirdeyim. Biz onların bilinen en eski ve en zalim biyolojik savaşa direnmelerine yardım ediyoruz.”

Bu açıklama ikna ediciydi, özellikle de zehirli kuyular bölümü. Bütün kafa karışıklığına karşın Claire, Robin’in konuşmasının sonunu abartılı buldu. Yine burnunu çekti. Robin aceleyle anlatmaya devam etti.

“Politik bir toplantıdaymış gibi söylev çekiyorsam özür dilerim. Geçmişte çok konuşma yaptığımdan, alışkanlık işte. Üstelik otomobil kullanırken açıklamaya çalışmak zor.”

Çevrede daha fazla ağaç ve yeşillik görünmeye başladı. Yol, geniş bir dağ geçidine doğru tırmanıyordu. Yakında su olmalı, diye düşündü Claire.

“Yukarıda dokuz bin hasta Kürt olamaz herhalde” dedi.

“Elbette hayır. Biz Panmycin’i bu aşiretin reisine bırakacağız. Booker onlara nasıl kullanılacağını gösterecek. Daha sonra buradan Semerkant’a uzanan bozkırlarda ve dağlarda yaşayanlara kadar dağıtılacak.”

“Ya biz ne yapacağız?”

“İngiltere’ye döneceğiz.”

“Ama Türkler nereden geldiğimizi ve neden yolumuza devam etmediğimizi öğrenmek istemeyecek mi?”

“Yola devam edeceğiz. Yani Türkiye’nin doğu sınırından çıkacağız. Çıktıktan sonra güneye dönüp Suriye ve Lübnan’dan İsrail’e geçer oradan gemiyle Yunanistan ya da İtalya’ya gidebiliriz.”

Claire hâlâ tatmin olmamıştı ama onu herhangi bir çözüme götürebilecek hiçbir soru düşünemiyordu. Kırılmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Hindistan’ı, Bengal’i ve Doğu’yu görmek istiyordu. Söz verilen hayvanat bahçesi gezisi köşedeki evcil hayvan dükkânında geçirilen bir Cumartesi’ye dönüşmüştü.

Bir virajı döndüler ve Claire ani bir çılgılık attı. Önlerinde, dar geçit veren bir uçurum vardı. Bir ağaç yola devrilmişti, ağacın arkasında siyahlara bürünmüş atlı adamlar duruyordu. Robin frene basarken bir at önlerinden dört nala koşmaya başladı. Atın üstündeki sakallı savaşçı havaya ateş etti. Vadi kayalardan yankılanan selamlama çılgınlıklarıyla doldu.

O akşam Claire, kampın kıyısındaki büyük bir kaya parçasına oturdu. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Aşağıda on iki on üç siyah çadır vardı. Bunların keçi kılından dokunduğunu öğrenmişti. Yakılan ateşlerden çıkan hoş kokulu dumanlar berrek, keskin dağ havasına karışıyordu. Çam, yemek ve keçi kokusu birbirine karışmıştı. Uzaktaki geniş çayırlarda otlayan sürülerden belli belirsiz çan sesleri geliyordu. Çadırlardan gelen alçak sesli mırıldanmalar ara sıra bir kahkaha ya da çocuk ağlamasıyla kesiliyordu. Bir nehir otlağın içinden kıvrılarak akıyordu. Ötedeki ağaçlar dağ yamacındaki kayalara kadar yayılıyor-du. Açık griden siyaha doğru koyulaşan iri kayaların zirvesine görünmeyen güneşin pembe ışığı düşüyor, dört mevsim erimeyen karların buz gibi görüntüsünü yumuşatıyordu.

Robin ona tepede ırmağı besleyen küçük bir buzul olduğunu söylemişti. Uzun, kurak yaz boyunca bile erimeden kalıyordu. Manzara çok güzeldi. Claire göçebelerin buraya ne kadar uyduğunu düşünmeden edemedi. Onlar bu doğanın bir parçasıydı, yabancıları değillerdi. Bunu doğrulamak istercesine uzaktan ince bir kaval sesi gelmeye başladı. Yükselip alçalan, arada hafif davul vuruşlarıyla bölünen, akılda kalıcı bir melodiydi. Bu manzarayı bozan tek şey minibüslerdi. Piknik yapmaya gelmiş gibi duruyorlardı. Yabancı olanı, alışılmamışı ve bozulmamışlığı arayan her turist gibi Claire de burada bulunuşu hakkında ikileme düştü. Ona zevk veren şey aslında davetsiz misafirlikti ve muhtemelen düşmanca bir şeyler içeriyordu. Ama sonra aklına turist olmadığı geldi. Panmycin memnuniyetle karşılanmıştı, buna ihtiyaçları olduğu anlaşılıyordu.

Dağ geçidindeki karşılaşma da düşmanlık değil coşku doluydu. Robin'le Jack kendilerini tanıttıktan sonra ortalık sakinleşmiş, AHHY grubu, Kürtler tarafından tuhaf ve ciddi bir

resmiyetle karşılanmıştı. İletişim kurmak zordu ve bir sorundu. Gerçi reisin oğlunun Şam'da ortaokula gittiğini ve iyi Fransızca konuştuğunu öğrendiler ama diğer Kürtler'in İran lehçesi pek anlaşılmıyordu. Yine de bazı garip sözcükler Türkçe ve Farsça dil kılavuzlarının yardımıyla çözüldü.

At hızıyla yolculuk üç saat sürdü. Yoldan çıkıp ikinci bir vadiye girdiler. Geniş ve verimli otlakları, ağaçları ve çam ormanlarıyla daha çok bir parkı andırıyordu burası. Claire'in, yanındaki Kürtler'i incelemek için bol bol zamanı oldu. Uzun boylu ve zayıftılar. Tenleri aslında fazla koyu değildi, daha çok rüzgârdan kararmıştı. Kalın bıyıklı, çukur gözlüydüler, fırça gibi kaşları vardı. Giysileri de ilginçti, dört adam dizin hemen altında biten çuval gibi pantolonların üstüne siyah, kaftana benzeyen giysiler giymişti. Üçünde deri tozluk vardı, diğerleri yün çorapla asker botu giymişti. Giysilerinin altından işlemeli yeleklerinin kararmış gümüşleri görünüyordu. Hepsi silahlıydı. Gümüş kakmalı bıçakları, tabancaları ve en az otuz kırk yıllık görünen tüfekleri vardı. Atları kaba tüylüydü ve Claire'in ülkesindekilere göre bakımsızdı ama iyi beslenmiş ve güçlü duruyorlardı. Adamlar bir işle meşgulken korkutucu görünüyor ama rahatlamışken sık sık kahkahalar atıyor, sırttıklarında güçlü dişleri ortaya çıkıyordu.

Nihayet yaylaya çıkmışlardı. Aşiretin geri kalanı buraya onlarla buluşmaya gelmişti. Kadınlarla çocuklar dahil toplam seksen kişi kadardılar. Tam ortadaki en büyük çadırın önünde iki yaşlı kadının yardım ettiği çok yaşlı bir adam duruyordu. Şeyh İbrahim'di bu adam. Oğlu Barzani tarafından AHHY eki-biyle tanıştırıldı. Gümüş kulplu küçük fincanlarda kahve servisi yapıldı. Büyük bir resmiyet içinde içilen kahveden sonra çok az konuşan ve ihtiyarlıktan iyice güçsüz düşmüş olan Şeyh İbrahim selam verip büyük çadırına dönerek onları Barzani'yle baş-baş bıraktı. Tanışma faslının ciddiyetinden sonra atmosfer değişti. Bütün aşiret çevrelerinde toplandı, çocuklar merakla onları izliyor, gençler Volkswagen'in başında hayretle bağırıyordu. Barzani'nin öncülük ettiği adamlar sabırsızlıkla Panmy-

cin kutularını açıp inceledi. Booker'a beyaz kristal tozların bulunduğu esrarengiz şişeler hakkında heyecanlı sorular sordular.

Alınlarında, küçük güneşler gibi parlayan sıra sıra altınlar asılı olan, bütün Kürt kadınları gibi başı açık, uzun boylu iki Kürt kadını Donna'yla Claire'i kampın çevresinden geçirip çadırlardan birine aldı. Claire içerde bölmelerle ayrılmış bir sürü küçük oda olduğunu görünce şaşırdı. Ağır keçi kokusunun sin-diği karanlık bir hava ve çok çeşitli eşya vardı. Püsküllü minderler, kilimler ve sandıkların üstünde ufak gümüş lambalar asılıydı. Direklerden bakır ve gümüş kapacak sallanıyordu. Her yer zengin kakma işiyle yapılmış sazlar, silahlar ve işlemeli kaftanlarla doluydu. Paslanmış gümüş telkari işlerinin donuk parlaklığı da çevreyi süsleyen şeylerden biriydi. Çadırın içi hazineyle dolu bir mağaraya benziyordu. Donna'yla Claire minderlere oturtuldu. Nane çayı, kuru bisküvi ve fındıklı lokum ikram edildi.

Çekingen bir sessizlik içinde çaylarını yudumlayıp lokumlarını yerken Claire çadırın arkasından gelen kesik inlemelerle fısıldaşmalar duydu. O yöne bakmış olmalıydı ki bir süre sonra Kürt kadınlardan biri ayağa kalkıp Claire'le Donna'nın omzuna dokunarak arkayı işaret etti. Tavandan sarkan yün kilimleri iterek arka tarafa, iki küçük gaz lambasıyla aydınlanan karanlık bir köşeye geçtiler. Yarı karanlıkta ot minderlerin üstünde yatan üç siluet gördüler. Biri yirmi yaşlarında solgun yüzlü bir gençti. Tıraşsız yüzündeki gözleri çakmak çakmaktı, alnı ter içindeydi. Bir bacağı pis bezlerle sarılmıştı. İnleyen oydu. Diğer ikisi uyumakta olan iki çocuktu ama ateş içinde oldukları belliydi. Kusmuk ve çürük et kokuyordu. Önden giden kadın gencin yanında diz çöküp bir bezle alnını sildi, ona biraz su içirdi, sonra doğrulup Claire'e gülümsedi.

"İlaç" dedi kadın genci işaret ederek. "İlaç."

Claire, üç gün önce Ankara'da, Booker'ın ona verdiği ilaçlardan satın almıştı, "ilaç" sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyordu.

Akşamüzeri vadiye karanlık çökerken bütün aşiret keçi etinden yahni ve yoğurttan oluşan akşam yemeği için yeniden bir araya geldi. Heyecanını ve yorgunluğunu üstünden atan Claire gözlerini sulandıran ateşin yanından ayrılıp daha önce oturduğu kayaya doğru tırmanırken günün karışık izlenimlerini kafasında bir düzene sokmaya çalışıyordu. Biri onu izlemişti, yaklaşıncı Robin olduğunu gördü.

“Selam” dedi. “Yanına gelmemin bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok” deyip yanında yer açtı. Robin kızı rahatsız etmiş olabileceğini düşünerek uzun süre sessizce oturdu ve alacakaranlık dinginliğinin yerleşmesini bekledi.

“Şimdi her şey hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu sonunda.

“Aslında her şey harika. Evet, gerçekten öyle. Yola devam etmemekle kaçırdığımız şeyleri düşünüyordum ama burayı gördüğüm için çok memnunum.”

“İyi.”

Gitar ve mandolin arası bir sese sahip olan saza, kaval ve davul sesi eklendi.

“Burada ne kadar kalacağız?”

“Bu biraz tartışmalı bir konu” dedi Robin.

“Neden?”

“Jack yola devam etmek istiyor ama Booker en az bir hafta daha kalıp ilacın etkisini görmek istiyor. Bir sorun daha var. Barzani, birkaç gün içinde Diyarbakır ovasına kış göçünü başlatmaları gerektiğini söylüyor. Kalırsak biz de onlarla birlikte göçe katılmış olacağız ki bu çok ilginç olabilir.”

“Jack neden hemen yola çıkmak istiyor?”

“Türkler’in bizi aramaya geleceğinden kuşkulaniyor.”

“Haklı olabilir” derken Claire titredi.

“Üşüyor musun?”

“Biraz.”

“Haydi geri dönelim.”

Bayırdan aşağı yürürken hava iyice kararmıştı. Claire sendeledi. Robin onu tutmak için uzandı ve elini gereğinden biraz daha uzun tuttu. Sonra Claire nazikçe elini çekti.

Aklına başka bir şey gelmişti.

“Şu zehirli su kuyuları nerede? Buzullara nasıl zehir koya-bilirler?”

“Kışın gittikleri vadilerde. Bu aşiretin henüz zehirle karşılaş-tığını sanmıyorum. Ama burada ağır hastalar var.”

“Biz üçünü gördük. Bacağı kötü durumda olan bir deli-kanlıyla ateşli iki çocuk. Kızamık ya da buna benzer bir çocuk hastalığı olabilir.”

“Biliyorum. Booker onları tedavi edecek. Genç çocuk Barzani’nin yeğeni. Bacağı kırık, kemikler yanlışı kaynadığı için bir kez daha kırılmış. Kangren olmuş olabilir. Diğerleri de her-halde çocuk hastalıklarından birini geçiriyor. Booker henüz ne olduğundan emin değil, üçünü de yarın görecekt.”

Sabahleyin Claire ve Donna, Booker’la birlikte hasta Kürt-ler’in çadırına gitti. Claire, Booker’ı ilk defa doktor kimliğiyle görüyordu. Fark dikkate değerdi. Siyahi adam bütün o taşkın halini kaybetmiş ya da dizginlemiş, kendinden emin bir tavırla ve büyük bir şefkatle çocukların ateşini ölçüyor, nabzına bakı-yor, bir yandan da yumuşak mırıldanmalarla onları yatıştırıyordu.

Sonra delikanlıya geçti.

“Kötü görünüyor” derken loş ışıkta dişleri parladı. Booker bandajı açarken Claire başını çevirdi, iltihap kokusu dayanıla-cak gibi değildi. Booker kendinden emin bir biçimde yaranın üzerinde çalıştıktan sonra doğruldu.

“Tamam, hepsine iğne yapacağız” derken bir an için duraksadı, kuşkudan değil de daha çok bilinmeyene adım atmadan önce bütün olasılıkları düşünür gibiydi.

Claire, Donna’ya fısıldadı. “Dün niye yapmadı?”

“Teşhisinden emin olmak istedi.”

Booker şırıngayı kaldırırken lambanın ışığı üzerinde parladı. Claire’in eline şırıngadan fışkıran sudan bir damla düştü, o da dalgın dalgın elbisesine sildi. Çocuklardan biri ağlayıp bağırdı. Arkalarında duran Barzani gür bir kahkaha attı. Herkes rahatlayıp, gülümsemeye, Kürtler aralarında sohbet etmeye başladı. Booker çantasını topladı, Barzani’yle Fransızca konuşarak adamı parlak gün ışığına izledi.

Jack Dealer dışarda kollarını kavuşturmuş sigara içerek onları bekliyordu, yarıya kadar içtiği sigarayı atarak onlara döndü.

“Her şey tamamlandığına göre artık yola çıkabiliriz, yani işimiz bittiğine göre gidebiliriz.”

Booker büyük sarı bir mendille alnını silip çantasını yere bıraktı ve “Sen git, Jack” dedi.

“Ah, hadi Booker. Malzemeyi aldılar, nasıl kullanılacağını da biliyorlar. Her şeyi hazırladım, artık yola çıkalım.”

Booker yere çömelip Amerikalı’ya gülümsedi, yamaçtaki kayalar kadar yerinden oynamaz bir hali vardı.

“Sen gidebilirsin Jack. Bana bir hafta ver, sonra sana yetişirim. Diğerlerini de yanına al. İstersen minibüslerden birini bana bırak, bırakmazsan da ben başımın çaresine bakarım.”

“Canın cehenneme Booker, dediğin gibi yapabilirim biliyor musun?” dedi ve bir sigara daha yakmak için topuğunun üstünde döndü. “Bu da ne demek oluyor Booker? Söylesene!”

“Cehenneme kadar yolun var Jack.”

“Tamam, sen söylemezsen belki diğerleri söyler.” Jack, Robin’e döndü ama konuşan Claire oldu.

“Booker bir doktor ve şu anda üç hastaya bakıyor. Hepsi bu.”

Booker, Claire’in sırtına vurmak için uzandı.

“Aferin, tavşan. Tam olarak değilse bile şu Ayı Yogi için yeterli. Doğrusu şu ki Panmycin’in etkisi kontrol edilmeli. Herhangi bir alerjik reaksiyon olup olmadığını görmek için bekliyorum, anladın mı?”

Jack’in öfkeden yüzü mosmor olmuştu, yumruğunu sıkıp “Tanrım. Biz Ankara hapishanesinde on yıl yatma tehlikesine giriyoruz ve şu siyah çocuk Schweitzer’cilik oynuyor !” dedi.

Öfkeyle uzaklaştı. Bir anlık bir duraksamadan sonra Robin peşinden koştu ve Jack’e yetişerek kolunu onun omzuna attı.

Claire, Booker’a döndüğünde onun Barzani’yle ciddi bir konuşmaya girdiğini gördü. Fransızca’sı orta okulunda Racine’le başa çıkmaya yetiyordu ama bu tuhaf deyimlerle dolu Ortadoğu aksanını anlayabileceği kadar iyi değildi.

“Ne konuştunuz?” dedi Donna.

“Yarın yola çıkmak istiyorlar” dedi Booker. “Zaten dört gün bizi bekleyerek gecikmişler. Kışlık otlaklara ulaşana kadar onlarla kalacağım. O oğlanın hareket etmemesi gerek, onu minibüslerden birine alabileceğimizi söyledim.”

“Allah aşkına bütün bunlar ne kadar sürecektir?” Donna’nın sabırsızlığı isteri sınırındaydı.

“Bir hafta kadar yavrum. Yalnızca bir hafta. Hava koşulları elverdiği sürece elbette. Önce vadiye ineceğiz, yayla-Diyarbakır yolunu geçtikten aşağı yukarı yirmi kilometre sonra. Söylediklerine göre güzel bir yermiş. Sakin ol canım, hiçbir tehlike yok. Yalnızca anayolu geçerken biraz tehlikeli olabilir, o kadar.”

“Bir hafta! Ve bu bir haftanın bir bölümü açık arazide ve anayolda geçecek! Ne hoş. Bir de bunu Jack’e anlat.”

3

Günün geri kalan bölümünde Claire ekipten ayrı kaldı, bir şeyler bozulmuştu. Zorunlu olarak girdikleri gergin ve yapay yoldaşlık ruhu Bangladeş'e gitme yalanının ortaya çıkmasıyla iyice yok olmuştu. Diğerlerinin işin ne kadarını bildiğini merak ediyordu ama öğrenmek için fazla çaba harcamadı. Sonuçta belki Donna dışında hepsi başından beri bu işin içindeydi. O an için yalnız kaldığına memnundu.

Irmak kıyısına inip kadınların çamaşırları taşlarla tokmaklayıp yıkayışlarını izledi. Bir süre küçük çocuklarla oynadı. Çocuklar artık utangaçlıklarını yenmişler, hatta Claire'in tuhaf giysilerine kıkır kıkır gülüyorlardı. Onlarla oynamaktan sıkılınca tepelere yürüdü. Atlı adamlar siyah, kaba tüylü ve oldukça huysuz görünen keçi sürülerini bir araya getiriyordu. Daha küçük ve güzel görünenlerin Ankara Keçisi olabileceğini düşündü. Büyük çoğunluğu İngiliz koyunlarından daha büyüktü, kuyrukları da kalın ve yayvan olarak genişliyor, arkalarında komik bir biçimde sallanıyordu. Sivri uçlu tasmalarıyla sürünün etrafında dolaşan vahşi köpeklerin havlaması ve ulumasından korkmuştu.

Arkasından gelen nal sesleriyle irkildi. Barzani iş giysileri içindeydi. Sade bir şayak, işlemeli eski bir yelek ve deri tozluklar giymişti. Bu giysiler bile soylu duruşunu etkileyemiyordu. Uzun kamçısını kasket siperliğine götürüp Claire'i selamladı ve atından indi. Sonra Fransızca konuşmaya başladı. Claire fazla zorlanmadan onu anlayabildiğini fark etti.

"Özür dilerim ama kamptan fazla uzaklaşmanız daha iyi olur. Buralar tehlikeli olabilir."

"Tehlikeli mi?"

"Dağlarda kurtlar ve ayılar var. Yazın görünmezler ama göç ettiğimizi bildikleri için bazıları peşimizden gelir."

Panmycin'i getirmelerine teşekkür etti. "Kışın çoğumuz hasta oluyoruz. Buralarda kış çok sert geçer. Ovalarda bile üç dört ay kar olur. Sıcaklık eksi otuz beşlere kadar düşer. Her yıl birkaç çocuk zaatürreden ölür. Yaşlıların çoğunda romatizma var. Neyse ki artık bize uzun yıllar, uzun kışlar yetecek kadar ilacımız oldu."

"Ben sizin ilaçları bütün Kürtler'e, hepinizin sağlığı için vereceğinizi sanıyordum."

Barzani huysuzlanan atının boynuna hafifçe dokundu.

"Sağlık için, evet. Aşiretimizin nüfusu artarsa kış için geldiğimiz otlaklarda bir köy inşa etmeye yetecek kadar para kazanabiliriz. O zaman yalnızca genç erkekler yazın buraya gelir. Devlet, ancak çiftçi olup burayı ekip biçersek bize köy kurabileceğini söyledi. Ama biz çobanız, bunu yapamayız. Çadır hayatı çok zor ama Panmycin'in işimize yarayacağına inanıyorum. Belki bir gün bir koyun çiftliği kurarız ve kendi köyümüz olur, işte bizim de hayalimiz bu."

Claire'in kafası karışmıştı ama Fransızca'sı adama soru soramayacak kadar zayıftı.

"Bu arada yeğenim de iyileşecek, bu çok iyi oldu."

Barzani, kamptan fazla uzaklaşmamasını yineleyip işine döndü.

Claire ne düşüneceğini bilmiyordu. Bütün bu yolu katetmelerini, AHHY'nin bu kadar parayı vermesini, hapse girme tehlikesini göze alıp yüz kişiden az sayıdaki bir topluluğa on bin doz antibiyotik taşımalarını anlamıyordu ama Barzani'ye inanmak istiyordu. Bir insanın onu böyle etkilemesi çok enderdi. Dürüstlüğü, saygınlığı, halkının ona gösterdiği sevgi ve saygı Claire'i onun gerçeği söylediğine inandırmaya yetmişti. Aklındaki soru işaretlerini sildi, ne fark ederdi? Elllerinde büyük miktarda ilaç olduğunu anladığı zaman mutlaka başkalarına da verecekti. Bu antibiyotik, aspirini bile bir yenilik olarak gören, ihtiyacı olan insanlar tarafından kullanılacaktı. Eh, ilginç bir

yolculuk olmuştu. Umduğu gezi gerçekleşmemiş olsa da bu da bir deneyimdi, tutuklanmadan Türkiye'den çıkabilirlerse hiçbir şey olmayacaktı.

Ertesi sabah aşiret yola çıktı. Toplanma hazırlıkları şafaktan sabah ona kadar sürdü. Sesler çok etkileyiciydi. Her işi yaparken farklı şarkılar, türküler söyleniyordu. Köpekler havlıyor, çingiraklar çalınıyor, atlar kişniyordu. Alçak otların üzerinden toz bulutları yükseliyordu. Kafile bir araya geldiğinde Şeyh İbrahim abanoz اساسını kaldırdı ve göç başladı. İbrahim bir tür tahtırevana oturtulurken herkes bekledi, sonra ırmak boyunca dağlardan aşağı yürüyüş başladı. Yaşlı erkekler önden kadınlarla birlikte yürüyordu, arkalarından hastaları taşıyan Volkswagen'ler, en arkadan da Barzani ve genç erkeklerle birlikte koyun sürüleri ve köpekler geliyordu.

"Bu ırmak Dicle'nin ayağıdır" dedi Robin.

"Sahi mi?" dedi Claire, çok etkilenmişti.

"Evet. Kışı geçirdikleri yerleri, ırmağın Dicle'yle birleştiği noktaya çok yakın. Diyarbakır'la Siirt arasında."

Çok ağır ilerliyorlardı. Klimalı olsa bile Volkswagen'lerin iki kilometrelik yolu bir saatte gitmeye dayanamayacağı belli oldu. Robin aracı kenara çekti, diğerleri de durdu. Barzani onlara yetişti. Bir süre konuştuktan sonra çocuklardan birinin Robin'in yanında gidip yolu göstermesine karar verildi. Bu da ön koltuğun sıkışık olacağı anlamına geliyordu. Claire kadınlarla ve çocuklarla yürümek istediğini söyledi. Robin itiraz etmeye çalıştı ama Jack'le Booker'ın kavgasından sonra az konuşur ya da huysuz olmuştu. Claire de onu dinleyecek durumda değildi. Robin razı oldu ama Claire'den yorulduğu anda (minibüsü bir milden daha fazla uzaklaştırmayacaktı.) kendisine yetişmesi için söz vermesini istedi.

Yürüyüşün herhangi bir tehlikesi yoktu, şehirdışında yapılan yürüyüşlere benziyordu. Sıkıldığı zaman durabilir, bir ka-

yaya oturabilir ya da bir ağaca tırmanıp kafilenin geçişini seyredebilir, sonra koşarak onlara yetişebilirdi. Çocuklarla kafilenin önünden koşturup saklambaç oynadı. Çam kozalaklarını birbirlerine atıp, karşılıklı dil dersleri verdiler. İlk iki gün boyunca geçtikleri belli belirsiz bir yol dışında hiçbir yaşam belirtisi görmediler. Hava iyi gidiyordu. Arkalarında dağlar yükseliyor, nehir akmaya devam ediyordu. Claire bilerek yol arkadaşlarından uzak durdu, bir süre için de olsa göçün bir parçası olduğuna ve Kürtler'le yaşadığına inandı.

Bu hayal ancak üçüncü akşama kadar sürebildi. Akşamüstü havaya bunaltıcı bir ağırlık çöktü ve sıcaklık bastırdı. Kuşlar ötmüyordu, çocuklar ağlamaya ve huysuzlanmaya başladı. Arkalarında dev kara bulutlar birikti. Gökğürültüsü geride bıraktıkları vadide gümbürdedi. Barzani yüzünde ciddi bir ifadeyle öne geçti, sonra geri dönüp kadınlara bağırarak bir şeyler söyledi. Saat henüz dört olmasına rağmen katile durdu. Daha ateşlerini bile yakamadan yağmur bastırdı. Bir atlı sel duvarının ardında kaybolarak karavanları çağırmaya gitti. Bulutlar hızla hareket ediyor, şimşek dorukları birbirine bağlıyor, her yer gökğürültüsüyle inliyordu.

Claire karavanda Robin'le sefil bir gece geçirdi. Hiç değilse hasta çocuk biraz daha iyiydi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur camlardan süzülüyordu. Dışarı çıkmak sıırıslıklam olmak demektir. Bütün aşiret kilimler ve halılardan yaptıkları geçici sığınakların altında toplandı. Yağmuru çekince iyice şişen bu halılar, kadınlarla çocukların üstüne düşecek gibiydi. Barzani gece boyunca iki kez Robin'le durumu konuşmaya geldi. Sonradan Claire hava kötü de olsa kafilenin ertesi gün yola devam edeceğini öğrendi çünkü taşan nehirler ya da bataklıklar yüzünden mahsur kalmak istemiyorlardı.

Sonraki iki gün cehennem azabı gibiydi. Yağmur hiç durmadı. Zaman zaman şiddetli bir rüzgârla birlikte sağanak yağdı, bazen çiseledi, sonra yine sağanak halinde yağdı. Her yer çamur içindeydi. Saçlarında, sırtlarında, ayakkabılarının içindeydi.

Artık gururlu göçebeler gibi durmuyorlardı. Doğa onları aç, sefil ve kirli ayaktakımına dönüştürmüştü. Koyunlarla keçiler bile acı çeker gibiydi. Ağır lastiklere karşın karavanlar zincir takana kadar çamura saplandı. Claire, Barzani'nin zatürre ve romatizmayı önlemek için neden ilaç istediğini artık anlıyordu.

Beşinci gün vadi genişledi. Tarıma ait işaretler, ekili tarlalar belirdi. Artık bir yolu izliyorlardı. Çamura rağmen her şey biraz daha kolaylaşmıştı. Kafile şimdi kurşuni gökyüzünün altında iki kilometreden fazla mesafeyi dar bir yola sıkışmış olarak geçiyordu. Sonunda, sakinlerinin onları somurtkan bir kuşku hatta nefretle izlediği iki köyden geçtiler. Çevredeki bir iki kadın onları görünce çocuklarını sırlıklam olmuş eteklerine bastırdı. Bir kahvenin önünden geçerken buğulu camların ardından alay eden sesler duydular, yaşlı bir adam onları görünce nazar işareti yaptı. Köylerden birinde bir jandarma karakolu vardı. Bir jandarma karavanları görünce, bölgenin dış dünyayla tek ilişkisi olan eski telefon kulübesine yöneldi ama ekipten kimse bunu fark etmedi. O gece Dicle'nin geniş ovası olan düzlükte çadır kurup yattılar.

Altıncı gün öğleyin Diyarbakır'la Sivas arasındaki anayolu geçtiler. İki kilometre ilerde jandarma onları bekliyordu.

Dicle'de biten geniş bir dağ geçidine giriyorlardı. Bir kilometre boyunca her iki yanda birkaç yüz metre yüksekliğinde koyu sarı çamur ve kayalardan oluşmuş aşınmış yamaçlar yükseliyordu. Yol sığ hendeklerle doluydu ve ilerde tarlalar gözüküyordu. Yağmur ve sis iki yüz metre öteyi görmelerini engelliyordu. Üç karavan arka arkaya ilerliyor, hemen arkalarında Şeyh İbrahim tahtirevanında omuz seviyesinde taşınyordu.

Bir dönemeçten döner dönmez yanyana sıralanmış bir dişi atlı adam gördüler. Uzaklığa ve hava koşullarına rağmen Claire bunların haki üniformalı, miğferli askerler olduğunu görebiliyordu. Beşi mızrak taşıyordu, diğerlerinin ateşli silahı vardı. Düzenlerini bozmadan dört nala onlara doğru geliyorlardı.

Sonra olanlar çok karışık ve çabuk oldu. Claire daha Ro-

bin'in koluna sarılacak zaman bulamadan geri viteste çalışan motor sesinin ardından bir çarpma sesi duyuldu. Omzunun üstünden Jack'i gördü. Jack, askerlerden kaçmak için Volkswagen'i hendeğin içinden tarlaya çevirmeye çalışıyordu ama Booker'la Donna'nın ne kadar yakınında olduğunu göremediği için arka tamponu onların çamurluğuna takıldı. Hızını alamayıp yine yola çıktı. Güçlü klaksonunun sesi duyuldu, arka tekerlekleri hendeğin içinde dönerken etrafa sulu çamurlar sıçrattı. Bu arada Booker çaresiz bir durumda Jack'in bıraktığı boşluğa manevra yaptı. Tekerlekler çamurun içinde dönerken direksiyonu tam kırıp gaza bastı. Sonradan Jack, yalnızca tarlaya girmek istediğine yemin edecekti, amacı kafileden ayrılıp ilacı askerlerden kaçırmaktı. Birden tekerlekler kilitlendi ve minibus kontrolden çıkarak geri geri yola girdi, yani Şeyh İbrahim'i taşıyan grubun ortasına.

Aracın çatısı tahtırevanı taşıyan direklerden birine takılınca yaşlı adam oturduğu yerden kara bir çuval gibi fırlayıp boyun üstü çamura düştü. Ayakta kalan koruyucularından biri tabancasını yoldan çıkıp hendeğe, oradan da tarlaya giren Jack'in aracına boşalttı. Claire başının üzerinden vınlıyarak geçen kurşunların sesini duyuyordu. Üç yüz metre ötede askerler sis perdesinin ardında durdu, sonra düzeni bozmadan sağa sola ve tarlalara doğru yayıldılar.

Bir süre sessizlik oldu. Claire çatıya çarpan damlaların sesini dinledi.

Çığlıklar ve bağışmalar içinde Barzani sekiz adamıyla arkadan hızla öne geçti, atından inip babasının yanında diz çöktü. Yaşlı adamı yüz üstü çevirdi, sonra yüzünü yağmura çevirip insanın tüylerini ürperten bir çığlık attı. Sonra tekrar atına binip silahını ve bıçağını çekti, adamlarının elinde de silah vardı. İbrahim'i askerlerin öldürdüğünü sanıyorlardı ama onlara saldıramadan uzaktan bir silah sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra elli metre sağlarında büyük bir patlama oldu. Claire'in oturduğu koltuk sarsıldı, aracın tepesine çakıl ve kum yağdı.

Robin onu koltuktan çekip minibüsten dışarı, yolun karşısındaki hendeğe doğru itti, sonra da kendisi peşinden atladı. Claire'in yüzünü çamurlu suya bastırdı. Çevrelerindeki kadınlar ve çocuklar da aynısını yapıyordu, erkekler atlarının başını çevirip dört nala, sürülerin içine kaçtılar. Bir tek Barzani atının yanında durmuş, babasına bakıyordu.

Yanlarından bir makineli tüfek sesi geldi. Kurşunlar yolun öbür tarafından Barzani'nin birkaç metre önüne yağıyordu. Barzani yavaşça kollarını açıp avuçlarını yukarı kaldırdı. Teslim olmaktan çok savaştan vazgeçmiş gibiydi. Claire yine nal sesleri duydu. On kadar asker düzene girmiş, kurşunlar atılmadan önceki disiplinli adımlarıyla sisin içinden onlara doğru geliyordu. Booker, Barzani'ye katılıp yaşlı adamın bedeninin yanına çömeldi.

Claire üç gün sonra kendine geldiğinde ikinci kez bir Türk hapishanesinde olduğunu hemen anladı. Donna'yla birlikte kaldığı çelik bölmeli hücreler tanıdıktı. Duvar yazılarıyla dolu beyaz badanalı duvarlar, kümes teline benzeyen tellerle çevrilmiş küçük pencere ve denetleme için kullanılan alana bakan manzarası, tuvaletler, yemekler -yulaf ezmesiyle ekmek- bütün bunlar Claire'e daha önce İspanya'da bile yaşamadığı bir sefalet duygusu verdi. Kimse onlarla konuşmuyor, kimse onları anlamıyor görünüyordu. Hiçbir mahkeme ya da resmi işlem olmamıştı. Dış dünyanın onlardan haberi olup olmadığını bile bilmiyorlardı. Donna'ya göre Booker, Robin ve Jack'i öldürmüş bile olabilirlerdi.

Claire büyük bir kaybolmuşluk duygusu içinde mide bulantısıyla uyandı. Kımıldamaya cesaret edemiyordu. Soluduğu hava çok nemliydi, bu yüzden alacakaranlıktan beri altında yattığı sıcak yorganın içine bu havayı sokmamaya çalışıyordu. Ağlamaklıydı, pislik içinde olduğunu farkındaydı. Ne olacağını düşünmemeye çalışıyor, yalnızca yakın geleceği, Donna'yla nasıl bir gün daha geçireceğini düşünüyordu.

Donna bir sorundu. Aslında ilk başta tek kişilik hücrede kalmadıkları için rahatlamışlardı. İlk gece güçlü olmaya, hatta şakalaşmaya çalıştılar ama işe yaramadı. Donna duvardaki açık saçık çizimleri inceledikten sonra bir resmin gülünç anatomisini öfkeyle, neredeyse isterik bir havada eleştirdi. Claire o ana kadar hastalıklı bir espri anlayışının insanın midesini gerçekten bulandırabileceğini fark etmemişti. İlk gün iyi başlamıştı ama sonradan Donna, Booker için endişelenmeye başlamış, bu endişesi onu, Booker'la olan ilişkisinin en gizli ayrıntılarını anlatmaya itmişti. Sonra da Claire'i kendi benzer deneyimlerini anlatmaya zorladı. Sonunda çıkan tartışma, neredeyse şiddetli

bir kavgaya dönüştü. Daha sonra Donna'nın yatağında birbirlerine sarılıp, öpüşüp barışma faslı başladı. Masum bir olaydı ama Claire rahatsız oldu. Kavgalarında taşkın bir heyecan vardı, kucaklaşmalarında da insanı zayıf bırakan bir sıcaklık. Eğer uzun zaman yalnız kalırlarsa, böyle olaylar giderek artan bir yoğunlukla yinelenebilirdi.

İkinci gün biraz daha sakin geçti. İkisi de bitkindi ve önceki gün olanlardan biraz utanıyorlardı. Hava daha soğuktu. Zamanın çoğunu ince yorganlarının altında uzanarak suya sabuna dokunmadan gördükleri filmler, okudukları kitaplar hakkında konuşarak sözcük oyunları oynayarak geçirdiler. Donna mide krampları çekmişti. İkisi de dizanteri gibi bir hastalığa yakalanmaktan korkuyordu.

“Aklıma ne geldi” demişti Donna. “Türkiye’ye bir kargo dolusu kolera ilacı taşı, kendin bir Türk hapishanesinde kolera-dan öl.”

Üçüncü gün Claire uyanık yatıyor, bir metre ötede Donna'nın yastığa dağılmış koyu saçlarını görebiliyordu. Biraz uzansa okşayabilirdi. Bu düşünceyle ürperip dudağını ısırırdı. Uzaktan gelen motor sesi dikkatini dağıtınca rahatladı. Bir helikopter sesiydi bu, giderek yakınlaşıyordu, tam tepelerine geldiğinde yavaşlayıp durdu. İki günden beri yaşadıkları ilk gerçek olay olduğu için Claire dayanamayarak yataktan fırlayıp pencereye koştu, Donna yatakta döndü.

“Nedir o?”

“Bir helikopter. Şimdi indi.”

“Görebiliyor musun?”

Claire, Donna'nın elini omuzunda hissetti, sırtındaysa göğsünün sıcaklığını duyuyor, saçları yanaklarına değiyordu. Yeni uyanmış bedeninin kokusunu alıyordu.

Pencerenin köşesine iyice yaklaştıklarında helikopterin kuyruğunu ve yolcu bölümünü görebildiler. Kuyruk tarafında bazı askerler duruyordu ama yalnızca belden aşağıları görün-

yordu. Sivil giyimli dört çift bacak bir merdivenden aşağı indi. Bir süre durduktan sonra gözden kayboldular. Donna ve Claire, helikopterin gövdesinin arkasında kaldıkları için adamların kim olduğunu görememişlerdi.

“Kahretsin” dedi Donna, Claire’in kulağına.

Pencerenin yanından ayrılıp yataklarına oturdular. Yeteri kadar yer olmadığı için yüzleri tam birbirine dönük değildi. Claire’in gözleri yaşarmaya başladı. Donna elini onun dizine koydu. “Tamam tatlım, bir şey yok. Sivildiler, bizim için gelmiş olabilirler. En azından düşünecek bir şeyimiz oldu. Ne olur yine hapşirmaya başlama.”

O sabah yine rutin yemek ve yıkanma faslıyla geçti. Donna kemerinin tokasıyla duvara bir şeyler çizerek oyalandı. Önce kendi adını kazıdı, sonra tarih attı, Booker’ın adını da ekleyip bir kalple ok çizdi. Claire, başka ne ekleyeceğini merak ediyordu. Nihayet yürüyen ayak sesleri duydu. Birinin emir vermesiyle kilitler açıldı, genç bir memur selam verip “Lütfen benimle gelin” dedi.

Çelik barakadan çıkarılıp alandaki en büyük binaya götürüldüler. Dışarıda soluk güneş ışığında ay yıldızlı bayrak kıpırtısızdı. Onlar merdivenleri çıkarken beyaz miğferli askerler hazır ol’da bekledi. Uzun bir salona girdiler, odanın sonundaki duvarda asılı bayrağın önünde bir masa ve iskemleler vardı. Masanın arkasında biri asker üç adam oturuyordu. Robin, Jack ve Booker da oradaydı. Donna zenci adamın kollarına atladı. Claire anlık bir kıskançlık hissetti. Böyle bir kucaklaşmanın sıcaklığına ihtiyacı vardı. Robin yanına oturup ona gülümsedi ve hafifçe eli-ne dokundu. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Claire’in başını sallamasıyla yetinmiş göründü.

Karşılarındaki adam şişman denecek kadar iri yarıydı. Kıvrışık ve çiçek bozuğu yüzündeki gözlerinin altı torbalıydı. Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

“Size kendimi tanıtayım. Ben Özel Şube’den Alp Vural. Bu bey Tuğgeneral Demirel. Burada onun konukseverliğinden faydalanıyorsunuz ve bu da Ankara polis teşkilatından Nur Arslan.”

Claire, Nur’u yeniden gördüğüne sevinmişti. Nur ona, diğerlerine baktığından daha dikkatli bakmıştı. Gözgoze geldiklerinde gizli bir gülümseme polisin koyu gözlerini yumuşattı.

Alp konuşmasını sürdürerek ciddi bir suç işlediklerini, sıkıyönetim kurallarına göre yargılanmadan tutuklanabileceklerini ya da askeri mahkeme tarafından yargılanabileceklerini söyledi. Buna rağmen bazı önemli yetkililer büyük ihtimalle bir daha tekrarlanmayacak bu olayın özel bir biçimde değerlendirilmesine karar vermişti. Onların yanlış bilgilendirilmiş birer hayalperest olduğuna ve hemen sınırdışı edilmelerinin uygun olacağına karar verilmişti. Bu nedenle hemen İpsala’daki Yunan sınırına dönmeleri gerekiyordu.

“Askeriye sizi, Nur Arslan’ın bölümüne teslim ediyor” diye sözünü tamamladı. “Nur Bey’in bölümü yabancılarla ilgili olaylara bakıyor. İpsala’ya çabuk ve güvenli bir biçimde ulaşmanızdan o sorumlu olacak.”

Nur masaya dayanarak konuştu. Sesi çok ciddiydi. “Adamlarımdan birini, Gökalp Bey’i yanınıza veriyorum, İpsala’ya kadar sizinle gelecek. İngilizce biliyor. Her akşam beni arayıp haber verecek. Gün boyu herhangi bir terslik olursa bana bildirecek. Onun söylediklerine ve uyarılarına karşı çıkarsanız ya da onu atlatmaya kalkışırsanız doğruca hapisaneyi boyarsınız.”

Geriye birkaç formalite kalıyordu. Eşyaları için makbuz imzalamaları isteniyordu, Nur’la Tuğgeneral kâğıtları değiş tokuş etti. Ortak bir basın bülteni okundu ve fotoğraf çekmek için bekleyen muhabirlere izin verildi. Bunlar olurken Claire mutluluktan uçacağını hissediyordu. En sonunda karavana döndüklerinde, Robin’e sarılıp onu öptü ama paylaşmayı umduğu sıcaklığı onda bulamadı, hatta Robin hiç olmadığı kadar

asık suratlıydı. Ama Claire'in sorularını yanıtlama şansı bulamadan bir genç, elinde bir kâğıt sallayarak nöbetçi kulübesinin altından sürünüp hızla onlara koştu. Askerler onu yakalamadan önce kâğıdı Robin'in kucağına atmayı başardı.

Robin kâğıda baktı, "Barzani'den geliyor" dedi. "Booker'a göstermeliyim."

Aşağı inip küçük konvoyun arkasına koştu. Jack'le Gökalp de yanındaydı. Claire karmaşada onun Dedeagaç'ta fotoğrafını çeken adam olduğunu anlamadı. Büyük binaya bir asker gönderildi. Nur ve Alp telaşla dışarı fırladı. Claire araçtan inip Donna'nın yanında gruba katıldı.

"Ne oluyor?"

"Barzani'den mesaj geldi. Booker'ın ilaç verdiği yeğeni çok hastaymış. Tedavi gören diğer çocuklar için endişeleniyor."

Tartışmaya başladılar. Booker başını kaldırıp gözlerini yuvarladı. Önce küfretti, sonra sert ve yüksek bir tonda, kendini dizginleyerek konuşmaya başladı.

"Tamam. Şimdi iyi dinleyin. Fazla uzatmadan size her şeyi açıklayacağım. Ben Ulusal İlaç Şirketi'nde çalışıyorum. Bu şirket bir miktar para koyarak beni bu geziye gönderdi. Panmycin'e milyonlar yatırdılar. Rakipleri var, bu nedenle ilacı onlardan önce piyasaya çıkarmaya uğraşıyorlar. On sekiz aydır ilaç üzerinde laboratuvar deneyleri yapıyorum. İlaç, Demirperde'nin bu tarafındaki bölgede hiç denenmemişti. Şu anda ilaç şirketi adına konuşmuyorum, ilacı verdiğim masum insanlar için konuşuyorum. Bir ilacın çeşitli yan etkileri olduğunu bilirsiniz, çeşitli alerjiler, talidomit. Bu insanların bir Panmycin uzmanına ihtiyacı var. Ben de buradaki tek uzmanım. O insanlara gitmeme izin vermezseniz hepiniz cinayet işlemiş olacaksınız. Bir düşünün Alp Bey, sen Dealer ve sen Bury. Bu insanlar politikacıların oyuncağı değil. Anlıyorsunuz değil mi Nur Bey? Öyleyse tartışmayı bırakıp şu Kürtler'e olabildiğince çabuk ulaşalım, tamam mı? Başıma vurup beni durduracak biri var mı?"

“Ben yapabilirim”dedi Dealer, öfkeden morarmış bir yüzle.

“Sakin ol, beni duydun. Dinle Jack, patron sen değilsin, burada sorumlu kişi Nur Bey. Hepimiz o ne derse onu yapacağız.”

Nur, Alp’e dönüp “Benimle gelin”dedi. “Doktor Jones siz de gelin, diğerleri burada kalsın.”

Binaya döndüler. Jack içinden küfrediyordu. Donna ona döndü.

“Allah aşkına Jack, Kürtler’in yanına gitmemize izin vermelerinin ne kötülüğü var? Biz onlara iyilik yapmaya gelmedik mi?”

“Dinle zengin kız. Şu ana kadar başımıza birçok bela açıldı. Nasıl olduysa hapisten kurtulduk, artık uçabiliriz. Gerçi başarısız olduk ama bizi serbest bıraktılar. Şimdi sen ve o iyilik meleği zenci, bizi yine başladığımız yere döndürmeye çalışıyor-sunuz.”

“Nur Bey gitmemize izin verirse sorunun ne olduğunu anlayamıyorum” dedi Claire.

“Tanrım, ben onun ne düşündüğünü biliyorum”diye bağırdı Donna. “Biz orada saldırıya uğradığımızda Şeyh’i ezdi. Şimdi Barzani’nin onu öldüreceğinden korkuyor.”

“Seni zenci âşığı kaltak.”

Dealer ona tokat atacakken Robin araya girdi. Endişeden yüzü bembeyaz olmuştu. “Kesin artık. Claire haklı, duymadınız mı? Nur izin verirse gideriz, vermezse gitmeyiz.”

Bir asker gelip Gökalp’le konuştu, sonra Gökalp’le birlikte odaya döndüler. Nur ve Alp uzun masanın arkasındaydı, Boker da yanlarındaydı. Biraz daha sakin duruyordu. Alp kızgındı. Nur alçak sesle konuştu.

“Yalnızca bir gece için Kürtler’in yanına gideceksiniz. Motorlu bir bölük size eşlik edecek. Doktor Jones gerekli görürse

siz oradan ayrıldıktan sonra Ankara'dan bir sağlık ekibi gönderilecek. Hepsi bu.”

Akşam olmadan iki saat kadar önce ırmağın Dicle'ye karıştığı yerden beş kilometre uzaklıktaki yamaçta kurulu siyah çadırlara ulaşılar. Yaz otlakları kadar görkemli olmasa da korunaklı ve hoş bir yere benziyordu. Nehrin kenarındaki kavak ağaçlarının üstünde kalan son yapraklar sisin içinde parlıyordu. Nehirle tepelerin arasında tarlalar uzanıyordu. Koyun sürüleri yamacın sırtlarına yayılmıştı bile ama devedikenleriyle kaplı bu otlar, dağların bereketli toprağının yanında oldukça sararmış ve kuru görünüyordu. Bu manzaranın üstünde altın renkli bir sonbahar ışığı vardı. Minibüsler altı askeri ciple birlikte, en yakın çadıra yaklaşık elli metre kala durdu. Claire keçilerin boynuna asılı çanların sesini duyabiliyordu ve yine burnuna kömür ateşinin kokusu geldi.

Bu kez karşılama soğuktu. Minibüslerden inerken Barzani yanlarına geldi. Üstünde daha önce Şeyh İbrahim'in giydiği gümüş işlemeli siyah cüppe vardı, elinde de yaşlı adamın kara atası. Ölçülü adımlarla yürüyor ve oldukça yıpranmış görünüyordu. Claire adamın solgun yüzünde gözlerinin daha iri ve parlak durduğunu düşündü. Barzani bir tek Booker'la konuştu.

“Gelmenize gerek yoktu. Yeğenim iki saat önce öldü. Yolunuza devam etseniz daha iyi olur.”

“Cesedini görmek isterim.”

“Neden? Şimdi kadınlar onu yıkıyor.”

“Bedenini görmeliyim. İlacı verdiğim diğer çocukların hayatı da tehlikede olabilir. Mektubunuzdan bunu anladım. İlaç yüzünden mi kötüleşip öldüğünü anlamam gerek.”

“Diğerlerinin durumu daha iyi. Onu öldüren bacağıydı. Zehir bütün bedene yayılmıştı ve hiçbir ilaç onu kurtaramazdı.”

“Şeyh Barzani, bedeni görmek istiyorum.”

Barzani omzunu silkti. “İyi öyleyse.”

Arkasını döndü, Booker da beyaz çantasıyla onu izledi.

“Oraya tek başına gitmemeli” diye bağırdı Donna.

Diğerleri de minibüste Dealer’la birlikte yolculuk eden Gökalp eşliğinde onların peşinden gitti. Claire arkasında ayak sesleri ve hırıltılar duydu. Alp Vural’dı. Genç çocuğun öldüğünü söylediklerinde yüzünün ifadesi çok ciddileşmişti. Claire onun neden burada olduğunu merak ediyordu.

Barzani onları reisin çadırına aldı. Geniş siyah tentelerin altında bir grup kadın minder ve kilimlerden yapılmış alçak bir yatağın çevresinde toplanmıştı. Tekdüze bir ağıt okunuyordu. Sehparların üzerinde gümüş ve bakır çanaklarla ibrikler vardı. Kalabalık, yatağın başından çekilince Claire ölüyü görebildi. Daha önce yalnızca büyükannesinin ölü bedenini görmüştü. Midesi ayağa kalktı. Başını çevirdi ama sonra bir şey onu yeniden bakmaya zorladı.

Kasığındaki örtü ve bağlanmış çenesi dışında çıplaktı. Ölü bedeni ne güzeldi ne de huzura kavuşmuştu. Hasta bacağı yer yer siyah ve yeşil renklerde morarmış, kan ve yara izleri içindeydi. Bedeninin hemen her yeri kırmızı ve mor lekelerle kaplıydı. Parmaklarının eklem yerleri şişmiş, tırnaklarının çevresindeki etler çürümüştü. Yüzü de morarmış ve çürümeye başlamıştı. Booker yanına çömelip ince ve çevik parmaklarını ölünün bedeninde gezdirdi. Etlerini sıktı, inceledi. Dealer arkasında duruyordu.

“Bacağından kaynaklanan septisemi ve alerji sonucu olabilir mi?” diyerek fikrini öne sürdü.

Booker’ın kaşları iyice çatıldı.

“Belki.”

Gözleri Barzani’yi aradı. “Biz gittikten sonra nasıldı?”

Barzani kadınlara sordu, onlar da yanıt verdiler. Sonra Booker’a dönüp konuştu. Claire, söylediklerinin çoğunu anlayabildi.

“Gittiğinizin ertesi günü daha iyiydi ama hâlâ çok zayıftı. Dağları terk ettiğimiz günün sabahı bıraktığınız ilaçlardan biraz daha verdik. Ertesi gün ateşi daha yükseldi. Sakin duramıyordu. Dün, bütün gün daha da ağırlaştı. Bacağı kötü olmasına karşın kendini yerden yere atıp bağırdı. Biraz daha ilaç verdik. Şafaktan önce nefes alışını zorlaştı, kan tükürmeye başladı. O zaman size o mesajı yolladım. Güneşin doğuşundan hemen sonra komaya girdi ve öldü.”

Booker çantasını açıp lâmları, tamponları ve kapaklı ufak cam çanaklarını çıkardı. Kadınlar itiraz etmek için öne atıldı ama Barzani elini kaldırıncaya ses çıkarmadılar. Sonunda Booker doğruldu.

“Pekâlâ, bunlar üzerinde biraz çalışacağım, sabaha işim biter.” Bir kâseye ibrikten su doldurdu, içine dezenfektan koyup bu suyla ellerini yıkadı. Sonra malzemesini kaldırdı. “Haa, bir şey daha Barzani, sizdeki ilaç tablasını rica ediyorum. Temiz olduğunu anlarsam, polis de itiraz etmezse geri vereceğim.”

Barzani onları Volkswagen'lere götürdü. Alacakaranlık çökerken AHY grubu ilk kez çadırlarını çıkardı çünkü Booker'ın çalışmak için karavanda boş yere ihtiyacı vardı. Yine ilk kez Donna'yla Claire gaz ocağında yemek hazırladı, konserve fasulye ve sosis. Onlarla Kürtler'in arasında kalan askerler hızla bir karargâh kurdu. Alp Vural ortalıkta görünmüyordu.

Sessizlik içinde yemek yediler. Yoğun bir çiğ vardı, ortalığı toplarken Robin çadırlara girmeyi önerdi. Booker “Siz girin, benim yapacak işlerim var” dedi.

“Sana yardım edebilir miyiz?”

“Patalojide laboratuvar teknisyeni olarak diploman yoksa hayır” dedi.

“Öf, yapma” dedi Dealer. “Biz daha gelmeden bacağı çürümeye başlamıştı. Belki alerjisi de vardı, çoğu insanın olduğu gibi.”

“Neden kan tükürmüştü” diye sordu Donna.

“Aslında zatürreden öldü. Bunda fazla şaşıracak bir şey yok. Bacağının o durumuyla bu soğukta çok normal. Şimdi De-aler’ı başımdan alın. İşimi yapmam gerektiğini biliyor, fazla zamanım olmadığını da.”

Ayağa kalkıp Volkswagen’e yürüdü. Arkadaki her şeyi boşalttı. Ayakta durabilmek için tavandaki camı da açtı. Gaz ocağını açtı, masayı açıp üzerine portatif laboratuvarını kurdu. Bir gemici feneri yaktı ve ocağı kısık ateşe ayarladı. Claire çadırına gidip uyku tulumunun içine girdi ama Booker’ı çalışırken izlemek için çadırın kanadını açık bıraktı. Doktorun parlak, çarpıcı bir görüntüsü vardı. Claire cam ve metal şingirtilerini, ocakların tıslamasını ve ara sıra Booker’ın kendi kendine mırıldanışını duyuyordu. Bir saat kadar sonra Donna onun yanına gitti.

“İyi misin tatlım?”

“İyiyim, beyaz kız.”

“Bir şey ister misin?”

“Kahve. Termosa koy, sonra sen uyu.”

Claire kıpırdandı. “Hey” dedi. “Bana da biraz kahve verir misin?”

“Tamam.”

Sıcak, sütlü ve tatlı olmasına rağmen Claire kahveden fazla içemedi. Üzerine bir ağırlık çökmüştü, gözleri kapanıyordu. Ancak uykuya yenik düşerken bile Booker’ın hareketlerindeki değişimi fark etmişti. Adam aceleyle bir şeyler yazıp, notlar alıyordu.

Gündoğumundan hemen sonra Donna, Booker’ı yamacın birkaç yüz metre ötesinde buldu. Bıçaklanarak öldürülmüştü.

Anayoldan on kilometre kadar uzakta iki adam büyük bir siyah otomobilin içinde oturuyordu. Bir askeri cip ardında bir toz bulutu bırakarak onlara doğru ilerliyordu. Yağmur kuru toprağı ısılatıyordu. Alp Vural cipten inip otomobilde Nur'la Bay Mundham'a katıldı. Bay Mundham, Nur için artık Paul'dü. Alp de ona adıyla hitap ediyordu ama Bay Mundham'ın bundan hoşlandığı söylenemezdi. Kızını kendisinden, hatta yasalardan bile uzak tutma gücüne sahip, alkol ve sigaradan çökmüş bu yaşlı polisi sevmemişti. Nur'la Paul önde oturuyordu. Alp, koca cüsesiyle arka koltuğun eskimiş döşemesine yığıldı. Nefes almakta zorlanıyordu. Buna rağmen hemen bir sigara yakıp öksürmeye başladı.

“Berbat bir şey. Ciplerle Anadolu yollarına katlanmak. Merak etme Paul, kızın güvencede, hatta keyfi yerinde bile denebilir. Yararlı bir iş yapıyor, şu Amerikalı kıza annelik ediyor.”

“Donna Liss kötü durumda öyleyse?” dedi Nur.

Alp omzunu silkti. “Bir bakıma. Adamın cesedinin üstünden kaldıramadık. Üstü başı kan içinde kaldı ve çok bağırdı.”

Alp olayı hatırlayınca ürperdi, dudağına yapışmış bir tütün parçasını temizledi. “Tuhaf olan, üzgün değil öfkeli olmasıydı. Hem de çok öfkeli. Sonunda ağlayıp bağırmayı kesti ve küfretmeye başladı. Soğukkanlılıkla üstelik. Söylediklerini daha önce hiç duymamıştım. İngilizce'yi iyi bilirim. Amerikan polisilerini çok okudum, argo sözcükleri de bilirim ama böylesini hiç duymadım. Katili öldüreceğini ve cesedini paramparça edeceğini söyledi. Daha sonra Paul'ün kızının onu oradan uzaklaştırmasına izin verdi. Son gördüğümde kahve içiyorlardı.”

Paul bunları dinlerken artan sabırsızlığına bir de korku eklendi.

“Alp Bey” dedi, doğru hitap şeklini artık öğrenmişti, “Orada bir katil varken nasıl kızımın güvende olduğunu söyleyebiliyorsunuz?”

“Orada on polis ve yaklaşık kırk jandarma da var.”

“Askerler daha dün gece oraya vardı.”

Alp yine omuz silkti, sigarasını camdan atıp bir tane daha yaktı. “Kimse Claire’i öldürmek istemiyor” dedi. “O iyi bir kız. Zaten öğleye kadar Kürtler’den kurtulmuş olurlar. Gece Diyarbakır’da olmalarını istiyorum. Üç gün içinde İstanbul’da olurlar, sonra da her şey bitmiş olur.”

“Olmaz” dedi Claire’in babası, Alp’le yüzyüze olmak için yarı dönerek. Aslında adamın üzerine yürümek istiyordu. “Kızımı bana vermeniz için ısrar ediyorum. Vermezseniz Ankara’daki İngiliz büyükelçiliğine ve gerekiyorsa basına kadar giderim.” Paul, artık kendini tutmaktan vazgeçip daha sert bir tonda konuşmaya devam etti. “Anladığım kadarıyla Nur Bey, sizin söylediklerinizi yapmak durumunda ama ben kimsenin yükümlülüğü altında değilim. Siz açıkça kızımı kaçıırıyorsunuz, ben de bana geri verilmesi için diretiyorum.”

Alp pençeye benzeyen bir elle uzanıp Bay Mundham’ın omzunu tuttu. “Bay Mundham, durumunuzu anlıyorum ama lütfen kaçırmaktan söz etmeyin. Bu, öbür tarafın yaptığı bir şey” deyip şiddetle öksürdü, kapıyı aralayıp dışarı tükürdü. “Haklısınız, Nur söyleneni yapıyor ki genelde pek yapmaz. Yerel polis de öyle. Elllerinde cinayete kurban gitmiş bir ceset var. İnanın bana Paul Bey, bu, sizin ülkenizde olduğu kadar burada da önemli bir şey. Yine de ekibin yola devam etmesine izin verecekler. Doktor Jones’u bir Kürt’ün öldürdüğüne inanmış gibi yapacaklar. Biz buradan ayrıldıktan sonra soruşturmaya başlayacaklar, sonra da delil yetersizliğinden dava düşecek. Nur Bey bütün bunları nasıl ayarlayabildiğimi çok iyi biliyor. Bakın burada” derken ceketinin cebine dokunup gülümsedi, “İçişleri Bakanlığı’nın bana vermiş olduğu yetki. Yeteri kadar açık mı? Ben izin verene kadar basına ya da büyükelçiliğinize gitmeye-

ceksiniz. Böyle bir şeye kalkışmamanız hem kendiniz hem de kızınız için daha hayırlı olur. Kusura bakmayın. Şimdi bu işi sessizce bitirelim.”

Bir dakikalık bir suskunluktan sonra Paul Mundham kapıyı açıp otomobilden indi. İki polis onu seyrediyordu. Bir süre yolun kenarında durup uzun uzun vadiye baktı. Bir taşı tekmeledi, bir sigara yakıp derin derin içine çekti. Sonra onlara döndü. Yüzü daha solgundu ama dik duruyordu.

“Tamam, istediğiniz gibi olsun” diye homurdanıp otomobile bindi. “En azından Claire’e mümkün olduğunca yakın olmama izin verin.”

Alp ellerini açtı.

“Tabii” dedi.

Askeri doktor Donna’ya sakinleştirici verip gittikten sonra Donna arkasından küfredip, verdiği şeyin işe yaramaz bir çocuk aspirininden başka bir şey olmadığını söyledi.

“Beni bayıltmak istiyorsa görelim bakalım” dedi, bir yandan bavulunu didik didik arıyordu. Claire ona engel olamadan kendi haplarından üç tane yuttu. Claire bunların, doktorun verdiğiyle kötü etkileşimde bulunup aşırı doz etkisi yapacağından endişeleniyordu.

“Tepemi attırma küçük İngiliz kızı. İlaçları tanırım. İnan bana, bunları iyi bilirim. Üzülme kötü dalga değil bunlar, uçurmaz, yalnızca on on iki saat kadar uyutabilir. Ağır uyursam beni yukarı taşımak zorunda kalabilirsin, hepsi bu ufaklık” dedi.

Ayakta sallanmaya ve inlemeye başladı. Yığılıp kalmadan önce Claire onu karavanın arkasına alıp bir uyku tulumuna yuvarlamayı ve üstüne bir battaniye atmayı becerebildi.

Robin, Jack ve Claire uyurgezer gibi yavaş yavaş çadırları söktü. Gökalp Bey, ifadeleri alındıktan sonra yola çıkmalarını söylemişti.

Ancak kim kimle yolculuk yapacaktı ve aracı kim kullanacaktı? Claire önce Robin'e, sonra Jack'e baktı, ikisi de ona bakamıyor, tıraşsız yüzleriyle tedirgin gözüküyorlardı. Claire ikisiyle de yolculuk yapmak istemiyordu.

"Ben Donna'yla gidiyorum" dedi kararlı bir sesle.

Robin karşı çıkmaya çalıştıysa da Claire direndi.

"Gökalp Bey, bizimle gelip minibüsü kullanabilir. Siz de diğer iki kişiyi alabilirsiniz."

Böylece yolculuk işi ayarlandı.

Askeri bir ambülans Booker'ın cesediyle oradan ayrılırken bir asker küçük bir bohça yapılmış kırmızı bir mendille çıkageldi. İçinde Booker'a ait bir not defteri ve kişisel eşyalar vardı. Claire mendili aldı, Donna uyandığı zaman görebilmesi için torpido gözüne koydu.

Artık gitmeye hazırıldılar. Robin lastikleri ve yağı kontrol ederken Claire dışarıda durdu. Vadi şimdi daha geniş ve boş gözüküyordu, sanki çoktan orayı terk etmişler gibi. Gökyüzünü biçimsiz bir bulut duvarı kaplamıştı ve yine yağmur çiseliyordu. Karavanlar ve polis araçları sanki başka bir gezegenden gelen bir uzay gemisinin enkazını andıran cansız kümeler gibi etrafa dağılmıştı. Askerler bile, paltolarının altında toplanmış, sigara içerken oldukça yorgun gözüküyordu. Bir tek, yamaca doğru yayılan Kürt çadırları gerçek duruyordu. Ateşlerden kesif duman yükseliyordu. Kürtler davetsiz misafirlerini çoktan unutmuş, şimdiden kışa alışmış görünüyorlardı. Claire onların yaşamında her şeyin bir uyum içinde olduğunu fark etti. Kendi yakın çevresinde olmayan şey onlarda vardı. Birbirlerine duydukları saygı, doğaya olan saygılarından kaynaklanıyordu.

Kara çadırlardan çıkan silüetleri seyrederken Barzani, yanında iki yaşlıyla birlikte yoldan yukarı yürüyerek askerlerin önünden geçti ve karavanlara yöneldi. Kimse onları durdurmadı.

Barzani, Claire'in yanında durup çevreye göz attı, sonra Volkswagen'in içine girdi.

“Amerikalı kız uyuyor” dedi. “Böylesi daha iyi. Ama ona bir şey söyleyecektim.”

Claire Fransızca’sıyla boğuşarak, “Bana söyleyebilirsiniz” dedi.

“Çok iyi. Öyleyse ona deyin ki, onun erkeği iyi bir adamdı. Benim insanlarımdan hiçbiri ona kötülük beslemedi ve kimse ona kötü bir şey yapmadı.”

Salam verip arkasını döndü. Claire’in gözyaşları yağmura karıştı.

6

Doğu'ya yolculuk sırasında, Claire'in kırsal kesime ilişkin izlenimleri üstünkörü olmuştu. Bir yerden başka bir yere giderken yolda gördüğünden ibaretti her şey. Yine de İstanbul'un karmaşasından sonra bozkırların boşluğu hoşuna gitmişti. Ama gelirken güneş vardı. Şimdiyse yol, gri gökyüzünün altında düz vadi boyunca sonu gelmeyecekmişçesine uzanıyordu. Dehşet dolu görüntüler Claire'in gözünün önünden gitmiyordu. Gökalp hiç konuşmuyordu. Alışık olmadığı viteslere uyum sağlayamamıştı ve tanımadığı yollarda otomobil kullanmaktan korkuyor gibiydi. Dikkatini yola vermiş Robin'den fazla geride kalmamaya çalışıyordu. Donna arkada horluyor, ara sıra inliyordu.

İlk gece Malatya'da mola verdiler. Donna otel odasına yürüyebilecek kadar kendindeydi. İçerde askeri hapishanedekine benzeyen yataklar vardı. Aynı yer döşemesi, renkleri solmuş bir halı, çekmeceli bir dolap ve bir gardrop, hepsi bu. Claire varsa biraz çorba getirmelerini istedi, Gökalp yemek işini üzerine aldı. Claire hâlâ Robin ve Jack'le konuşmak istemiyordu. Çorba yağlıydı, içinde yarı haşlanmış bir yumurta yüzüyordu, ayrıca musluk suyuyla yapılmıştı. Donna çorbayı içemedi ama ilaçlarını istedi. İlaçlar karavandaydı.

Claire sokağa çıktı. Yüz metre kadar ötede geniş siyah bir otomobil duruyordu. Birinin el salladığını görür gibi oldu ama hava karanlıktı, sokak lambaları da iyi aydınlatmıyordu. Konuyu fazla düşünmeden içeri girdi. Otelin lobisinde Gökalp'le karşılaştı. Claire'in ona sormadan sokağa çıkmasına kızmıştı.

“Bir daha böyle bir şey yaparsanız Nur Bey'e söylerim.”

Claire rahatsız oldu. Adamın her şeye burnunu sokan bir memur olduğunu düşünürken yüzünü hayal meyal hatırlar gibi oldu ama nereden tandık geldiğini çıkaramadı.

Donna, Claire'in yardımıyla yatakta doğruldu. Dolaptaki şişeden bir yudum su alarak üç kapsül daha içti.

“Gitme” dedi, Claire’in bileğine yapışarak.

“Gitmiyorum, yalnızca yastıklarını düzeltiyorum.”

“Ben uyuyana kadar konuşsana.”

Konuşacak ne vardı ki.

“Bir asker Booker’ın özel eşyalarını getirdi. Senin için sakladım.”

Donna derin bir iç çekişle ürperdi.

“İstemiyorum. Onları görmek istemiyorum. Ben görmenden at onları.”

Claire ona Barzani’nin söylediklerini söyleyip söylememekte kararsızdı. Anlatmamaya karar verdi, kısa bir süre sonra da Donna uyudu.

Ertesi gün, ki önceki günün bir benzeriydi, bir yaylaydaydılar. Tekdüze manzarayı bozacak hiçbir dağ ya da ova yoktu, yalnızca erozyon ve depremle yarılmış ya da çökmüş koyu sarı çıplak tepeler vardı. Gün boyunca Claire daha iyi düşünmeye başladı. Olayları sorguluyor ve çözmeye çalışıyordu.

Görünüşe bakılırsa her şey açıktı. Kürtler’e Panmycin’i götürüyorlardı ama yardım amacıyla değil, Booker’ın dediğine göre çalıştığı ilaç şirketi adına onları kobay olarak kullanmak için. Ancak daha sonra yakalanmışlardı. Şimdi de sınırdışı ediliyorlardı. Ama aşiret üyelerinden biri ölmüş, Booker da öldürülmüştü. Onu aşirettekilerden birinin öldürdüğünü düşünmek doğaldı, bu ölümün sinsi bir planın trajik sonucu olduğu düşünülebilirdi. Ama Claire bunu onlardan birinin yaptığını kabul edemiyordu. Barzani’nin veda mesajı olmadan da buna inanmakta zorlanıyordu. Kimdi öyleyse? Robin Bury ya da Jack Dealer? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bir yabancı? Ama kim ve neden?

Dışardan birinin sessiz bir izleyici ve bir katil olması fikri çok korkutucuydu. Ama sorular bitmiyordu. Bulgar sınırı, oradaki silah sesleri? Booker sınır muhafızları tarafından mı vurul-

muştı yoksa başka biri tarafından mı? Daha endişe verici olan bilmeceler de vardı: Dedeâğaç'taki fotoğrafçı, Türk sınırında duyduğu konuşma, Panmycin'den örnek almak için ısrar eden gümrük memuru, Che Guevera'nın hayaleti... adı neydi? Cengiz. Nur tarafından İstanbul'da sorguya çekilmesi, adam çok nazik davranmıştı ama neden yalnız onu sorgulamıştı? Claire başka bir dünyanın varlığını hissediyordu, gerçeğin farklı boyutlarıyla dolu bir bilimkurgu öyküsü gibiydi. Yaşamının aslında başka birinin rüyasının bir parçası olduğunu düşünüyor, çocukluk kâbusları aklına geliyordu. Her şey Kafka romanlarından fırlamış gibiydi.

“Bayan Mundham, iyi misiniz?”

Gökalp gözlerini Bury'nin Volkswagen'inin arkasına dikmiş, direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Claire kendi kendine konuşmuş, hatta bağırarak olabileceğini fark etti.

“Evet, evet iyiyim.”

Adama baktı. Geriye taranmış kısa siyah saçları, yukarı kalkık burnu ve ince bıyığıyla züppe bir hali vardı. Sonradan emlakçı ya da sigortacı olan liseli oğlanların yapmacık kibarlığı vardı onda. Hani kızları sinemaya götürüp ellerini eteklerinin altına sokmaya çalışan tiplerden. Claire kendi kendine gülümsedi. Okulda onlara “sütyen avcıları” derlerdi. Ama sonunda hiçbiri kesinlikle polis olmazdı. Aniden utançla terledi, sonra ürperdi. Dedeâğaç'taki fotoğrafçı ve Gökalp... ikisi de... evet, aynı kişi olduğundan emindi. Peki daha Türkiye'ye girmeden neden bir Türk fotoğraflarını çekmişti?

Onun, Alp'in ya da Nur Bey'in polis olduğunu nereden biliyordu? Askerler gerçekten asker miydi? Hayır, bu kadarı da saçmalık olurdu. Yalnızca Bond filmlerinde dolandırıcıların özel orduları ve kampları, cipleri, havan topları ve makineli tüfekleri olurdu. Yine de Gökalp'ten emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi ki zaten.

Gökalp'e “Çok kötüyüm, tuvalete gitmek istiyorum” de-

miş olmayı istedi. Sonra da minibüsten inip Barzani'ye ve oradan Heathleigh'teki babasına kadar koşmayı isterdi.

Donna inledi. Claire arkaya döndü. Amerikalı kızın yüzü bembeyazdı. Saçları yanağına ve açık duran ağzına yapışmıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Booker'ın eşyaları. Donna atılmalarını istemişti. Claire küçük bohçayı açtı. İçinde Booker'ın adı yazılı bir künye, ucunda altın haç bulunan bir kolye, bozuk paralar, bir Parker dolmakalem, kredi kartı ve bir çakı vardı. Cüzdanın içinden çoğu dolar olan kâğıt paralar ve cep ajandasından daha küçük bir not defteri çıktı. Sayfaların neredeyse yarısı koparılmıştı. Claire, Booker'ı son gördüğü anı hatırladı. Ölüden aldığı örnekler üzerinde çalışıp notlar yazıyordu. Notlar kaybolmuştu. Kim almıştı onları?.. Neden yok olmuştu? Polisler almış olabilirdi. Delil olarak. Ama neyin delili? Claire'in yine kafası karıştı, her şey fazla geldi. Başka bir dünyaya adım atmış gibiydi, bir dolap dönüyordu. Cipleri bombalayan, insanları bıçaklayan ve her an yine saldıracak, ölüm getiren bir entrikanın içindeydi. Claire her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Donna inledi. Claire, Booker'ın eşyalarını mendile sardı -bunları atmak aptallık olurdu- ve kilim desenli çantasının dibine yerleştirdi.

Hava aydınlanırken Kayseri'ye girdiler ama hiç durmadan yola devam ettiler. Claire rehber kitabında söz edilen yerlerden bazılarını görmek istediğini hatırladı ama tek görebildiği bir dişi alçak binayla kulübelerden oluşan köyler, bakımsız evler ve arnavut kaldırımli geniş sokaklarla yıkıntılardı. Ancak bu yıkıntıların hiç de romantik bir manzarası yoktu çünkü sadece çöken binaların enkazıydı.

Siyah otomobil bu kez onların önündeydi. Otelin birkaç yüz metre ilerisine park etmişti ama siyah otomobil her yerde rastlanılabilecek bir şeydi.

O gece Donna yine konuşmak istedi.

“Biz yola çıkmadan önce Barzani benimle konuştu. Sana

mesajı varmış, ne söylediğini duymak istiyor musun? Booker hakkında” dedi Claire.

“Devam et.”

“Booker’ın yaptıkları için bize teşekkür etti. Ve dedi ki, şey dedi ki...” Claire gözlerinin yaşardığını hissetti. “Booker’ın iyi bir adam olduğunu ve onlardan birinin öldürmediğini söyledi.”

Donna faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu, gözlerinin irisi neredeyse kaybolmuştu. Titremeye başladı, sonra başını illeri geri atarak çarşafı yırtmaya başlayınca Claire ona bir tokat attı. O zaman sakinleşip ağıladı. En sonunda sırtüstü yattı ve yorgunluktan gözleri kapandı. Claire’e dönüp onu bileğinden sımsıkı yakaladı, tırnakları kızın koluna battı.

“Ya sen” diye fısıldadı. “Ya sen ya Robin ya da Jack, üçünüzden biri onu öldürdü. Hanginiz olduğunu bulunca... öldüreceğim... kim...” derken parmakları gevşedi ve uykuya daldı.

Claire önce ağıladı, sonra biraz uyudu ve uyandı. Işık hâlâ yanıyordu, saat henüz on birdi. Biraz üşüyor olmasına rağmen şimdi kafası daha sakindi.

“*Sevgili Güzin Abla...*” diye kendi kendine söylendi. Doğrudu. Bu işe yaramayacaktı. Aptalca hareket ediyordu. Donna hastaydı ve ilgiye ihtiyacı vardı. Tehlikedeydiler. O zaman, işe yarayacak bir şeyler yapılmalıydı. Telaşla seyahat rehberini çıkardı. Kayseri’yle Ankara arası iki yüz on kilometrelik düzgün bir yoldu. Ankara’dan da İstanbul’a bir üç yüz kilometre daha vardı. Ertesi gece büyük olasılıkla Ankara’da duracaklardı. Mesafe kısa olduğu için akşam olmadan oraya varmış olurlardı. Kaldıkları otelden Donna’yla çıkıp bir taksiyle İngiliz ya da Amerikan büyükelçiliğine gidebilirlerdi ve bu kâbus bitmiş olurdu.

Gökalp onları uyandırdığında müezzin sabah ezanını okuyordu.

“Yarım saat içinde yola çıkıyoruz.”

Claire arkasından koşup koridorda onu yakaladı.

“Niye bu kadar erken ayrılıyoruz?”

“Akşam olmadan İstanbul’da olmamız gerekiyor.”

Öyleyse Ankara’da durmayacaklardı ama bu önemli değildi çünkü rehberde İstanbul’da da konsolosluklar olduğunu okumuştı.

Ankara’yı geçtikten bir saat kadar sonra yol ve hava düzeldi. Yeniden ağaçlandırma erozyonu önlemişti. Pirinç tarlalarının arasından geçen nehirler biraz Çin’i hatırlatıyordu. Dağlara tırmanan yol, manzarası ve genişliğiyle muhteşemdi. Bolu Geçişi, uzakta parlayan zirveleri ve doğunun yaylalarına benzeyen çayırlarıyla sanki dünyanın çatısıymış gibi görünüyordu. Daha sonra geçtikleri bir nehir havzasının aşağısında sıralanmış zirveler ve tepeler çok uzaktaki Marmara Denizi’ne doğru leylak rengi sislerle uzanıyordu. Yol kenarındaki bir su kaynağında durdular. Üstü parlak yosun tutmuş bir kütükteki delikten fışkıran su soludukları hava kadar yumuşak ama buz gibi soğuktu. Claire rahatladığını hissetti, hatta eğilmiş su içen Robin’e gülümsedi. Robin saçına biraz su döktü, gözüne gelen damlaları silip çekingence gülümsedi.

“Fazla kalmadı” diye fısıldadı.

“Neye?”

“Her şeyin bitmesine.”

Claire’in korkuları geri geldi. Otomobile dönerken yüzünde yine endişeli bir ifade vardı. Robin onun koluna uzandı ama Claire hiçbir şey söylemeden otomobile bindi.

Avrupa’ya yaklaştıkça yeşillik arttı. Üzüm bağları akşam güneşinde altın gibi parlıyordu. Önlerinde tütün yaprakları asılı geniş saçaklı ambarlar gördüler. Her şeyin büyük bir sonbahar zenginliği içinde oluşu heyecan vericiydi. Köy pazarlarında yığınla şeftali, elma, kavun seriliydi. Karpuzların çoğu sandıkların içinde yarılmış, renklerinin güzelliğini sergiliyordu. Eşekler ve mandalar bile Anadolu’nun yoksulluğundan sonra çok besi-

li duruyordu. Marmara'ya yaklaştıkça manzara neredeyse güney İngiltere'ye benzemeye başladı. Belki daha düzensiz ama uygar-
dı. Yaşanmışlığı ve zenginliği vardı. Tepeler bitince ölçek de
normale döndü. Diğer Akdeniz bölgelerine benzemeyişi Cla-
ire'in kafasını karıştırıyordu. Köyler tepelerde değil de vadilerin
tabanında kurulmuştu, bu, altı yüzyıllık Osmanlı barışının bir
sonucuydu.

Nihayet denize ulaştılar. Yol, Marmara'nın Asya'yı işaret
eden uzun parmağı olan İzmit Körfezi'nin kuzey kıyısı boyunca
uzanıyordu. Gökalp artık canlanmıştı. Buraları iyi bildiği bel-
liydi. Kaplıcalar, banyolar, çimento fabrikaları, küçük sanayi li-
manları, marinalar, oteller ve gece kulüpleri, onun cennetiydi
burası. Gökalp'in sesi Donna'yı uyandırdı. Yerinde doğrulup
terden ıslanmış saçlarını gözünün önünden çekti, ağzı kurumuş
gibi sesler çıkardı.

"Tanrım, çok susamışım."

Claire su şişesini uzattı.

"Neredeyiz?"

"İstanbul'a yaklaşıyoruz."

"Allah'ım her şey niye bu kadar pis olmak zorunda?"

Bu sözüyle geçmekte oldukları sahil kasabasını kastediyor-
sa gerçekten haksızlıktı ama Donna muhtemelen karavanın
içinden, toz, darmadağın kâğıtlar, yemek artıkları ve dağınık
bavullardan söz ediyordu.

"Acıktım."

Claire ona çikolata uzattı.

"Biraz daha iyi görünüyorsun" dedi, tedirginlikle.

"Evet, evet iyiyim. Sana çok yük oldum mu? Sanırım ol-
dum. Tamam, artık endişelenmeyi bırakabilirsin. Başına daha
fazla dert açmam. Elbette..."

Claire döndü. Donna'nın yüzü artık beyaz değildi, hatta
fazla renklenmişti. Bakışlarında ürkütücü bir ateş vardı.

“Elbette ne?”

“Booker’ı sen öldürmediysen” deyip oyuncu bir kahkaha attı. “Yok ama bunu sen yapamazsın değil mi tavşan? Ondan hoşlanıyordun sen, o da senden. Sana ‘tavşan’ diyordu. Diğerlerinden biri katil” dedi, önce öne sonra arkaya bakıp memnuniyetle gülümsedi. “Evet hâlâ bizimle birlikteler. İyi.” Tekrar uzanıp sırtüstü yattı, başı tam Claire’in arkasındaydı ve tavana bakıyordu. Notasız ama kederli bir tınıyla mırıldanmaya başladı. Elleri yerinde durmuyordu, ya uyku tulumunun ipleri çıkmış köşesini yoluyor ya da kedi beşiği oyununun hareketlerini yapıyordu. Claire koltukaltları ve göğüslerinin arasından akan terle ürperdi.

Yol, binalar, şantiyeler, villalar, dükkânlar ve bitişik evlerle çevrili bir caddeye dönüştü. Cadde yamacın sırtı boyunca tırmanıyordu. Sağda büyük bir mezarlık vardı. Sararmış uzun otlar mezar taşlarını örtmüştü. Bu taşlar, tepelerine oturtulmuş tek tip taş sarıklarıyla garip bir biçimde erkeklik organını andırıyordu. Gökalp yarım kilometre kadar aşağıda, solda, kare biçimindeki gri binayı gösterdi.

“Florance Nightingale’in hastanesi” dedi. “Üsküdar’a geliyoruz. Hani sizin bizim tarafımızda olduğunuz şu savaş vardı ya, Kırım, hep öyle kalsaydık Almanya’yla beraber dünyayı yönetirdik.”

Nihayet Boğaz önlerindeydi. Dünyanın en güzel manzarası tarihi surlar, servileriyle Topkapı Sarayı, Aya İrini, Ayasofya ve akşam güneşiyle yanardöner suyun karşı yakasında parlayan altı minareli Sultanahmet Camisi.

7

Feribot onları Topkapı'nın aşağısında iskeleler, demiryolu rayları, çöplükler, arnavut kaldırımlı dar sokaklar ve heybetli binalarla dolu Sirkeci'nin göbeğinde bıraktı. Konvoy bütün bu keşmekeşin arasından Pamuk Palas'a yöneldi. Pamuk Palas daha önce kaldıkları Galata'nın ihtişamının yanında sönük kalan taş cepheli bir binaydı. Otelin girişi otuzlu yıllardan kalma bir tarzda döşenmişti -Strand Palas'ın kötü bir taklidi- odalar Malatya ve Kayseri'dekinden daha iyi değildi ama dışardan gelen gürültü çok farklıydı. Bu sesler bütün gece devam ediyor gibi geldi Claire'e: Otomobil klaksonları, kamyon gürültüleri ve şehrin hiç bitmeyen uğultusu. Kısa bir süre için sessizlik çöker gibi olduysa da bu kez devriye gezen gece bekçilerinin her şeyin yolunda olduğunu belirten tiz düdük sesleri yankılanıyordu. Sonra da sabah ezanıyla birlikte her şey yeniden başladı.

Claire sabah yorgun ve gergin uyandı. Boğazı kurumuştur, gözleri ve burnu yanıyor, bütün enerjisinin tükendiğini hissediyordu. Buna rağmen Donna'yla büyükelçiliklerden birine gitme kararlılığı hiç azalmamış, tersine tek amacı olmaya başlamıştı.

Kahvaltı yaptılar. Ekmek, beyaz peynir ve çaydan oluşan her zamanki yiyecekler, vişne reçeli ve siyah zeytinle biraz renklenmişti. Bitirir bitirmez Claire, "Hadi dışarı çıkalım" dedi.

"Gökalp bizi durdurur."

"Durdurursa durdurur, en azından deneyelim."

Donna omuz silkip, "Tamam, deneyelim" dedi.

Gökalp koridorda yoktu, otelin girişinde de değildi, sokakta da görünmüyordu. Dışarda bir taksi duruyordu.

Claire, her iki konsolosluğun bulunduğu caddenin adını verdi. "Meşrutiyet Caddesi."

“Nedenmiş?” dedi Donna, “Kapalıçarşı’ya gidelim. İstediyimi orada bulabilirim.”

Donna bu konuda kesin kararlıydı ve taksi şoförü de onu dinleyerek kısa mesafe olmasına rağmen onları çarşının batı kapısının karşısında indirdi.

Karadeniz’den Boğaz’a esen soğuk rüzgârların iri bulutları sürüklediği bir gündü. Parlak ama bir görünüp bir kaybolan güneş ışığı yağmurla yıkanmış şehre heyecan verici bir görünüm veriyordu. Meyve satılan tezgâhlardan atılan çöpler, kavak ağaçlarının uçuşan son yapraklarına karışıyordu. Bir milli bayram nedeniyle üniversitenin ana binasına asılmış dev bayraklar ışığa göre kırmızıdan koyu kırmızıya dönüşerek kıvrım kıvrım dalgalanıyordu.

Çarşıya girdiler. Her yöne giden yüksek, kemerli tavanların altında sonsuz pasajlar ve dar sokaklar uzanıyordu. Yoğun kalabalıkta herkes kaybolmuş gibiydi. İtişip kakışanlar, bağırانlar, alışveriş yapanlar, satıcılar, kavga edenler, pazarlık yapanlar, yere tükürenler, el sıkışanlar, amaçsızca dört bir yana sürükleniyordu. Sesi dağıtan yüksek tavanlar yüzünden sürekli bir uğultu vardı.

“Ölümün insanı bu kadar çökerttiğini düşünmemiştim” diye mırıldandı Claire ama Donna kendi kafasındakiyle meşguldü. Bir geçide saptı, Claire de onu izledi.

İlk geçit tamamen plastik eşyalara ayrılmıştı. Leğenler, çöp kutuları, kovalar, fırçalar ve plastik olan her şey. Her geçitte ne olduğuna bakıp başka geçitlere giriyor, sürekli aklındaki şeyi aranıp duruyordu. Halı istemiyordu. Eski paralarla pullar bir an ilgisini çekti ama Osmanlı antikaları onu büyüledi. O kadar ki birkaç dükkana girip bakır ibrikleri eline alarak inceledi, diğer ufak tefek süslü eşyalara da göz gezdirdi.

“Çok süslü, otantik, deve derisinden çanta ister misiniz? Ya da bakır bir fincan takımına ne dersiniz? Dolmabahçe’nin mutfağından, çok değerli. Bakın garantisi de var, yalnızca elli dolar.”

“Hayır, hayır, kahretsin. Hayır.”

“Donna ne aradığını söyler misin?”

“Allah aşkına, ne aradığımı sanıyorsun? Elbette bir bıçak.”

“Ne?..” Neden aradığını anladığında Claire’in kanı dondu.

Dükkân sahibi gülümseyerek onları kapıya götürdü.

“Soldan ilk sokak, sonra sağdan ikinci. Güle güle, rica ederim.”

Donna koşmaya başladı, peşinden yetişmeye çalışan Claire’in karşı çıkışlarına aldırmıyordu bile. Claire neredeyse onu kaybediyordu ama tarifi hatırlayıp demircilerin sokağında bıçak satan dükkânda buldu. Hepsi moderndi ama her biçimde ve çeşitte bıçak vardı. Donna üç tane mutfak bıçağıyla bir et bıçağına bakıp beğenmedi. Oysa soğan, havuç ya da pişmiş et için değil de mide, boğaz ya da sırt için düşünüldüğünde yeteri kadar keskin görünüyorlardı.

“Yalnızca bir uçları keskin” diye açıkladı Donna. “Bir de kılıf istiyorum.”

Alçak sesle konuştuğu halde dükkân sahibi anlamıştı. Onları kılıflı bıçakların durduğu bir bölüme götürdü. Bunlar, mutfak bıçaklarından daha da zararsız duruyordu. İzci bıçağı gibi kısa, kemik ya da tahta saplı bıçaklardı. Bir kurşun kalemi bile bilemezlerdi.

Sonra Donna’nın gözüne başka bir şey çarptı ve kız heyecanla neredeyse zıpladı.

Duvarda, yaklaşık yirmi iki santim uzunluğunda, ince ve keskin dört kama asılıydı. Sapları gümüş süslemeli, kabza başları yumurta biçimindeydi, tam ortasında da gamalı haç motifleri parlıyordu.

Satıcı Donna’ya şüpheyle baktı.

“Gestapo kamaları. Koleksiyoncu parçası.”

“Ne kadar?” diye fısıltıyla sordu Donna.

“Kırk dolar ya da yirmi beş sterlin. Türk parası olursa daha fazla.”

Donna hemen çantasının içine daldırdı elini.

“On, yirmi, yirmi beş, yirmi altı buçuk. Claire bana biraz borç ver.”

“Bende hiç yok. Gerçekten.” Sonradan dolarları olduğunu hatırlayınca kıza ihanet etmiş gibi hissetti.

Donna, Claire’in çantasını kapıp her şeyi boşalttı. Yere en son düşen Booker’ın eşyalarıydı. Çömelmiş aranırken öfkeyle başını kaldırdı ve çılgına dönmüş bir yüzle konuştu.

“İki onluk. İyi ki bunları atmamışsın şekerim.”

Hediye paketine sarılı kınlı kamasını çantasına koymasıyla birlikte Donna’nın bütün enerjisi tükenmiş gibiydi. Çarşının dışındaki kaldırımda dururken çılgın gibi çevresine bakınıp, “Kahve istiyorum, gerçek kahve. Burada verdikleri o balçıktan değil” dedi.

Claire sakin olmaya çalışarak rehberini çıkardı, şehir haritasını bulup kaldırım taşlarının üstüne serdi. Esen rüzgârdan her ikisinin de gözüne toz kaçtı. Sırtlarını rüzgâra karşı verdiler. Bir grup Türk genci gözlerine ya da ne kadar şanslı olduklarına inanmadan arkalarında toplandı. Claire haritayı düzelterip elini Hilton’un olduğu yerin üzerine koydu. Meşrutiyet’e paralel olan İstiklal Caddesi’nde “Yataklı Vagonlar Şirketi” diye bir yer gösterilmişti.

“Orada bir yerde mutlaka Amerikan kahvesi vardır.”

“Tamam. Taksiye binelim, başım ağrıyor.”

Bir çocuk onlar için bir taksiye ısıklık çalıp durdurdu ve Booker’ın son kalan dolarlarıyla yüksek bir bahşişle ödüllendirildi. Gençler laf atıp ısıklık çaldı ve eski Buick marka otomobil trafiğe çıkana kadar camlardan içeri baktı.

Süleymaniye Camii’ne bakan bir kemerin yanından sola dönüp başka bir kemerin altından Atatürk Bulvarı’na çıktılar.

Köprüyü geçerken Haliç'in çalkantılı gri suları sarı köpükler çıkarıyordu. Trolleybüslerin gittiği yoldan Galata'ya çıktılar. Taksinin parasını ödeyip Yataklı Vagonlar Şirketi'nin merdivenlerinden indiler. Yolun karşısındaki yokuştan dümdüz aşağı inilince Meşrutiyet Caddesi'ne çıkılıyordu. Tam dönemeçte yüksek duvarlarla çevrili bir bahçe içinde bir bina vardı, görkemli bir İtalyan sarayını andırıyordu ama ağır demir kapıların üzerinde İngiliz bayrağı dalgalanıyordu. Donna'nın kolunu tutup kızı karşıya geçirirken Claire'in kalbi güm güm atıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Burası güzel bir yere benziyor. Köşede bir otel var, eminim kahveleri vardır."

Trafik berbattı, klaksonlar çalıyor, herkes birbirine küfrediyordu.

Yol yeniden Haliç'e iniyordu. Donna kapının karşısında az kalsın kayıp düşüyordu.

"Bak" diye bağırdı Claire. "İngiliz Büyükelçiliği."

"Aman ne harika!"

"Ben girmek istiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum" dedi Claire, bir şeyler uydurmaya çalıştı. "Evet biliyorum. Evlerimize haber yollarlar, ailelerimize iyi olduğumuzu söylerler."

"Ah hayatım, bunun için bir postaneye gitmen gerek. Ama sen istiyorsan gir. Ben seni burada beklerim. Çabuk ol."

"Benimle gel."

"Neden?"

"Lütfen gel benimle, lütfen." Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

"Ne iş çeviriyorsun tatlım?" derken Donna'nın bakışlarında paranoya vardı.

“İçeri girmeliyiz. Evet girmemiz gerekiyor. Girip her şeyi söylemeliyiz. İyi olduğumuzu görünce bize yardım ederler.”

“Ne dolaplar çeviriyorsun, seni küçük kaltak!”

Donna dönüp caddede koşmaya başladı. Claire onu çantasından yakalarken ayağı kaydı ve bir metre kadar sürüklendi ama onu bırakmayarak bir yandan da çığlık atmaya başladı.

“Yardım edin, yardım edin. Ben İngiliz'im. Lütfen bana yardım edin!”

Donna onu tekmelemeye çalıştıysa da başaramadı. Bunun üzerine Claire'in üzerine atlayıp uzun tırnaklarını yüzüne geçirdi. Sonra bileğini yakalayıp çantasını kurtardı. Arkalarındaki yokuşu tırmanan bir ambulansın azrail gibi siren sesleri duyuldu.

“Bırak, bırak seni...” Amerikalı kızın söyledikleri anlaşılmaz oldu.

“Lütfen Donna, lütfen, lütfen...”

Fren sesleri, giysilerinden yakalayan eller onları ayağa kaldırdı ve kollarını zalimce arkaya bükte. Beyaz ceketli tipler, koyu renk gözlükler, bir adamın sarmısak kokan nefesi, tekmele ve çığlıklar içinde Claire, Donna'nın arkasından ambulansın arkasına itildi. İçeri sokulur sokulmaz çift kapı arkasından güm diye kapandı ve araç siren sesleriyle uzaklaştı.

İki yatağın arasındaki dar banktan tanıdık bir yüz onlara gülümsüyordu. İnce bıyıklı, koyu renk gözlüklü, siyah bereli ama bu Che Guevera'nın değil Cengiz'in yüzüydü.

Geride kalan rüzgârın süpürdüğü güneşli sokağa kayıtsız bir dinginlik çöktü. Demir kapıların üstünde, İngiliz bayrağı dalgalanmaya devam ediyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞEHİR

1

Nur ve Mundham, Pamuk Palas'ın yalnızca bir bina ilerisindeki polis merkezini telefonla arayan Gökalp'in verdiği haberle tedirgin olmuşlardı. Alp ise sinir bozucu bir biçimde ilgisizdi. Eski odasındaki aynı masada ukala bir tavırla oturuyordu. Ona göre üçüncü şubenin eğitilmiş adamları kızları mutlaka izliyordu, herhangi bir terslik olduğunda devreye gireceklerdi. Bu arada biraz yürüyüş ve şehir turu kızlara iyi gelirdi. Nur Bey'le ve Bay Mundham'ın içi rahat olmalıydı. Onlar da bu kadarıyla yetinmek zorunda kaldı.

On dakika, saatin tik taklarıyla geçti. Alp meşgul görünmeye çalışırken Nur'la Paul endişe içinde üst üste sigara ve çay içiyordu. Nur'un aklına bir şey geldi ve söze döküldü.

“Alp Bey” dedi sonunda. “Bu da sizin oyunlarınızdan biri değildir inşallah.”

“Ne oyunu, dostum?”

“Yani öteki tarafın da kızları izleyip adamlarınızın eline geçmesini bekliyor olabilirsiniz.” Sakin konuşmasına rağmen Alp bunda bir tehdit havası seziyordu. Böyle bir iş çevirdiğini itiraf edecek olsa Nur'un insanı yoran adalet düşkünlüğüyle patlayacağını seziyordu. Yine de inkâr etmek zordu. Alp, fırsatçı bir adamdı. Gökalp'in dört kişiyi aynı anda denetleyemeyeceğini biliyordu. Bu nedenle de adamlarına çetecilerin yabancıları izleme olasılığının bulunduğunu söylemişti.

“Dostum, bazı sorular vardır ki sormak saçmadır. Hani şu caddenin köşesinde Hacı Bekir Şekercisi var ya, oradan biraz

lokum ya da şeker aldırsak. Eminim Paul Bey güzel bir şeyler tatmak ister.”

Telefon çaldı.

Alp dinledi, bağırdı, sonra küfretti. Lokum fikri aslında hoşuna giden Paul Mundham gittikçe artan bir telaşla onu dinliyordu. Alp ahizeyi yerine koydu.

“Adamlarınız onları kaybetti, değil mi?” dedi Nur soğuk bir sesle.

“Kapalıçarşı’da” dedi Alp, ortamı sakinleştirmeye çalışarak. “Orada birini kolayca kaybedebilirsiniz. Bütün çıkışlar şu anda tutuldu, değilse de beş dakika içinde tutulmuş olur.”

“Ne zaman kaybolmuşlar?”

“Sanırım on dakika önce, fazla değil.”

“Öyleyse çarşıdan çıkmak için on dakikaları vardı. Bu süre içinde koca şehirde istedikleri yere gidebilirler.”

Paul boğazını temizledi. “Eee, şimdi ne yapacağız?”

Alp’in omuzları kalktı ama bu kez ukalalıktan değildi. “Bekleyin. Endişeye gerek yok. Eminim birazdan otelde olurlar, Gökalp de arar zaten. Şimdi Hacı Bekir’e birini yollamama izin verin, kahve de alırız.”

Nur, elini göğsüne koyarak teklifi nazikçe reddetti.

“Hayır, şu anda değil, teşekkür ederim” dedi Bay Mundham.

Sonraki iki saat Bay Mundham’ın yaşadığı en kötü saatlerdi. Aslında onu daha da kötüsü bekliyordu ama bu saatlerde yaşadığı büyük sıkıntı ve çaresizliği her zaman hatırlayacaktı. O ana kadar her şeyi iyi taşımıştı. Altmış yaşına gelmesine rağmen sağlığını oldukça iyi korumuştı. Gerilim içinde saatlerce çalışmaya, uzun yolculuklara ve belirsizliklere alıştı. Bütün bunlara rağmen fazla yıpranmamıştı. Parlak ve ilginç bir zihni vardı. Yabancı bir ülkede bulunmak, bu koşullarda bile onu heyecanlandırmıştı. Neredeyse her şeyden zevk aldığı anlar ol-

muştı. Nur Arslan'ın varlığı, içini rahatlatmaktan daha fazla anlam taşıyordu. Paul, ondan hoşlanmıştı, onunla iyi anlaşıyordu. Nur'u, onları Türkiye'den çıkarabilecek tek kişi olarak görüyor ve ona güveniyordu. Bu yüzden Nur'u endişeli görmek Bay Mundham'ın bu bekleyişe katlanmasını iyice güçleştiriyordu.

Bir saatin sonunda Nur patladı.

"Böyle olmayacak Alp Bey. Çok sorumsuz davrandınız. Bütün polis güçlerini alarma geçirip kızları bulmanızda ısrar ediyorum."

Masada yumrukları sıkılı olarak oturan Alp gevşeyip bir tükenmez kalem eline aldı.

"Ya kuaföre gitmişlerdir ya da Hilton'da kahve içiyorlardır." Sesi buz gibiydi. "Belki de teröristler yakalamıştır. Öyle bile olsa ya otomobilde, ya vapurda ya da sokakta onları bir polis mutlaka görür, düdüğünü çalar ve..." Kalem parmaklarının arasında ikiye bölündü.

Gün ortasında telefon yeniden çaldı.

Alp bir düğmeye bastı, Nur minik hoparlörden konuşmayı duyabilmek için ona yaklaştı.

"Ben Alp Vural."

"Bir telefonunuz var efendim, kaydedilsin mi?"

"Evet ama başka bir şey yapmayın. Bağlayın."

"Buyrun, ben Alp Vural."

"Ah, Müdür Yardımcısı'nın ta kendisi." Ses yumuşak ama hızlı konuşuyordu. "Adım Cengiz. Kimle konuştuğunuzu biliyorsunuz değil mi?"

Alp zorlukla nefes alıyordu. Paul adamın yüzündeki teri fark etti. Nur da korkuyla karışık bir dikkatle dinliyordu.

"Elbette. Devam edin."

"Kızlar elimizde. Biliyor muydunuz? Şu İngiliz'le Amerikalı."

“Anladım.”

“İyi. Doğal olarak onların güvenliği için bir anlaşma yapmak isteriz. Ancak koşullar biraz karışık. Onun için sizinle buluşup bunu tartışırsak çok memnun olurum. Aramızda yanlış anlama gibi bir olasılık olmamalı. Yoksa sonuç trajik olabilir.”

“Dinliyorum.”

“Güzel. Sizinle Ayasofya’da buluşmayı öneriyorum. Bugün öğleden sonra saat ikide.”

“Bugün Pazartesi, kapalıdır.”

“Çok doğru. Öyleyse saat bir buçuğa kadar açtırıp bütün nöbetçilerle çalışanları dışarı çıkarın. Sizi, Robin Bury’yi ve Botulin XP3’le birlikte Jack Dealer’ı istiyorum, başka kimse olmasın. Saat tam ikide güney kapısından girin. Terleyen Sütun’un yanında bekleyin. Şimdi, dinleyin Alp Bey, eğer müze müdürü dahil bir kişi bile orada olursa biz gelmeyiz ve anlaşma bozulmuş olur, bu iki güzel kız da saat iki buçukta Boğaz’ın sularına karışmış olur. Böyle bir riski göze almayacağınızdan eminim. Bugüne kadar kaçırılan kurbanlar hep ölmüştür ama hiçbir zaman bu kadar çabuk değil ve her zaman yetkililerin kurtarma girişimlerinden sonra.”

Telefon kapandı.

“Bu da ne?” diye sordu Nur. “Botulin XP3 nedir?”

“Panmycin olabilir mi?” dedi Alp.

Ayasofya’nın dış avlusu neredeyse hiç rüzgâr almıyordu. Müze müdürü ana kapıyı açarken ürküp havalanan güvercinler dışındaydı bomboştu.

Alp yolu gösterdi. Robin’le Jack, Panmycin kutularıyla onu izlediler. Robin’in günlerdir kafası çok karışıkta. Dev kubbenin tam ortasından yukarı doğru, büyük bir dağın eteğindeki tepeler ve minik zirveler gibi tırmanan kubbelere, küplere ve masif payandalara hiç dikkat etmedi. Claire gibi o da kendi kendine sorular sormuş ama belirsizlikler içinde kaybolmuştu.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Türk Kurtuluş Ordusu'na ve doğudakilere bir armağan olarak götürülen Panmycin, baştan beri bu gezinin temel amacıydı ama Claire Mundham için -kendi-sinden sorumlu olacağına söz verdiği kız için- fidye olması planda yer almayan bir şeydi.

Çakıl taşlarının üzerinden yürüyerek yüzyıllar önce ölmüş sultanların mezar ve türbeleriyle servilerin altındaki abdest çeşmelerini geçtiler. Dev taşlar çevrelerini sardı ve kilise bölümünün buz gibi gölgelerine girdiler. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve güm diye kapandı. En sonunda karşlarına uzun, karanlık bir salon çıktı. Tepedeki bir mozaikten altın parlaklığı yayılıyordu ama kimse bunu seyretmek için durmadı. Sağdaki duvar kocaman kapı boşluklarıyla bölünüyordu. Robin, kapı aralığından bir an bakınca orta bölümün ne kadar geniş olduğunu gördü. Dördüncü ve en geniş boşluktan dönüp kubbeli tavanın altında durdular.

Ayak seslerinin yankısı kesilirken duydukları tek ses yolunu kaybetmiş bir serçenin hayaleti andıran kanat çırpışlarıydı. Yüzyıllarca dünyanın en büyüğü olarak kalan bu yapının karanlık görkemiyle durdular. Her yerde Efes'ten ve Baalbek'ten yağmalanan dev sütunlar yükseliyordu. Sütunların soluk kahverengi, mor ve gül kurusu renkleri yerden üç metre yüksekteki yarım daire biçimindeki pencerelerden giren yumuşak ışıktaki parlıyordu. Bin yıldan fazladır bu duvarların arasında kalmış hava, iki imparatorluğun ve iki dinin parlaklığıyla görkemini bir araya getiren bu taş, bronz, mermer ve mozaikleri ağırlığı yokmuşçasına havada tutuyor gibiydi.

“Ortaya yürüyün. Bu tarafa.”

Sessizce uzak mesafeden söylenmiş bu sözlerde alaycı bir küstahlık vardı. İlerde bir gölge oynadı ve kubbe duvarının üstündeki mihrabın önünde bir silüet belirdi. İnce uzun silüet Cengiz'in tuhaf militan gömleği ve beresini taşıyordu. Robin, Alp ve Dealer imparatorluk kapısına bitişik duran devasa vazoların arkasından çıkıp mermerler arasından yürümeye başladı.

Cengiz onlara doğru birkaç adım attı ama fazla yaklaşımdan kubbeli tavanın ortasında durdu. Başının arkasındaki tavanda Bakire Meryem'le Çocuk resmi parlıyordu.

"Tamam" dedi, diğerleri ona doğru birkaç metre yaklaşıncaya. "Artık konuşabiliriz."

Ses yine kubbelerde yankılandı. Sonra Jack'le Robin'in kutuyu yere koyma sesi duyuldu.

Alp homurdanıp mendiliyle alnını ve boynunu sildi.

"Hadi Cengiz, bize kızların nerede olduğunu söyle. Adamlarıma söylerim, kızlar güvende olunca sen de kutuyu alırsın."

Cengiz'in gözleri kısıldı ve parladı. Lekeli gömleğinin belinden silahını çıkardı.

"Dealer, Bury beş adım geri. Alp, olduğun yerde kal." Temkinle öne yürüdü. Tabancasının güvenlik kilidinden sert bir klik sesi duyuldu. "Adamlarına söylemek mi' Alp, telsizin varsa iki metre önüme, yere koy."

Alp omzunu kaldırıp koca eliyle göğüs cebinden ufak bir transistörlü telsiz çıkardı. Hırıltıyla soluyarak öne doğru bir adım attı ve telsizi rengi solmuş halının üzerine bıraktı. Doğrular belini ovuşturdu ve gülümsedi. "Silah depona bir oyuncak daha" dedi. Geri adım atarak eski yerine döndü.

Cengiz güldü, iki adım attı. Telsiz topuklarının altında çatırdayarak ezildi.

"Bizde bunlardan çok var." Tabancasını yerine koydu. Bir sigara çıkarıp yaktı. Mavi duman, başının üstündeki ışığa doğru halkalar çizerek yükseldi. Beş yüzyıldan beri Meryem'e sunulan ilk aromalı kokuydu herhalde bu.

"Evet, artık işimize bakalım. Daha fazla oyun yok Alp." Artık daha sert konuşmaya başlamıştı. "Önce kutuyu alacağız. Siz yirmi dakika burada bekleyeceksiniz. Yedi gün içinde kutunun içindekiler istediğimiz malsa Bayan Mundhain'la Bayan Liss'i şehir dışında bir yere bırakırız. Yeterli donanımımız oldu-

ğu halde her şişe tek tek inceleneyeceği için, bu zaman alacaktır. Her şeyden önce, riskli bir çalışma olduğundan dikkat isteyecek. Eğer söz verilen maddeyi istediğimiz miktarda getirmediğinizi görürsek kızları öldürürüz.”

Robin soğuk terler dökerek yumruklarını çözdü, tırnakları avcuna geçmişti. Önce sesi çıkmadı, sonra neredeyse bağırır gibi bir tonda başlayıp hemen sesini kontrol altına aldı.

“Bunu bizden isteyemezsiniz... nasıl olur.. onların güvende olduğundan emin olmalıyız, canlı olarak döneceklerinden, başka bir şey istemeyeceğinizden.”

Cengiz’in bıyığının altından beyaz dişleri göründü.

“Bay Bury, bütün şehri rehin tutabilecekken iki kızın karını doyurmamıza hiç gerek yok.”

Robin’in şaşkınlıktan başı dönmeye başladı. Alp’e ve Jack’e baktı ama ifadesiz yüzlerle karşılaştı. Cengiz sırıttı.

“Dealer size dürüst davranmamış anlaşılan. Hatta hiçbir şey söylememişe benziyor. O, kendi oyununa gerçek görüntüsü verecek dürüst bir liberal istiyordu yanında. Evet, Dealer yanlış duymadın, oyun. Bunu ne zaman fark ettim biliyor musunuz? Polis, seni ve Botulin’i üç gün İstanbul’da tutup, sonra malla birlikte gitmenize izin verdiğinde. Ya Botulin hiç yoktu, ya da öyle görünmemesine rağmen onlarla çalışıyordun. Zavallı Doktor Jones’la bir Kürt öldü. Elinizdeki Botulin olduğunu sanıyorum. Dolayısıyla senin müdür yardımcısıyla çalıştığından artık eminim. Bay Bury, benden başka inanacak kimseniz yok. En azından size hiç yalan söylemedim, bunu unutmayın ve arkadaşlarınızı mantıklı olmaya çağırın. Yoksa dürüst bir adam olduğum için sözümü tutarım ve olan kızlara olur.”

Şehir eşkıyası parmağını şaklattı. Beyaz ceketli iki adam duvardaki girintiden fırlayıp kutuyu aldı ve geldikleri yöne doğru kayboldu. Cengiz sigarasını başlarının üstünden yay çizecek biçimde ileri fırlattı. Minik bir mermiyi andıran sigara havada dumandan bir iz bırakarak kıvılcımlarla yere düştü. Bury

döndüğünde Cengiz'in durduğu yerde yalnızca duman vardı. Boşlukta üç sözcük yankılandı.

“Unutmayın, yirmi dakika.”

Dakikalar geçiyor, Robin olduğu yerde umutsuz bir şok içinde bekliyordu. Sonra kafasında çeşitli şüpheler ve sorular belirdi. Bir kâbusun parçasıymış gibi duran üç soru vardı. Kutudaki neydi? Panmycin olmadığı apaçıktı. Neden yalnızca Cengiz, Alp ve Dealer kutuda ne olduğunu biliyordu? Booker neden öldürülmüştü?

Alp, ezilmiş telsizin yanında durup parçaları tekmeledi.

“Almadığı için üzgünüm” diye mırıldandı. “Alma olasılığı vardı.”

“İzleme cihazı mı?” diye sordu Dealer.

Alp homurdanarak onayladı.

“Kutuda yok muydu?” diye sordu Dealer.

“Olsa bulurlardı. Cengiz'i duydun, her şeyeyi arayacaklar. Ama telsizin içindeki gözden kaçabilirdi. Kesinlikle kaçabilirdi.”

Robin, güvenlik polisiyle şehir eşkıyasının arasındaki suç ortaklığını duydu. Cengiz'in gerçeği söylediğini gösteren bu delil, korkunç bir şeylerin olacağına ilişkin önsezisini iyice pekiştirdi.

Nur, Alp'in bürosunda Ayasofya'da olanları sessizce dinledi. Bir sigara yakıp düşündü. Sonra çatallaşmış sesiyle konuştu.

"Yani kızlar ve Panmycin elinde."

Alp bir şey söylemedi. Kaderci bir biçimde omuz silkmek bile istemiyordu.

"İsteddiği bu mu?"

"O olduğuna inanıyorum."

"Nedenini anlayamıyorum. Memnun kalmazsa yerine vereceğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, şu anda yok ama istediği oydu."

"Öyleyse onunla yine ilişki kurmamız gerek. Sami Günay aracılığıyla. Ona daha fazla fidye teklif edin. Para, özgürlük ve siyasi suçlular için izin. Kızlar karşılığında ne istiyorsa."

Alp iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. O anda rakı içiyor olmak isterdi. Nur'a hâlâ "Panmycin" dediği şeyin aslında ne olduğunu söylemesi gerektiğini hissediyordu. Ama söylerse, aralarında kalan son güven kırıntısını da kaybetme tehlikesi vardı.

Bir yandan ise bütün operasyon ters gittiği için Nur'a ihtiyacı vardı, bir müttefik, hatta bir günah keçisi olarak. Ne yapacağını düşünürken ensesi ter içinde kalmıştı.

Olabildiğince düzgün konuşmaya çalıştı. "Cengiz'in elinde istediği her koşulu kabul ettirebileceği bir şey var. Onu kandıracak hiçbir şey teklif edemezsiniz. Elbette laboratuvar testlerinden istediği sonucu alırsa, ki alacaktır."

Nur bekledi. Alp'in sesi ve hareketlerindeki gerginliğin farkına varmıştı. Alp konuşmaya devam etti ama artık Nur'un yüzüne bakmıyor, gözleri ya masa ya da duvarda dolaşıyordu.

“Kutunun içindeki madde Panmycin değil, Botulin XP3. Genetik mühendislerinin ürettiği bir bakteri. Konsantre halde ve donmuş olduğunu sanıyorum. Veba benzeri bir hastalık yayıyor. Pireler ve sıçanlarla taşınıyor. Bakteri on beşle otuz dokuz derece arasındaki suda reaksiyon gösterip çoğalıyor. Yani Cengiz, bu ülkede istediği an istediği şehirde veba salgını yayabilir.”

Nur yüzünü pencereye döndü. Başını Alp’e çevirdiğinde yüzü değişmişti, alnı terden parlıyordu, gözleri içeri kaçmış donuk siyah safirler gibiydi. Dişleri birbirine kenetlenmiş, ağzı sımsıkı kapalıydı. Bir anlık da olsa bir kıyamet görüntüsü zihnini ele geçirmişti. Bir şehir, İstanbul değil de kendi şehri İzmir’i. Yakıcı güneş altındaki sessiz ve huzurlu sokaklarında akbabalar ve köpeklerin didiklediği çürük cesetler vardı. Mantığı Alp’in söylediklerini kabul edememiş, elinde olmadan bütün ruhu bu korkunç görüntüyle tepki vermişti. O kadar gerçek bir görüntüydü ki burnuna ölüm kokusu geliyordu. Koltuğun içine gömüldü ve eliyle yüzünü kapadı.

Alp çaresizlik içinde ona baktı. “Nur Bey... Çok üzgünüm. Çay, su ya da daha sert bir şey ister misiniz?”

Nur ters bir hareketle başını sallayıp dik oturdu. “Bu saçmalık” diye söylendi. Devam ederken sesi güçlendi. “Daha sonra bana bu saçmalığın nasıl olduğunu anlatmanız için zamanınız olabilir. Ben iyiyim, yani şimdi değilsem de yakında olurum. Evet, bir çay alırım ama bu karışıklığı birlikte çözmeye çalışalım.”

Alp çay istedi. Bir çocuk çayı getirdi. Nur, küp şekeri bir süre çayın içinde tuttu.

“Cengiz bize bir hafta verdi” dedi. “Bu kadar zamanımız var mı gerçekten? Malın Botulin XP3 olduğunu birkaç saat içinde anlar.”

“Evet ama şişelerin çoğunda zararsız madde olduğundan, bizim de bunu biliyor olduğumuzdan şüphelenecektir. Onun için bir hafta boyunca incelemeye devam edecek.”

“Ama stoku her an artacak.”

“Evet.”

“Üzerinde herhangi bir baskı hissettiği an malzemeyi kullanabilir ya da kullanacağını söyleyerek bizi tehdit edebilir.”

“Ona acele ettirmemiz olanaksız. Elinde inanılmaz güçlü bir silah var, bundan en iyi biçimde yararlanmaya bakacak, kullanımını uzatmak isteyecektir. Kesinlikle kendini hazır hissettiğinde kullanmak ister.”

“Ama bizim de önlem alacağımızı düşünür” dedi Nur, bir sigara yakarak. “Su rezervlerine nöbetçi koymamız, laboratuvarları soruşturmamız gibi. Bunları yapmazsak Botulin’in zararsız olduğuna karar verebilir, kızların da yaşamı tehlikeye girer.”

“Sorun da bu ya. Hazır olmadan yaklaşır da tepki gösterirsek, kızları tehlikeye atmış olacağız.”

Nur sigarasından bir nefes çekip çayını içti, kararlı bir sesle konuştu. “Zaten tehlikedeler. Bütün ülke tehlikede. Elimizden geleni yapmamız gerekiyor. Tam beklediği noktadan ona güçlü bir saldırıda bulunmalıyız, böylece kızları öldürmekle tehdit edecektir. Tehdit ettiğinde tepki veririz ama her zaman onu kızları ölümle tehdit edeceği bir noktada tutmalıyız. Ancak bu biçimde ciddi olduğumuzu anlar ve başka planlarımız olmadığını inanır. Bu arada belli etmeden ve kuraldışı yollardan onun, kızların ve Botulin’in yerini bulmalıyız.”

Alp kararmaya başlayan odada masanın uzak köşesindeki beyaz maskeye boş gözlerle bakıyordu.

“Nasıl?” diye homurdandı.

“Bay Mundham” dedi Nur.

Ertesi gün Paul Mundham, Frankfurt’tan bindiği Lufthansa uçağıyla öğleyin Yeşilköy’e indi. Otuz altı saattir uyumamıştı ve neredeyse yirmi saattir yoğun baskı altındaydı. Nur tarafından bilgilendirildikten sonra aceleyle askeri havaalanına yetişmiş, oradan bir Amerikan askeri uçağıyla Frankfurt’a uçmuştu. Birkaç saat sonra da Lufthansa’yla İstanbul’a döndü. Bir taksiye binip Park Otel’e geldi, Boğaz’a bakan suit oda teklifini geri çevirip tek isteğinin normal bir oda, bir kahve ve bir sandviç olduğunu

söyledi. Yarım saat sonra yine dışarıdaydı. Aynı taksiye atlayıp İngiliz konsoloslugu, Polis Merkezi ve İçişleri Bakanlığı'nın İstanbul Şubesi arasında hızlı bir tur attı. Her girdiği yerde kızının serbest bırakılması için öfkeli taleplerde bulundu. Bakanlık'ta sözde yetkili memurla görüşmesi için kapalı kapılar ardına alındı. Gerçekte, gözlüklü ve önlüklü teknisyenlerin yakın denetimi altında duş yapmış, sonra da yorgun ve çökmüş bedeni üzerinde modern aygıtlarla birtakım testler yapılmıştı.

Artık bu yüksek tempo yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Yol yorgunluğuna yenik düşmekten korkuyordu. Yaptığı şeyin garip ve tehlikeli doğası, kendi gerçeklik duygusunun dengesini bozuyordu. Bununla birlikte kızını bulmak ve kurtarmak kararlılığıyla yoluna devam ediyor, bu onu korkunç bir bitkinlik ve ruhsal çöküntü içine düşmekten alıkoyuyordu.

Saat beşte Park Otel'e dönüp saat altıda bir basın toplantısı istedi. İktidar karşıtı bir gazetenin muhabiriyle *The Times*, *The Daily Telegraph* ve *The Washington Post* gazetelerinin muhabirleri çağrılmıştı. Ertesi sabah dört gazetede de fotoğrafı vardı. Kızının başına gelenler, polis nezaretinde kalışı ve sonunda polisin gözü önünde şehir eşkiyası tarafından kaçırılışı, hepsi bir bir anlatılıyordu. Bay Mundham, polisin talep edilen fidyeyi açıklamayı reddettiğini söylüyordu ve dördünde de haber şu açıklamayla bitiyordu:

“Ben, Claire Mundham'ın babası, Türk Kurtuluş Ordusu'ndan kızımın ve arkadaşının serbest bırakılması koşullarıyla ilgili olarak benimle bağlantı kurmasını rica ediyorum. Kızıma yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırım. Gidilecek bir yer varsa gitmeye, konuşulacak biri varsa konuşmaya, paraysa ödemeye. Bu kızların yerine kendimi rehin olarak koyuyorum. Kurtuluş Ordusu liderlerinin korkmasına gerek yok. Nasıl ve ne zaman ilişki kuracaklarını kendi kurallarıyla saptayabilirler. Çocuğumun güvenliğini tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmam. Ama bir biçimde benimle bağlantı kurmaları için yalvarıyorum.”

Türk gazetesinin yazı işleri köşesinde ayrıca Paul Mundham'ın Türk siyasetiyle ilgili hiçbir bilgisi olmadığı ve polisi yetersizlik, kararsızlık, aile bağlarına saygısızlıkla suçladığı bildiriliyordu.

Gün boyunca dünya basını Park Otel'i istila etti. Saat beşte, Girit'te bir casus dizisinin çekimlerini yapan İngiliz televizyon ekibi geldi. Ama Paul bunların hiçbirinin farkında değildi. Bir polis dışarıda nöbet tutarken odasında sakinleşmeye çalışarak dinleniyordu.

Saat beş buçuk'ta Alp'in bürosunda telefon çaldı. Alp mikrofonu açtı, Nur dinlemek için eğildi.

"Alp Bey?"

"Evet."

"Ben Cengiz. Alp Bey, tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz. Bay Mundham'ın sizi ziyaret ettiğini duyunca ne iş çevirdiğinizi merak ettim, ne olur ne olmaz diye az kalsın kızların boğazını kesecektim. Sonra gazete baskıya girmeden hikâyeyi haber aldık. 'Şu Alp Vural çok akıllı bir adam' dedim, beni gülmekten öldürüyor. Ama bir kez daha düşündüm sonra dostlarımla konuştum. Size söyleyeceğimiz şu..."

"Devam edin." Alp'in ahizeyi tutan eli kaskatı kesildi, diğer elindeki mendille boynunu siliyordu. Nur kalemi elinden bıraktı.

"Kimbilir belki de" diye devam etti, grafit taşının üstünde kayan yağın yumuşaklığıyla. "Bay Mundham'ın hikâyesi doğrudur. Ama bunun önemi yok. Öyle ya da böyle şimdi bizim onu almamızı umuyor olmalısınız. Onun aracılığıyla da yerimizi bulmak istiyorsunuz. Bay Mundham'la görüşeceğiz ve onu kızına götüreceğiz ama bunları kendi yöntemimizle yapacağız. Dünya basınında haberlerimiz çıkıyor, kızı gibi onu da polis koruması altındayken kaçırmayı başarırsak daha da göz önünde oluruz. Şu anda mümkün olan her reklama ihtiyacımız var. İkinci adım olarak Amerikan, Rus ve hatta Japon televizyonu-

nun da burada olmasını isteriz. Alp, biliyorsun bu şişelerde Botulin XP3 var, ya da en azından ilk yirmisinde. Geri kalanı için sözüne güveniyorum. Rastgele seçilen elli örnek düzgün çıkarsa işimize devam ederiz. Bütün büyük kentlerdeki su kaynaklarını zehirlemekle tehdit edilince dünyanın gözünün burada olmasını isteriz çünkü hükümetiniz işin gerçeğini Türk insanından saklamak isteyebilir. Ayrıca, insanların malzemenin ülkemize nasıl geldiğini bilmesini de istiyoruz. Kısaca, ilk birkaç şanssız öldükten sonra halkın baskısı artacaktır. Öyle ki siz de sonunda bizim şartlarımızı kabul etmeye zorlanacaksınız. Gündemde olmak için Bay Mundham'ı alacağız, elbette kendi koşullarımız altında."

"Tabii."

"İyi öyleyse, dinleyin."

Saat dokuz'da Paul'ün kapısı çalındı. Bitkin bir halde Heathleigh'deki bahçesinde yeni açan yıldız çiçeklerinin hayalinden kurtulup ayakkabılarını giydi, ceketini aldı, kapıyı açtı. Sivil bir genç, polis kimliğini gösterdi. Paul'e gerçek bir polis kimliğini nasıl tanıyacağı öğretilmişti, adamı içeri aldı. Kızını Siirt'ten İstanbul'a getiren polis olduğunu düşündü. Genç adamın görünüşünden hoşlanmıştı. Liseden sonra hemen çalışmaya başlamış, birazcık cesaretle ilerleyebilecek parlak çocuklara benziyordu.

"Her şey tamam Bay Mundham, Alp Bey'in bürosuna gidiyormuş gibi yola çıkacağız ve yolda kaçırılacaksınız. Cengiz, böyle ayarladı."

"Ah, tamam. Çok iyi, çok iyi." Paul o anda göğsünün sıkıştığını hissetti ve nefes almakta zorlandı. Yumruğunu sıktı. Odanın gözünde dönmesi durdu, acısı da yavaş yavaş yok oldu. Ceketine ve kravatına çekidüzen verdi, saçını düzeltti.

"Tamam o halde. Dediğiniz gibi olsun."

Gökalp onu servis asansörüne götürdü. Sonra mutfaktan geçirerek otelin arkasındaki depodan dışarı çıkardı.

Parmaklarını beyaz tabanca kılıflı kemerine sokmuş siyah üniformalı bir polis, resmi plakalı bir siyah Mercedes'in başında bekliyordu.

Gökalp, Paul'e arka kapıyı açtı ve kendisi sürücü koltuğuna geçti. Polis selam verip kenarda durdu. Gökalp derin bir nefes alıp otomobili çalıştırdı.

"Eee, başlamadan önce bana nasıl olacağını söyleyebilir misiniz? Yani, zamanımız varsa eğer."

Gökalp saatine bakıp Bay Mundham'a döndü.

"Boğaz'ın kıyısından Galata Köprüsü'ne çıkan Necati Bey Caddesi'ne ineceğiz. Yolcu gemilerinin durduğu rıhtımın olduğu yer. Ama yolun denizle birleştiği köşede bizi durduracaklar. Orada sizi alıp bir deniz motoruna bindirecekler."

"Oldukça basit görünüyor." Paul rahat davranmaya çalışıyordu. Gökalp omuz silkti.

"Ben karşı koyacağım, onlar da beni susturacak. Bana fazla zarar vermeyeceklerini söylediler."

Bunları söyledikten sonra dizinde duran terli avuçlarını silip gaza bastı. Dik rampadan aşağı süzülerek, arka sokaklardan denize inmeye başladılar.

"Yaralanacağınızı bilmek korkunç bir şey olmalı." Paul, genç adamın korkusunu hissedebiliyordu. Neredeyse otomobili durdurup geri dönmesini söyleyecekti ama böyle bir şeyin aklına gelmesinin bile saçma olduğunu fark etti. Claire'in güvenliği için uğraşırken yabancı birinin zihnini işgal etmesi tuhaftı.

Yol düzleşti. Solda imparatorluğun son büyük eseri olan Dolmabahçe Sarayı, akıntılı siyah suların üstünde hayalet gibi yüzüyordu. Bir zamanlar Asya'yla Avrupa'yı boydan boya çevreleyen ahşap evlerin iki yanında uzandığı geniş bir caddeden sağa döndüler. Birkaç bina yıkıntısı hâlâ buldozerlerin gelip temizlemesini bekliyordu. Tozlu moloz yığınlarının arasından binaların kara iskeletleri görünüyordu. Denizle aralarına bir dizi depo girdi. Yol bir açığı yaparak daraldı, ilerde bir ambulans park

etmişti. Far ışığında beyaz gömlekli üç adam görüldü. Adamların silahı vardı.

“Eğilin Bay Mundham, eğilin.” Gökalp’in sesi yükseldi, otoriter ama denetimliydi. Büyük otomobil hızlanarak ilerledi. Paul arka koltuğun sallandığını hissetti. Yere çömelirken yanı başında ani bir patlama duydu. Kurşunlar, tekerleklerde ve camlarda patlıyordu. Lastikler yırtıldı, metaller çatırdadı, camlar patladı. Güvenlik sistemi parçalandı. İşkence görmüş madeni bir sesle otomobil, asfalta yağ, su ve benzin akıtarak kaydı ve durdu.

Sağırlaşan kulaklarla Bay Mundham bağırışlar duydu. Birileri sürücü kapısını tekmeleyerek açtı. Başını kaldırıncı Gökalp’in yolun ortasında olduğunu gördü. Otuzsekizlik bir polis tabancasını kaldırıyordu. Paul korkunç bir çığlık attı, Gökalp’in üç metre kadar uzağında olan beyaz gömlekli adamlardan biri diz üstü çöktü ve tabancasını hedefine boşalttı. Genç polis, bir hortuma kapılmış gibi havalanıp düştü ve hareketsiz kaldı. Kanı taşların üzerine aktı.

Paul’un arkasındaki kapı açıldı, omzundan tutulup geri geri sürüklendi. Çıkarken başının kapıya çarpmasıyla gözlerinde bir şimşek çaktı. Çekilerek ayağa kaldırıldı, emekledi, sendeledi ve ambulansın arkasındaki korkuluk duvarına itelendi. Sonra eller onu yakalayıp bir şişme botun ahşap döşemesine itti. Göğsü acıyor, başı dönüyordu. Dehşete kapılmıştı ama yine de içinde bulunduğu bottan tuhaf bir zevk aldı: Bu, Thames nehrinde gezdiği kendi botuna çok benziyordu. Kulağının dibinde sert sesler yankılandı, halat yanına düştü ve güçlü motor çalıştı.

Düz kışkı motor geniş bir kavis çizerek karanlığın içinde hızla giderken Alp Vural korkuluk siperine ulaştı. Depoların korunağından koşarak gelmişti bu yüzden nefes nefeseydi. Şişman adam gözlerini kısarak karanlığa baktı. Fosfor gibi parlayan dümen suyu ve motor sesini izledi. Tekne tamamen gözden kaybolana kadar bekledi.

Sonra dönüp ağır ağır Gökalp’in yattığı yere yürüdü.

İkinci hapislikleri boyunca Claire, Donna'nın ilkinden daha da zorlayıcı bir hücre arkadaşı olduğunu fark etti. O zaman karşılıklı olarak tatmin edici bir yakınlık düzeyi tutturma endişesi vardı, bir yandan tatsız bir soğukluktan uzak a- aşırı yakınlıktan da kaçınılan bir ilişki. Bu kez böyle bir sorun çıkmadı. Donna içine kapanmış, kendi dehşet dolu dünyasından çıkmıyordu. Davranışları değişkendi. Bazen yere oturup çenesini dizine dayıyor, yorgun parmaklarla tozlu zemine desenler çiziyordu, bazen de tuhaf hücrelerinde kafese kapatılmış bir aslan gibi ileri geri yürüyordu. Marmara'ya tepeden bakan küçük bir evin ahşap ve camdan yapılmış yarım daire biçimindeki limonluğuna kapatılmışlardı. Kavisli duvarın yukardan bel hizasına kadar olan bölümü camdı ve camın altında da oturacak yerler vardı. Dışardan demir çubuklarla çevrelenmişti. Bütün yapı insana kafese kapatılmış hissini veriyordu.

Diğer zamanlar Donna kendini Ofelya durumuna sokup, ufacık yerde sallanıp dönerek Booker'la Kızıl Paşa Kulübü'nde dans ettiği geceyi yaşıyordu, müziği hatırlayıp mırıldanıyor, parmaklarını şıklatıyordu. Camda kendini gördüğü zaman üstünü başını düzeltiyordu.

Ama Claire'in ondan en çok korktuğu anlar alacakaranlık zamanlarıydı. Ortalık hâlâ insanın önünü görebileceği kadar aydınlık ama nöbetçilerin seçilemediği kadar karanlık olunca Donna sırtını cama vererek yere oturuyor, çantasının derinliklerinden çarşıdan aldığı gestapo bıçağını çıkarıyordu. Genellikle bıçağa bakmakla yetiniyordu ama ara sıra eline alıp oynayınca bıçağın aksi cama vuruyordu

Claire bıçağın bir kaçma denemesinde yararlı olabileceğini önerdi ama bunda fazla ciddi değildi. Aslında amacı Amerikalı kızın kafasını dağıtmaktı, içinde bulundukları hücreden daha kötü bir hapishaneye hapsolmuş gibiydi.

“Bunu bir kere kullanacağım” derken Donna’nın gözleri açılmış, kedi gibi parlıyordu. “Yalnızca bir kere. Booker’ı öldüren adam için.” Bıçağı kınına koydu. Sonra Claire’e yaklaşıp elini İngiliz kızın dizine koydu. “Kim Claire? Benim Booker’ımı kim öldürdü? Jack mi, bir Kürt mü? O şişko polis mi, yoksa diğer nazik ciddi adam mı? Robin olmasın?” Donna, Claire’in kendisini de şaşırtan ürpermesini hissetti. “Robin’in olmasını istemezdin değil mi, tavşan?”

Claire hapşırdı.

“Zavallı Claire. Booker’ın ilaçlarından yok artık, hepsi bitti.”

Üçüncü geceyi geçiriyorlardı. Saat on birde iki saatlik bir nöbet değişimiyle ilgili sessiz bir konuşma duyuldu. Claire göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Uzaktan bir deniz botunun sesi geldi, ses gittikçe yaklaştı, yükseldi en sonunda ortalık sessizleşti. Bir bağırışın ardından evden dışarı koşan ayak sesleri. Denizden gelen ışık, limonluğun cam tavanına vurdu. Claire tek yatakları olan ot minderin üzerinde önce dik oturdu sonra ayağa kalktı.

Dışarısı her zaman evden süzülen ışıkların aydınlattığından daha aydınlıktı. Fener ışıkları deniz kıyısındaki kayıkhaneye doğru ilerliyordu. Nöbetçi Claire’in baktığını hissedince gerginleşti ama hareket etmedi. Bir hışırtı duyuldu. Donna, Claire’in ensesinde soluyordu.

“O ne?”

“Bilmiyorum. Bir bot geldi, biri gelmiş olmalı.”

Bir grup insan kayıkhaneden çıkıp çimenleri geçerken fener onlara doğru tutuldu. Dört adam ışığa adım attı. Biri yolu gösteriyordu, diğer ikisi de ortadaki adama yardım ediyordu.

Claire, “Aman Allah’ım!” diye bağırdı. “Bu babam! Babamı yakalamışlar.”

Ya Claire’in sesi duyulacak kadar yüksek çıkmıştı ya da babası onun baktığını hissetmiş olacaktı ki bir an adamların

kolundan kurtulup yalnız başına durdu. Hırpalanmış üstü başı ve günlerdir yaşadıkları yüzünden en az bir beş yıl yaşlanmış duruyordu. Ama sinirden gerilmiş yüzüne rağmen dimdik durmayı başarıyordu. Claire'in gözlerinden süzülen yaşlar saman nezlesinden değil, gerçek gözyaşlarıydı. Büyük bir rahatlama sonucu akan gözyaşları.

Bütün şehir büyük bir tehlike altındaydı. Bir buçuk milyon insan -milyonerinden dilencisine, hırsızından öğrencisine, işadamları, balıkçılar, çöpçüler, onların eşleri ve çocuklarına kadar herkes- birkaç kilometrekarelik bir alana sıkışmış, 1918'de Boğaz'da yok olan müttefik donanmasından bile daha korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Altıncı yüzyılda, ataları batıda vebanın ilk kurbanları olmuştu, şimdi o eski felaket yeniden büyük bir tehdit oluşturunuyordu.

Belediye'nin geniş dikdörtgen salonunda şehrin su kaynakları Nur'la Alp'in eli altındaydı. Bütün polis merkezleri alarmdaydı. Asker de beklemeydi. Acil olarak salgın hastalıklarla ilgili bir birim oluşturuldu. Bu birim, su kaynakları ve altyapıyı bilen mühendislerle sürekli toplantı halindeydi. Acil ve önemli hastalar dışında bütün hastaneler boşaltılmıştı. Oda'nın içi Nur'un da Alp'in de hoşlanmadığı insanlarla doluydu. Şehri temsil eden milletvekilleri Ankara'dan gelmişti. Bir avuç general, en kötüsü de Bitterne bile oradaydı. Hiçbiri Alp'i operasyonun başından almayı önermemişti. Başarısızlık olasılığı fazlaydı.

Odanın bir duvarı 1/1000 ölçeğinde, aydınlatılmış bir haritayla kaplıydı. Bir dizi telefonun durduğu masanın arkasındaki bir grup adamın talimatına göre görevliler tekerlekli merdivenlere çıkıp haritada bazı bölgelere kırmızı, yeşil ve siyah çizgiler çiziyor, çapraz işaretleri koyuyorlardı. Şimdiden, haritanın beşte biri tek renkte, onda biriyse üç renkte gölgelenmişti. Paul'ün kızıyla bir araya gelişinin ikinci gecesinde ilerleme yaşılamış, telefonlar daha az sıklıkla çalar olmuştu.

Nur ve Alp masanın arkasında ayakta durmuş sigara içiyor, odanın uğultusunda konuşmaya çalışıyorlardı.

Bir yaver yanlarında nazikçe öksürdü.

“Amiral Revere geldi beyefendi, sizinle konuşmak istiyor. Nato’nun Doğu Akdeniz Kuvveti’nden.”

Nur döndüğünde iri yarı, gözlüklü, altmış yaşlarında, asker üniformalı ve siperi altın şeritli bir şapka takmış bir Amerikalı’yla karşılaştı. Amiral göbekliydi, pembe bir yüzü vardı ama gözleri kurnaz bakıyordu, dikkatli bir nezaketi vardı.

Sessiz tanıştırmamanın ardından yumuşak New England aksanıyla “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Alp haritayı işaret etti.

“Kırmızı çizgiler olabilecekleri yerleri, yeşiller üzerinden geçtiğimiz yerleri ve siyahlar ya ev ev aradığımız ya da geiger cihazıyla ölçüm yapıp elediğimiz yerleri gösteriyor.”

“Ne zamandan beri çalışıyorsunuz?”

“Yirmi dört saattir. Şansımız kötü giderse dört gün daha sürebilir. Bay Mundham’a duş aldırırlarsa hiç sürmeyebilir ya da onu yirmi kilometreden daha öteye götürürlerse.”

“Geiger’lerin erişim alanı ne kadar?”

“İki türü var. Bizdeki beşi özellikle Bay Mundham’ın yıkanıldığı radyoaktif sabuna göre yapılmış. Üç yüz metreye kadar başka hiçbir şeyi karıştırmadan yalnızca bu radyasyonun kaynağını ölçüyor. Nato’dan da on tane alıp ayarladık ama onların erişimi yüz metreye kadar. Yüz metreden sonra başka radyasyon kaynaklarını da topluyor.”

“Yine de hepsi işe yarar.”

Nur araya girdi.

“Emin değilim. Yüz metre çok yakın. Adamlar, detektör minibüslerini rahatlıkla fark edebilir. Ne işe yaradığını anlamasalar bile tetikte olacaklardır. Radyasyon saptanırsa da büyük

dikkatle kontrol etmemiz gerekir ya da en yakın uzman detektörü çağırmanız gerekir ki çok zaman kaybederiz.” Nur alayla gülümsedi. “Şimdiye kadar bir kargo dolusu fosforlu İsviçre saatıyla bir kasa fosfor bombası ele geçirdik.”

“Belki bir şeyler yapabilirim. Birkaç tane daha alabilirim.”

“Teşekkürler ama sizin bile bunu yapabileceğinizden şüpheliyim. İşe yarayan beş taneden ikisi Brüksel’den, biri Londra’dan, diğeri Bonn’dan geldi. Beşinci de sizinki zaten. Bir kıyı koruma gemisinin üstüne monte edildi ve şu anda Boğaz’ın doğusunu kontrol ediyor.”

“Ben Amerika’dan demek istedim. Jumbo jetle yirmi dört saat içinde en büyüklerinden on ya da yirmi tane daha getirebilir.”

Nur omuz silkti. Önlerindeki yirmi dört saatin Cengiz’in Botulin XP3’ü kritik noktalara götürmeden önceki son şansları olduğunu hissediyordu. Cengiz bunu yaparsa bütün operasyonun biçimi değişirdi.

“Elimden geleni yapacağım.” Amiral Revere salonun kuytu bir köşesine gidip gerekli talimatları vermek için kendi adını aradı.

Kraliyet Dışişleri Bakanlığı’ndan bir görevli daha önce tanıştığı Bitterne’nin yanına yaklaştı.

“Nato’dan Forsdike” diyerek elini uzattı. “Bitterne, değil mi?” derken o olduğunu biliyordu -Bitterne’in kızıl tepesi unutulur gibi değildi.

Bitterne bu tanışmayı gönülsüzce kabul etti.

“Bu radyoaktif sabunun, Bay Mundham’a zarar verip vermeyeceğini soracaktım.”

“Yerinde bir soru. Bildiğimiz kadarıyla bu maddeyi daha önce hiç kimse bu kadar uzun süre ve bu yoğunlukta taşımadı. Yanık şikâyeti olmayacaktır ama kısırlaşabilir ve uzun dönemde kemik kanseri ya da lösemi gibi yan etkileri olabilir.”

Forsdike, Bitterne'in bu konuda sinir bozacak derecede sakın olduğunu gördü.

"Herhalde bu tehlikelerden haberi vardı."

"Öyle sanıyorum."

"Çok cesur bir adam. Duyduğuma göre savaş sicili de çok iyiymiş."

Bitterne uzaklaştı. Kendini kötü hissediyordu. Ulusal İlaç Şirketi'nin başkan yardımcısı Chester Harrisburg, Booker Jones'un ölümüne ani ve sert tepki vermişti. Anlaşılan Doktor'un geleceği çok parlaktı, siyah olması yüzünden firma için bir vitrin olmasının yanında oldukça da başarılıydı. Bütün bunların sonucunda Bitterne maaş bordrosunda büyük olasılıkla artık yer almayacaktı. Bu konuyu henüz karısına söyleyecek cesareti yoktu. Booker Jones'u ve gerçek Panmycin'i katarak operasyonu karıştırma fikrine, eşinin, şimdiki işinden duyduğu hoşnutsuzluk neden olmuştu. Bir süredir ilacın denenmesi için büyük baskı yapan İlaç Şirketi bunun için çok da iyi para ödeyeceğine söz vermişti ama yalnızca sonuca.

Gece ilerliyordu. Şafaktan epey önce yaşlı askerlerle bakanlar esnemeye başladı ve durumda bir değişiklik olursa çağrılmak üzere talimat verip ayrıldılar. Bu arada gri renkli plakasız araçlar şehrin boş sokaklarında ve geniş caddelerinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor, denizdeki gemiler de Boğaz'ın doğusuna doğru Marmara'nın kuzey kıyısı boyunca radara benzeyen antenleriyle İngiliz adamın tenindeki radyasyonu arıyordu.

Gün ağarmadan az önce operasyon odası hareketlendi. Salonun arkasında sesler yükseldi, tartışmalar, sert sesler ve öfkeli bağrışmalar duyuldu. Haritanın önünde duran Bitterne, kasklı ve siperli şapkalı nöbetçilerle polislerin arasından gelen dağınık saçlı adamın sesini tanıdı. Jack Dealer içeri girmeye çalışıyordu.

"Bitterne, sen misin? Bu pisliklere elimde gereken iznin olduğunu söyler misin?" Dealer elinde iki kâğıt sallıyordu. Bitterne adamların arasından ona yaklaştı.

“Aldın demek.”

“Elbette. Beni içeri al ve Nur Bey’e ya da sorumlu kimse ona götür. Şu engel olanları gebertmeden beni bunlardan kurtar.”

“Tamam Jack. Tamam. Onları suçlayamazsın. Şu iznine bir bakalım.”

“İşte. Biri Türk Bakan’dan, diğeri de Pentagon’dan gelen telgraf.”

“Tamam, bunlar tamam.” Bitterne, Dealer’ın Doktor Jones’u öldürdüğünü anladığından beri bir iş arkadaşı olarak adamdan hiç hoşlanmıyordu. “Nur Bey’le Alp Vural’ı göreceğim, sen burada bekle. Bu işten hiç hoşlanmayacaklar. Tamam Jack, kabul etmek zorunda kalacaklarını biliyorum. Ama seninle çalışacaklarsa onların bu konuda mümkün olduğunca esnek olmalarını isteyeceksin. Önce onlarla özel görüşeyim. Sen burada otur. Şurada bir makine var, kendine bir kahve al. Yirmi beş kuruşun var mı? Tamam. Hemen dönerim.”

Bitterne salonda yürürken boğazını temizledi. Alp’in omzunun üstünden konuştu.

“Eee, Jack Dealer’ın iznini getirdim.”

Sözü sessizliğe gömüldü. Alp ve Nur’un gözü geminin telsizle bildirdiği olumsuz talimatına göre çizilen siyah çizgilerin üstündeydi. Döndüklerinde kızgın görünüyorlardı.

“Bir bakalım.” Alp belgeleri alıp inceledi. “Bir tek Başba-
kar’ın imzası eksik.” Ankara’dakini kastetmişti.

Bitterne çabuk ve özür diler gibi konuştu. “Ona karşı hissettiklerinizi ve bakış açınızı biliyorum ama bu yine de ortak bir operasyon ve hâlâ amacına ulaşma şansı var. Biz, işin içinde adamımızın olmasını ısrar ediyoruz. Buna engel olmaya çalışmayın. Bütün araçlarımızı geri çekebiliriz gözcü uçağı, helikopterler, detektörler. Dealer’ı işin içine alırsanız iyi olur.”

Nur nefesini tuttu. “Neden Dealer? Neden sen ya da bir başkası değil de o?”

“Allah kahretsin, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ben yönetimdeyim, çalışan o. Bu işlerin bir düzeni var.”

Nur saatine baktı. Güneşin ilk ışıkları minarelerin tepesindeki hilallere altın renkli alevler kondururken Yeşilköy'deki gözcü uçağı şehrin üstünde yapacağı bir başka tur için motorlarını ısıtıyor olmalıydı. Nur, duygularını bastırmaya çalışarak riskleri hesapladı.

“Dediğiniz gibi olsun” dedi ve haritaya döndü. Sesi sanki iğrenç bir şey yutmuş gibi boğuktu. “Katillerden nefret ederim.”

Paul Mundham pencere kenarında olabildiğince dik oturuyordu. Denizle kendisi arasında yalnızca cam ve yüz metre kadar boş alan vardı. Arkalarından doğan güneşle, önündeki serviler ve sedir ağaçlarının arasından görünen Asya'nın ağaçlı tepeleri daha belirginleşti. Uzaktan gelen ezan sesleriyle Ankara otoyolunun trafiği de yoğunlaşmaya başladı. Detektör bu yönden de gelebilirdi.

Claire'in eli kucagındaydı, başı da omzunda. Sabunlanmamış elleriyle kızının elini sıkı sıkı tutuyordu. Üşüyordu, güneşin sıcaklığını hissetti. Donna onun önünde yatıyordu, yastık yerine başının altına kollarıyla sımsıkı tuttuğu bez çantasını koymuştu. Paul yarım saatten biraz fazladır oradaydı. Geldiğinden beri ikinci defa, bu kez Cengiz tarafından sorgulanmıştı ve yirmi dört saat içinde ikinci kez üstü aranmıştı. Ama onu yıkamamışlardı, o da yıkanmak istememişti.

Bütün bildiğini Claire'le Donna'ya anlattı. Plan prensipte çok basitti ama uygulamaya gelince oldukça karmaşıktı. Aşırı sol hareketin itibarını sarsıp halk desteğini almasını engellemek istiyorlardı. Bunun için de liderlerini Botulin XP3'le yakalamayı planlıyorlardı. Botulin XP3'ün ne olduğunu açıkladı daha sonra. Ayrıca herhangi bir resmi soruşturma ya da mahkemede tanıklık yapmaları gerekirse diye Claire ve Donna'nın bu malın Bulgaristan kaynaklı olduğuna inandırıldığını da söyledi.

“Ama Booker vuruldu” diye karşı çıktı Claire.

Donna araya girdi. "Hayır tavşan, bunu, kolundaki yarayı gördükten sonra fark ettim. İyileşmeden yarayı bana göstermedi. O bir bıçak yarasıydı. Farkı bilirim. Silahı ateşleyen Jack Dealer'dı. Havaya ateş etti."

Claire olanları hayal meyal anımsıyordu, Trakya tepelelerinde Dealer'ın üstüne sinen o barut kokusunu.

"Booker buna niye katlandı?"

"Kendi kendini yaraladı, tatlım" dedi Donna, güneşin ilk ışınları saçında parlıyordu. "Biliyorsun o bir ilaç şirketinde çalışıyordu. Bu kutulardan ikisinde Panmycin vardı, ilaç şirketinin denenmesini istediği ilaç. Aceleleri vardı çünkü İsviçreli bir şirket Ruslar'la anlaşmak üzereydi. Onun için Ulusal İlaç Şirketi Panmycin'i kendi markası altında piyasaya çıkarmaya çalışıyordu. Şirket, ters giden bir şey olursa bütün dünyanın, Rus Panmycin'inin bozuk olduğuna inanmasını istiyordu. Booker'ın işi çok zordu ama karşılığında ona Harlem'de ve doğduğu yer olan güneyde bir klinik açmaya söz vermişlerdi. Bütün bunlar da Botulin saçmalığını örtmek içindi. Booker'ın bunlardan hiç haberi yoktu ama bence Botulin'i de Ulusal İlaç Şirketi de üretiyor."

"Peki ama Booker neden öldürüldü? O üç aşiret adamına Botulin vermemişti ki."

"Hayır canım" dedi Paul. "O kutulardan ikisinde Panmycin vardı. Dealer onun kullandıklarının Panmycin olduğundan emindi."

Donna boğulur ya da hıçkırır gibi oldu, ne olduğunu anlamak zordu. Sonra düzeldi. Kulağındaki altın halka küpeler parlıyordu.

"Hayır" dedi. "Bu doğru değil. Çocuklara Panmycin verildi ama biz gittikten sonra bacağı kötü olan çocuğa Botulin verildi."

"Nasıl?"

“İpsala’daki gümrük memurunu hatırlamıyor musun? Her kutudan ve her tabladan örnek almıştı. Vebalı şişelerden en az biri belki de bir tablası sonradan yanlış kutuya konmuş olmalı.”

Paul önlerindeki koydan geçen bir geminin sesinden rahatsız oldu. Gemi sahilden yüz metre kadar uzaktaydı sonra kayıkhanenin arkasına kayboldu.

Donna hızla konuşuyordu. “Böylece Barzani’nin yeğeni öldü. Booker bunun nedenini bulmak için bütün gece çalıştı. Vebadan olduğunu keşfedince de Dealer onu öldürdü.” Yeniden nefesini tuttu, güneş yüzünü aydınlatıyordu. “Kimi öldüreceğimi biliyorum.”

Paul korkunç bir yorgunluğun gölgelediği gözlerle ona bakarken geminin dönüp bu kez doğudan yaklaştığını duydu.

“Dediğin gibi... olsun canım” derken sesi alçaldı ve başı düştü.

“Bu o, onu buldular.” Telefonların dizildiği tezgâhın ortasında bir adam ayakta duruyordu. Bütün salonda bir sessizlik oldu sonra herkes öne hareketlendi. En başta Alp vardı. Ahizeyi aldı, serbest elini havaya kaldırıp emir hareketi yaptı.

“Susun baylar! Sessiz olun.” Sesi kalın bir bas tonuyla gürledi.

Sessizlikte telefonun öbür ucundan gelen mırıldanmalar duyuldu. Sonra Alp koca gövdesini konsola döndürüp haritanın sağ ucunda donakalmış adama el işaretleriyle konuşmaya başladı.

“Kıyı koruma gemisi” dedi, sesi kendi çatlak tonuna dönmüş ama telaşını kaybetmemiştir. “Moda koyu, Moda’yla Fenerbahçe’nin tam ortasında, Ankara karayolunun denize yakın olan yerinde. Ahşap bir villa olduğunu söylüyorlar, doğu yanına limonluk yapılmış. Arkasında ağaçlar, kıyıda da iki tane kayıkhanesi var. Batısında üç modern villayla sekiz katlı bir bina, doğusunda ise boş arazi ve sonra çeşitli kafeler ve yatları olan bir plaj var.”

İşaretleri koyan adam haritanın üstünde parmağını hızla gezdirip durdu ve geri çekildi.

“İşte bu. İşte bu olmalı.”

Nur masanın çevresinden koşup ona katıldı. Keçeli kalemi alıp denizden yukarı siyah bir ok çizdi, bu işaret villanın bulunduğu yeri gösteren minik kutunun altındaki sahil şeridiyle birleşiyordu.

Herkes geri çekilip haritaya baktı. Otuz kilometrelik Boğaz, kuzeyden güneye doğru gerilmiş bir S gibi ikiye ayırıyordu haritayı. Güney ucunda Marmara Denizi’ne doğru genişliyor, bu iki güney köşesinde İstanbul’un iki yakası duruyordu. Asya

yakasında doğu kıyısı, kuzeybatı-güneydoğu arasında sıralanan sığ koylar ve burunlarla ilerliyordu. Ok, Boğaz'a değil de Marmara'ya ait olan ilk noktada duruyordu. Burası, terk edilmiş ve harap bir yerdi, Kızıl Paşa Disko'sunun bulunduğu Moda gibi gelişmiş bir yer değildi, Doğu burnundaki şık Fenerbahçe'ye de benzemiyordu.

Yeniden canlanan Nur ve Alp, operasyonun bir sonraki aşamasına geçtiler.

"Gemi, kuzeye Kadıköy'e geri dönmeli. En yakın detektör minibüsün iki saat içinde villanın önünden geçmesini, geminin de dönerek Bay Mundham'ın bulunduğu yeri tam olarak saptamasını istiyorum. Gemi ve minibüs için bütün yolları açık tutun, öbür minibüslerin yolunu kesin ve size bilgi verilince yeni yollar açın."

Bunlardan biri gözcü uçağı içindi. Nur kısa bir süre içinde kokpiti Amerikan pilotla paylaşan çevirmenle bağlantı kurdu. Ona kesin harita bilgileri verdi ve hava koşullarını sordu, bir an için parazitlenme oldu, sonra düzeldi.

"Sekiz bin metrede bir bulut duvarı var. Doğudaki tepelerin üzerinde güneşi engelleyen alçak bulut kümeleri var ama birazdan dağılması gerekir. Bölgede yer yer sis görünüyor ama görüşe engel oluşturmuyor. Yedi bin metreden güzel fotoğraflar çekilebileceğini söylüyor, güneş çıktığında daha iyi sonuç alabiliriz."

Nur, Amerikalı danışmana döndü. "Yedi bin metre iyi mi?"

"İyi. Bütün gün orada dolaşabilir, kimse fark etmez. Hava alanı koridoru üzerinde olduğu ve sürekli sivil uçaklar inip kalktığı için uçuş şeridinden de uzakta. Ama bir helikopter size yatay fotoğraflar çekebilir ki bu çok daha yararlı olur."

"Helikopter gürültüsünü göze alabiliriz. Adamlar şehirde bir hareket olmasını bekleyecektir. Bana bir helikopter alanı bulun."

Ama o anda bir aksilik oldu.

“Bugün hiç helikopter yok, beyefendi.”

“Niye?”

“Helikopter alanındaki yetkili bütün helikopterlerin en az iki günlüğüne Boğaz’ı geçmeyeceğini söylüyor. Leylek göçleri yüzünden.”

Nur çaresizlikle çevresine bakındı. İstanbullu bir polis imdadına yetişti.

“Ekim ayının başında, göçmen leylekler Avrupa’dan güneye iner. Suyu geçmekten nefret ederler. Bu nedenle yılda iki kez burada toplanırlar, binlerce, belki yüz binlerce leylek şehrin üstündeki gökyüzünü doldurur. Yola çıkmadan önceki bu manzaraları olağanüstüdür.”

“Boşverin” dedi Alp. “Birkaç saat içinde gemiden fotoğraflar gelecek.”

Dışarda güneş yükselmiş, bütün şehir günışığıyla aydınlanmıştı. Kent, karşı karşıya olduğu tehlikenin farkında değildi, aksine her zaman olduğu gibi leyleklerin gelişiyle heyecanlanmıştı. Her yerde insanlar durmuş, birbirine gökyüzünü gösteriyordu. Bu manzara yalnızca turistleri değil İstanbulluları da büyülerdi. Kuzeyden ve batıdan V biçiminde bir düzende gelen koca kuşlar kubbelerin ve sarayların üstünde kanat çırpıyor, suyu yoklayıp Avrupa yakasının üstündeki sıcak hava kitlesinde yükselip alçalarak karanlık çökmeden bir araya toplanıyordu. Sonra hava serinleyince azalan sıcak hava kitlesinin yükseklerinden öbür yakaya uçmak için cesaret toplamaları gerekiyordu. Penceresi olmayan operasyon odasının ise bütün bunlardan haberi yoktu. Sürekli bir bilgi akışı vardı, raporlar, varsayımlar, teyitler ve en sonunda fotoğraflar. En son aşamaya karar verilmesi gerekiyordu.

Artık çıkarlar çarpışıyordu. Fikir ayrılığı oluştu. Alp ve komiserler, villanın çevresini denizden botların da dahil olduğu bir çelik duvarla çevirmek istiyorlardı. Ayrıca şehir eşkıyala-

rına bir ulti­matom verilmesini, bunu kabul etmemeleri durumunda villanın füze ve havan topla­rıyla yerle bir edilmesini de önerdiler. Ancak bu yolla Botulin XP3'ün bir şişesinin bile oradan çıkmayacağından emin olunabilirdi, ki bu da herkesin birinci hedefi olmalıydı.

Nur ikna olmadı ve asıl kaygısının yalnızca oradaki üç rehine olmadığına onları inandırmakta zorlandı, her ne kadar, böyle bir strateji uygulanırsa onları kesinlikle kaybedeceklerdi.

“İki şey daha var” dedi Nur sabırla. “Birincisi, Botulin’in villada olma ihtimali çok zayıf. Çünkü Cengiz bütün silahlarını aynı yerde saklamayacaktır. İkincisi de Cengiz’in orada olup olmadığı­nı bile bilmiyoruz. Ancak kendinizi onun yerine koyun. Botulin, su kaynaklarına atılmaya hazır olana kadar ona faydası yok, onun güvenliğini garanti etmiyor. Ama rehinerler onu bir dereceye kadar koruyor. Benim tahminime göre Cengiz’in destekçileri bütün şehri tehdit etmeye hazır olduklarını söyleyene kadar kendisi de rehinerlerle kalacak. Ancak ondan sonra villayı terk edecek. Bu olmadan önce rehinerleri kurtarıp Cengiz’i yakalamalı ya da öldürmeliyiz.”

Bu fikri, Dealer ve Bitterne’den, umulmadık ve pek de hoş karşılamadığı bir destek aldı. Onlar hâlâ Cengiz’i, tarafsız tanıkların önünde elinde Botulin XP3 kutusuyla görüntülemeyi bekliyorlardı. Bunu Nur’un planıyla yapabileceklerini hesapladılar. Baştan beri Amerikalılar’la çalışan müdürünün baskısı altında kalan Alp ise kararsızdı.

Saat on birde gemiden ve detektör minibüsünden gelen ilk fotoğraflarla Mundham ve kızların limonlukta olduğu kesinleşti. Sonradan villanın bodrumu ya da tavanarası olmadığı anlaşıldı. Demirlerle çevrili limonluk tam bir hücreye benziyordu. Bu haberlere göre ufak çapta bir saldırının başarılı olabilme olasılığı vardı.

Öğle yemeğini ayakta yediler, herhangi bir Türk şehrindeki büfede bulunabilecek şeylerdi. Peynirli tostlar, salatalık

turşulu sandviçler, sarmısaklı ve biberli kavurmalar. Bardaklar dolusu çay ve nar, elma, şeftali, armut suları içildi. Yüksek tavanlı odada havalandırma yerine başlarının üstünde Bafra sigarasının yoğun dumanı dolanıyordu. Sonunda Cengiz'in villada olduğunu duydular.

Saldırının güneş batmadan bir saat önce yapılması planlandı. Batıdan ve kuzeyden başlatılacaktı. Kıdemli, Kore'de savaşmış askerlerin yönettiği Deniz Kuvvetleri'ne ait gemiler, hemen hemen hiçbir görünme riski olmadan iki koldan villaya yüz metre kalana kadar yaklaşacaktı. Ayrıca gerillaların kaçmasını önlemek için başka askerler de villayı uzaktan kuşatacaktı.

Askeri kuvvetler otomatik Nato tüfekleri, dört roketle atar ve el bombalarıyla silahlanmış olacak, CS gazı, duman ve göz yaşartıcı bomba da bulunacaktı. Saldırı, pencerelere yöneltilen yirmi saniyelik yoğun bombalamayla başlayacak ve ardından ani hücumla geçilecekti. Çetecilerin ilk aşamada hiç karşı koyma şansları olmayacağını hesapladılar. Her şey yolunda giderse ilk deniz kuvvetleri, kendilerine ateş bile açılmadan eve girmiş olacaktı, ev diye bir şey kalırsa elbette. Amiral her şeyin doksan saniyeden kısa bir sürede olup biteceğini ve rehinelere sağ kurtarmak için yeterli zamanları olacağını tahmin ediyordu.

Nur Arslan aynı fikirde değildi.

Şu anda ellerinde limonluğun net olarak görüldüğü fotoğraflar vardı, bir tanesinde Paul Mundham'ın sırtını görebildiler. Bütün fotoğraflarda yarı askeri üniformalı iki üç nöbetçi demirli cam evin on metre çevresinde devriye geziyordu. Doğudan çekilmiş bir başka fotoğraf limonluğun üstündeki pencerenin önünde duran başka bir nöbetçinin silüetini gösterdi. Anti terör uzmanı fotoğrafları büyüteçle inceledikten sonra nöbetçilerin üniformalarının üst ceplerinde el bombası olabileceğini söyledi. Bir zamanlar Karadeniz kıyısında el bombalarıyla öldürülen rehinelere hatırlamayan kimse yoktu.

"Limonluğun damı cam" dedi Nur. "Tepeden bir el bom-

bası atmak ya da dışardan bir tane göndermek doksan saniye-den az sürer.”

“Villaya saldırıldığı an nöbetçilerin kaçma olasılığı yok mu?”

“Hiç yok” diye mırıldandı terör uzmanı. “Böyle adamlar tehdit edildikleri anda rehineleri öldürür. Bu kesindir. Yoksa rehin almanın hiçbir inandırıcılığı ve caydırıcılığı olmaz.”

“O pencereye roket atmayı göze alamazdım” dedi amiral. “En iyi atıcılarım üç yüz metreden her şeyi yok edebilir. Ama dışardaki nöbetçiler benim adamlarımla limonluğun arasında durdukça, oraya zarar vermeden onları vurmam olanaksız. Bizle onlar arasındaki zemin de bozuk. Yaralı biri kendine bir dakikalığına sığınak bulup rahatlıkla el bombası atabilir.”

Alp homurdandı. “Korkarım Nur imkânsız istiyor. Bir riske girmek zorundalar.”

Nur ise Paul’ü, Claire’i ve Donna’yı, bombayla yaralanmış bir bedenin ölmeden ya da morfin verilmeden önce nasıl acı çekeceğini düşünüyordu.

“Bence daha iyi bir şey yapmalıyız” dedi sessizce. “Robin Bury’yi buraya getirin.”

Güneş batmadan iki saat önce Robin, Avrupa'dan Anadolu yakasına geçen arabalı vapurlardan birine bindi. Vapur, Haliç'in ağzındaki, Mimar Sinan'ın Yeni Camii'nin önünden kalkıp Sarayburnu'nu geçtikten sonra demir atmış tankerler ve kargo gemilerinin arasından bir süre Haydarpaşa kıyısına paralel ilerleyerek Kadıköy iskelesinde duruyordu. Dünyanın en görülmeye değer vapur yolculuklarından biri olmalıdır bu. Hele bir de akşamüstüyse ve Ekim ayında leylekler eski kentin üstünde geziyorsa. Güneş hâlâ üç büyük caminin kubbesini ve minarelerini aydınlatacak ve nice savaş görmüş surları tutuşturacak kadar yüksekti ama artık ışık görmeyen yerlere mor gölgeler düşürecek kadar da alçalmıştı.

Robin bu muhteşem manzaranın ya çok az farkındaydı ya da hiçbir şey hissetmiyordu. Yakında öleceğinden emin olmasa bu manzaranın keyfini çıkarırdı aslında. Yine de korku hissetmiyordu, yalnızca boşluk ve hiçlik, bir arınmışlık duygusu içindeydi. Sanki beyninin duygusal yanını kapamış, otomatik sistemle çalışan bir robot olmuştu, bütün izlenimleri alıyor, saklıyor, bunlara göre hareket ediyor ama hiçbir şey düşünemiyordu. Çok az şeyden etkileniyordu, belki yanlarından geçen Rus tankerinin görkemine korkuyla karışık bir saygı duymuştu o kadar. Dev geminin güvertesini temizleyen denizcinin selamına bir karşılık verme isteği duymuştu. Kiril alfabesiyle yazılmış *Potemkin Odessa* yazısını okudu, geminin su seviyesini gösteren çizgi boyunca suyun nasıl hızla aktığını fark etti. Çok güçlü bir akıntı olmalıydı. Elbette, Karadeniz, Marmara'ya akıyordu. Gözleri denizin koyu mavi çırpıntılı sularında dolaştı. Karpuz taşıyan bir kayık gürültülü motor sesiyle akıntıya karşı Haliç'e doğru yol alıyordu.

Rıhtımları, vinçleri ve tren istasyonu ile Haydarpaşa artık geminin iskele tarafındaydı, birazdan iskelede olurlardı. Arabalı vapur iskelesinin yakınında bir dolmuş bulacak, ön camında

“Fenerbahçe” yazan eski kırmızı Chevrolet’ye binecekti. Diğer yolculara dikkat etmeyecek, şoföre gideceği yeri söylemesine gerek kalmadan villanın önünde indirilecekti. Ya sonra... Robin “sonra”sını düşünmeyi bir kenara bıraktı.

Yetişkin yaşamının çoğunu bir zamanlar “liberalizm” dediği amaçlar uğruna savaşıarak geçirmişti. Şimdi ona tuhaf geliyordu. Genç bir delikanlıyken Aldermaston’a yürümüşü, sonraki yıllarda bunu yineledi. Bundan bile önce Şüveyş zamanında, Whitehall’da ayağını bir polis atı ezmişti. Sonra işler daha da ciddileşti. Yaşadığı yerde özgürlük için savaşa başladı. Altmışların ortasında London School of Economics, yeraltı hareketinin ortaya çıkışı, şiddete göz yummakla kalmayıp hayata geçiren Maocu diyalektik. Bütün bunların peşinden gitti, metinleri inceledi, Fanon’u ve Marcuse’ü okudu, kendi bilim dalını ekleyerek Levi Strauss çizgisinde bir sosyal antropoloğun bakış açısıyla konferanslar verdi. Sonunda Türk Kurtuluş Ordusu’nu destekleyerek eyleme geçti. Ama herkese çare olacak Panmycin ile veba hiç hesapta yoktu. Şimdiyse Türkiye’deki bir sol grubun yok edilmesine yardım etmek için ölümüne gidiyordu.

Neden gidiyordu? Aslında Botulin XP3 için değildi çünkü bu bela sonuçta Amerikalılar’ın sağladığı bir şeydi ve onların sorumluluğuydu. Ama yaşlı ve masum bir işadamlıya kızına ve öteki Amerikalı kıza bir yaşam şansı vermek için. Bunun radikal burjuvaların bir safsatası olduğunu düşündü, milyonların özgürlüğüne karşı bir adam ve tanıdığı iki kız. Adam ve özellikle bir kız. Nur Bey’in ona Claire’i parçalanmaktan kurtarabileceğini söylediği an gitmesi gerektiğini hissetmişti.

Vapur iskeleye sertçe yanaştığında çantasındaki iki uğursuz metal kutu birbirine çarptı. Avrupa yakasındaki gri iş yerlerinden Anadolu yakasındaki evlerine dönen kalabalığa karışıp iskeleye indi.

Kaldırım taşı kaplı bir yoldan yürürken yarısı yenmiş bir karpuzun üstünden atladı. Bir an için bunun, üzeri kara sineklerle kaplı parçalanmış bir et olduğunu düşündü ama sinek sandığı şey çekirdekti. Hâlâ vapur kalabalığının itip kakışması içindeyken dolmuş sırasını buldu. İlk ikisi Suadiye’ye gidiyor-

du, üçüncüsü Fenerbahçe'ye. Çamurluğu çökmüş ve boyası dökmüş eski bir kırmızı Chevrolet'ydi. Birden endişelendi çünkü dolmuş dolu görünüyordu. Arkada evrak çantalı beş adam oturuyordu, önde de şoförün yanında iki kişi. Ama en kenardaki yolcu kapıyı açınca yanında otuz santim kadar bir boşluk olduğunu gördü. Robin başını eğerek içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Şoför marşa basınca motor kapağı titredi ve dikiz aynasında asılı duran boncuklar, kurdeleler ve zincir Kuran sallanmaya başladı. Otomobil yavaşça trafiğin içine karıştı.

Kimse konuşmuyordu. Robin arkasında kimin oturduğunu görmüyordu ama nedense izlendiğini hissediyordu. Arabalı vapurda da aynı yolcularla mı yolculuk etmişti? Ankara yoluna girdiler ve çevrede banliyöler belirmeye başladı. Apartmanlar ve evler daha aralıklıydı ve ağaçlar vardı. Robin daha önce iki kez buradan geçtiğini hatırladı. Giderken Claire'le, dönerken Dealer'la. Dealer'ı düşündükçe midesi bulanıyor, kusacak gibi oluyordu. Yutkunup terli avcunu pantolonuna sildi.

Dolmuş yavaşlayıp kaldırımın kenarında durdu. Şoförün sol tarafından çamlar ve serviler görünüyordu. Oldukça kısa ve ince, sarı renkli iki kapı direği gördü. Bunları üç saat önce dik-katle incelediği fotoğraflardan hatırladı. Arkasından bir kol uzandı, omzunun üstünden kapıyı açtı. İnerken kulağına bir mırıltı geldi.

“Allahaısmarladık.”

Robin saatine baktı. İki dakikası daha vardı. Tuvalet gitmek istiyordu. Teri kurumuştı, bütün bedeni tuzdan iğnelerle kaplanmış gibiydi. Gözleri yanıyordu, Claire'in saman nezlesi tutunca böyle mi hissettiğini merak etti. Endişeyle düşünmeye zorladı kendini, hatta neredeyse kendi kendine konuşacaktı. Herkesin yaşamda bir amacı vardı. Büyük amaçlar olmasına gerek yoktu çünkü insan insandı sonuçta. Eylemleri de kendi seçimlerini yansıtıyordu. Hiç kimse birbiriyle aynı değildi ve hiçbir bilim ya da yalancı bilim onların temel bireyselliklerini açıklayamazdı. Edebiyat bunu yapabilir miydi? Claire evet

derdi buna. Paul Mundham hiçbir şey olmasa bile bir babaydı ve şimdi en fazla baba olduğu zamandı. Donna, sol politikanın kıyısından şiddet girdabının içine sürüklenmiş biriydi. Yaşamının bir yerinde mutlaka kendi yarattığı bir buhranın içine girecekti. Booker Jones'un ruhu kendi zekâsı ve çalıştığı ruhsuz şirket tarafından kötülüğe itilmişti.

Bir petrol tankeri gürültüyle geçerken Robin yine saatine baktı, on beş saniye gecikmişti. İki saniye kadar yerinden kıpırdıyamadı. Bir astronotun maksimum hızda hissettiğinden daha fazla bir yerçekimi gücüyle ayakları yere yapışmış hareket etmiyordu. Onu tutan yaşamak, hayatta kalmak isteğiydi. Bu, yalnızca insanın kendi iradesiyle yenebileceği, bizi dünyaya, yaşama, hayatta kalmaya bağlayan ruhsal bir yerçekimiydi.

Ağaçların, sararmış otların ve çakıl taşlarının yanından geçerken düşüncelerine kararlılıkla sarıldı. Bir provokatör olan Dealer işini bitirmekte kararlıydı. Asiler çarmıha gerilişi görmek istiyordu. Şu anda solda bir yerde Nur Bey'le birlikteydi. Nur Bey, mükemmel polis, Robin çarpıkça gülümsedi. Aynasızlar bile harika olabilirdi. Nur'un yaşamı insanların acılarını mümkün olduğunca aza indirmek için onların düşüncesizce yaptığı budalalıkları çözmekle geçiyordu. Bu, yoldaki ilk dönemeç olmalıydı. Ağaçların arasındaki bina, camdan yapılmış, ne diyorlardı? Limonluk. Burada durdurulmamalı, olabildiğince yaklaşmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Ve Claire, tehlike içindeki genç kız o kimdi? Efsanelerin ölümsüz prensesi. Deniz canavarının öldüreceği, kayaya zincirlenmiş Andromakhe ve çaresiz durumdaki kral babası. Bütün halk onun kurtuluşunu, kendi kurtuluşunu bekliyor. Hayal kurmaya başladım, diye düşündü Robin. Bu, Cengiz'i gerici basının gördüğü gibi bir canavar, beni de Perseus ya da Aziz George yapıyor... Saçmalık bu.

“Dur! Kim o?”

(İki yüz metre solunda Nur Arslan, dudaklarını ısırırken bir elinde işaret fişegi öteki elinde sabit tuttuğu dürbünle hazır bekliyordu. Kendisiyle limonluk arasındaki iki nöbetçiden biri Bury'yi görmüş, kim olduğunu öğrenmek istiyordu.)

Robin neredeyse yolun sonunda, ön bahçeye açılan yerde durdu ve çantası sırtında elini kaldırdı.

“Konuşuyor musunuz?” dedi çatlak bir sesle, sonra sesini düzelterek “İngilizce konuşuyor musunuz diyorum?” dedi.

Adam, Thompson marka bir hafif makineliyi ona doğrultmuştu. Robin’in tüyleri diken diken oldu ve korkudan midesi-ne bir kramp girdi.

“Ben İngiliz” dedi. “Cengiz Bey’i görmek istiyorum.”

Arkasındaki çalılıktan ve ağaçların arasından yirmi adam süzülerek çıktı ama ne bir dal çıtırtısı ne de taşdıkları ölüm aletlerinden bir metal sesi duyuldu.

“Ben bir gazeteciyim. Bir İngiliz gazeteci. Cengiz’i görmek istiyorum.”

Söylediği şeyin işe yaraması gerekiyordu. Onu öldürmeden önce onları nereden tanıdığını öğrenmeleri gerekirdi. Bunu öğrenmeden onu öldürmezlerdi. Onu eve yaklaştırmaları gerekiyordu.

Claire, işte oradaydı ve babası ve Donna. Camın arkasından çakıl taşlarına, gerideki gölgelere ve ona bakıyorlardı. Yere yatmalılar. Mundham onun yere yatmasını sağlamalı, niye yapmıyor?..

“Gel. Şimdi. Şimdi.”

Robin bir an gelmesinin mi gitmesinin mi söylendiğini anlayamadı. Gelmesini söylemiş olmalıydı, öyle olması gerekti.

İlerledi, yavaşça çantasını kolunun altına indirdi. Nöbetçi onu karşılamaya geliyordu ama öteki nöbetçi rehinelere bakmak için döndü. Mundham, kusursuz bir soğukkanlılıkla dönüp pencere kenarına oturdu ve kızların da aynı ilgisiz tavrı sergilemeleri için içinden dua etti. İkinci nöbetçi birinciyi izlemeye başladı. Yirmi metre, on metre. Sonra durup Robin’e baktılar. Birazdan öleceklerdi. Henüz çocuktular. Kendi öğrencilerine benziyorlardı ama daha dirençli ve serttiler.

Öne doğru cesur bir adım attı.

“Cengiz Bey’e verecek bazı belgelerim var” dedi, elini

çantasına sokarak. Beş metre ötesinde silah yine doğrultuldu ve emniyet kilidinin açılmasının sesi duyuldu.

“Öyleyse onları Cengiz’e göstermelisin” dedi nöbetçi İngilizce.

Sonunda Robin’in yanına gelmesine izin verdi, ikinci nöbetçi de onlara katıldı, yan yanaydılar artık çevresini sarmıyorlardı. Eliyle çantasındaki metal kutuyu tutup kapağını açtı ve kendini ileri atıp arkalarına geçerken CS gazı o anda iki nöbetçinin yüzünde patladı.

Kırmızı alev yukarı yükseldi ama ağaçlara ulaşmadan bir patlama oldu.

Nur, Alp ve Dealer doğu tarafındaydı ve olanların çok azını görebiliyorlardı. Yer ani bir sarsıntıyla titredi, küçük mermilerin saçtığı parlaklığı gördüler ve villanın ana bölümünü yerle bir eden iç kısmındaki patlamaları duydular. Limonluğun cam çatısı kırıldı ve cam parçaları bir ışık demeti gibi yağdı, evin ahşap bölümü mermilerle parçalanıyordu, simsiyah bir duman yükselmeye başladı, bazı yerlerde alacakaranlığa duman pompalanıyor gibiydi, her yerde turuncu alevler görünüyordu. Nur’un kronometresi yirmi saniyeye yaklaşırken bir sessizlik oldu.

Ama yine de yeteri kadar ses vardı. Sağdaki ağaçların arasından deniz kuvvetlerine mensup askerler bir çalılıktan diğerine sığınarak ateş ediyorlardı. Bir işaret verilmemesine rağmen Nur ilerlemeye başladı. Önce normal adımlarla yürüyordu ama rehinelere Robin’i düşününce koşmaya başladı. Dealer isteksizce onu izledi, Alp de hırıltıyla soluyarak peşlerinden sendeledi.

İlk asker Robin’e onlardan önce ulaştı. Nur, ince uzun İngiliz’in güçlülük de olsa ayağa kalkmasına sevindi. Sersemlemiş görünüyordu ama yaralanmamıştı. Çardağa döndü. Donna ona, daha doğrusu Nur’un soluna bakıyordu. Bluzu yırtılmıştı, yüzünde kan vardı, altın küpeleri yanağında parlıyordu. Saçı ve omuzları cam kırıklarıyla kaplıydı. Elinde bir şey parlıyordu, kırık bir cam parçasıydı belki. Yoğun dumandan fazla bir şey gö-

rünmüyordu. Nur, Donna'ya doğru sendeledi ama Donna kendi başına çıkıyordu. Çatı gibi duvarlardaki camların da büyük bölümü kırılmıştı. Ayrıca ya havan mermileri ya da içerde gerçekleşen başka bir çatışma yüzünden çardağın demirleri de tahrip olmuştu. Donna sıkışarak dışarı çıktı, dengesini kaybetti ama yine toparlanıp koşmaya başladı, sonra bir şahin gibi Nur'un önüne atıldı. Elindeki cam değil bıçaktı, bir hançer. Uzun bir çığlık koptu, azrailin uluması gibi bir şesti. Nur arkasında başka birinin korkuyla bağırıldığını duydu. Dealer koşmaya başladı, ayağı takıldı.

Nur dehşet ve şaşkınlık içinde donup kalmıştı. Robin'e yardım eden genç askerin tepkisi daha hızlıydı. Hemen otomatik tüfeğiyle ateş açtı. Avından hâlâ uzakta olan Donna bir ateş seline kapıldı ve çimenlerin üstüne düştü. Bıçak havada dönüp yere düşerken alevlerin içinde güneşin son ışıklarıyla kıpkırmızı parladı.

Nur hayatta kalanlar için endişeleniyordu. Claire ve babasının aniden dışarı çıkması ve askerin onları da bir tehdit olarak görmesi olasılığı vardı. Harap olmuş limonluğa doğru koştu, limonlukla askerin arasında kalmaya çalışıyordu. Devrilmiş sedir ağacının üstünden, demirlerle parçalanmış camların arasından boğucu dumanın içinde dikkatle çevresine baktı. Pencere kenarında iki siluet görür gibi oldu, tozlu giysi yığınınına benziyorlardı, biraz daha dikkatli bakınca Paul Mundham'ın başını çevirdiğini gördü. Baba kız yavaşça kıpırdayıp kırık camların arasından doğrulup ayağa kalktılar. Claire ve babası yaşıyordu. Nur onlara doğru ilerledi, elinde olmadan yüzünde bir gülümseme belirdi. Nur elini içeri uzattı, Paul'un eli onunkini sardı.

Yeniden biraraya gelmeleri kısa sürdü. Nur'un arkasında biri bağırıyordu. Dealer denizi işaret ediyordu. Uzun boylu, siyah bereli bir adam saklandığı yerden çıkıp zigzak çizerek kayıkhaneye doğru hızla koştu. Cengiz, villanın aşağı yukarı elli metre ötesindeki arka köşesinde saklanmıştı, batıdan yaklaşan askerler tarafından deniz kıyısında görülene kadar Nur ve De-

aler'dan başka ateş edecek kimse yoktu. Kapıyı açarken başını hedef alan kurşun yağmuru kapı girişini paramparça etti, vurulmuş olma olasılığı vardı -sersemlemiş göründü- ama birkaç saniye sonra kayboldu.

Nur ve Dealer onu izlediler ama kayıkhaneye yaklaştıkça gürültüler arasından bir motor sesini seçtiler. Parlak turuncu bir sürat teknesi beyaz köpükler çıkararak Boğaz'ın ağzına doğru çizdiği kavisle Marmara'nın karanlığına daldı.

Kayıkthane denizden gelen ışık ve alacakaranlıkla aydınlanıyordu. Nur, dalgakıranın ikiye böldüğü gemi kızağını gördü. Bir yandaki su hâlâ motorun getirdiği hırçın dalgalarla kabarıyor, suların üstünde zehirli egzost dumanı dönüyordu. Diğer yanda geniş, dıştan motorlu bir şişme bot iskelenin kenarında duruyordu.

Dealer şişme botun içine atladı.

"Onu izlemeliyiz" diye bağırdı.

Halatı çözmeye uğraşıyordu.

"Belki yeteri kadar süratli değildir ama Allah aşkına çabuk olun."

Nur atladı ama kendini çaresiz hissediyordu çünkü Amerikalı'nın sesindeki mantıkdışı hırsı fark etmişti.

"Bu motoru çalıştırabilir misin? Ben bilmiyorum."

Arkalarındaki kapının girişinde üçüncü bir adam belirdi.

"Ben çalıştırabilirim."

Başka bir şey söylemeden Paul Mundham da onlara katıldı. İpi çekti, motor geri tepti, öksürdü ve gürledi. Dümeni tutup jikleyi döndürdü. Nur ve Dealer önünde yere çömelmişti, şişme bot hızla ileri fırladı.

Geride kalan Robin, Donna Liss'in cesedinin başında ağlayan Claire'i yatıştırıyordu.

Paul Mundham iki yaz boyunca kendi ufak şişme botunun tadını bol bol çıkarmıştı. Sönük halde otomobilinin tepesinde taşılabiliyordu, dıştan motoru da bagajda. Yazın haftasonlarında beş kilometrelik Thames yolunu aşır Greenwich'in ya da Woolwich'in çekici yerlerinde dolaşır ya da daha ileri gidip Kentish kıyısından Margate'e, Chatnam ve Sheppey adasına gezintiler yapardı. Eşi botu rahatsız bulurdu ama oğlu ve torunları bayılırdı. Babası eğer gerçekten ilginç yerlere gidip resim yapabileceği kadar uzun süre kalacaklarına söz verirse Claire de resim defterini alıp onlara katılırdı.

Ama bu bot farklıydı, çok büyük olmasa da motoru en az iki kat daha güçlüydü. Henüz denizde fazla akıntı yoktu ama ilk dalga vurduğu zaman botun baş kısmı havaya sıçradı, sonraki dalgalarsa bir makinenin düzenli temposuyla geldi. Her iki yanlarında da sular püskürüyor, ara sıra kovalar dolusu deniz suyu bedenlerine çarpıyordu. Saatte kırk kilometrelik hızdan hepsinin gözleri sulanmış, elbiseleri sıırıslıklam vücutlarına yapışmıştı.

Cengiz yarım dakika kadar önlerindeydi, yani yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı. Paul onu göremiyordu ama yönünü anlamıştı, batıya ve kuzeye gidiyordu. Boğaz'a gidiyordu ama bulundukları koy, villadan gelen ateş sesleri ve üzerindeki koyu dumanın çektiği meraklıların küçük araçlarıyla doluydu.

Paul bütün dikkatiyle kimseye çarpmamaya çalışıyordu, iki eliyle dümene yapışmış, tekneyi bir o yana bir bu yana yöneltiyordu. İki buklüm ayakta duruyordu çünkü ancak böyle arkasını görebiliyordu. Sonra dümenin neredeyse elinden kaymasına yol açan hızla bir dalga koyağına çarptılar. Kısa zamanda meraklılardan kurtuldular -Paul'ün sandığından daha azdılar. Sonra Cengiz'i gördü. Karadeniz'e doğru V biçiminde beyaz kö-

pükler çıkararak giden turuncu pırıltının o olduğundan emindi.

“Onu görebiliyorum” diye bağırdı. Motor sesi ve rüzgârın sesini boğmasına rağmen Nur onu duydu ve hemen kauçuğun çevresini dolanan ipe tutunarak doğruldu. Bembeyaz, yorgun yüzüyle gülümsemeye çalışarak öne ve arkaya baktı. Dealer kı-mıldamadı, iki eliyle ipe tutunmuş, ayaklarını kenara dayamış kaskatı duruyor ve boşluğa bakıyordu, tekne ani dönüş yapınca gözlerini sımsıkı kapıyordu.

Turuncu motor Moda burnunun ilerisinde gözden kayboldu.

Buruna yaklaştıkça modern binalarla kaplı olduğunu ve hava hâlâ kararmaya başladığı için ışıkların yakıldığını gördüler. Deniz artık daha korkutucu olmaya başlamıştı. Boğaz’ın ilk akıntısını ve Karadeniz’den esen sert rüzgârı hissettiler. Tekne azgın sularda daha şiddetli vuruşlarla sıçramaya başladı. Normal bir teknenin yalnızca yalpalamasına neden olacak bu akıntı onları bir o yana bir bu yana savuruyordu. Cengiz yine göründü, fazla uzaklaşmamıştı. Demir atmış dev gemilerden birinin pruvasının altından ok gibi ilerliyordu. Paul, Haydarpasha’yı koruyan dalgakırandan yarım kilometre kadar uzakta duran gemiye yaklaşırken bunun bir Rus tankeri olduğunu fark etti.

Marmara’dan çıkıp Boğaz’a girince deniz biraz sakinleşti, hâlâ çırpıntılı ama daha düzgündü, başa çıkılabilecek bir akıntı vardı, en azından Cengiz onları kıyının anaforundan uzak tutuyordu. Paul onu Kız Kulesi’nden çıkıp Üsküdar’a dönmeden ve kaybolmadan önce yine gördü. Önünde, kulenin bulunduğu kayanın arkasında Dolmabahçe Sarayı, projektörlerle aydınlatılmış, Hilton Oteli’nin altında dev bir pasta gibi duruyordu. Sola doğru Topkapı’nın kubbeleri ile kulelerinin karanlığı ley-lak rengi gökyüzüne vuruyordu. Tepelerinde dönen göçebe ley-lak sürüleri sıcak hava kitlesinin azalmasından ve dar Boğaz’ın ürkütücülüğünden sersemlemişti.

Dikkate alınması gereken başka gemiler de vardı: Feribotlar, kayıklar, mavnalar ve Marmara’da kılıçbalığı avına çıkıp pahalı marinalarına dönen zarif açık deniz yatları. İlerde üç ki-

lometrelik boş bir alanın ötesinde Cengiz görünüyordu. Kararan sularda dümen suyunun beyazlığı şimdi daha çok belli oluyordu. Azrail'den kaçır gibi gidiyordu. Bulundukları yerde kıyılar birbirine daha yakındı, bütün boğazın en dar yeriydi burası. Hızlı akıntıya karşı mücadele ederken Cengiz'e yetişir gibi oldular ama sonra turuncu silüet yine uzaklaştı. Kendi botlarının suya değen ya da suyun içindeki yüzeyi daha genişti. Mundham'a su sanki altlarına yapışmış, onları geri sürüklüyor gibi geliyordu. Ama Cengiz'i kaybetme tehlikeleri yoktu, yani en azından beş ya da on dakika boyunca, bir şeye çarpmamaları ve benzinin bitmemesi koşuluyla.

Bir şeye çarpmamak koşuluyla... Paul artık çok yorulduğunu hissediyordu. Her yerine kramplar giriyor, göğsü acıyla zonkluyordu. Parmakları uyuşmuştu, denetimi kaybetmekten korkuyordu. Görüşü de bulanıklaşmıştı, gözlerinin önünde dönen noktalar ve yeşil mor kıvılcımlardan, Cengiz'i kaybetmemeye çalışırken yüzüne sıçrayan sulardan başı dönmüştü. Gözlerini dinlendirmek için iskele sancak tarafına baktı. Şehirden çıkmışlardı. Aydınlatılmış küçük iskeleleri olan banliyöler, denizin üzerinde yükselen eski ahşap evler, ağaçlar ve bir başka küçük ve zarif sarayın yanından geçtiler -bir parkın ortasına kurulmuş Venedik'ten bir parça- hepsi kayıp geçiyordu. Yelkovan kuşları, denizin üzerinde kayar gibi uçuyordu. Ölülerin ruhları diyordu İstanbullular onlara. Hava artık hızla kararıyordu. Cengiz birazdan belki de motorunu durdurup yatların arasındaki bir iskeleye yanaşacak ve onlara görünmeden karaya çıkacaktı.

“Bakın, işte kıyıya yaklaşıyor.”

Paul söylenen şeyi duymakta zorlandı ama Nur'un kol işaretinden anladı. Evet, turuncu sürat motoru doğu yönündeki kıyıya yönelmişti. Asya'nın, Fatih'in yaptırdığı Rumelihisarı'nın yaklaşık bir kilometre güneyindeki küçük çıkıntısına ilerliyordu, artık kıyıya iyice yaklaşmıştı. Karaya çıkacak, diye düşündü Paul. Çıkmalıydı, bunun için dua ediyordu çünkü çık-

mazsa daha fazla devam etmesinin olanaksız olduğunu hissediyordu.

Beyaz dümen suyu çoğaldı -bir an için turuncu tekneyi yarım daire çizip dönerken gördüler- sonra motorun sustuğunu duydular. Cengiz hâlâ hareket halinde olan teknesinden alçak bir iskeleye atladı. Bir iskele babasını yakaladı, iskelenin tam kenarında bir an için sendeleyerek durdu ve sonra karanlığın içinde kayboldu.

Yetişmişlerdi. Belki alacakaranlıkta Cengiz nereye indiğinden pek emin değildi. Teknenin kauçuk pruvası, Cengiz'in itmesiyle akıntıya kapılıp açığa sürüklenen sürat teknesinden otuz saniye sonra iskeleye çarptı. Paul motoru rölantide çalıştırarak botu iskeleye yanaştırdı, Nur ve arkasından Dealer güç bela karaya çıktılar. Dealer buz kesmiş eklemelerini istediği gibi hareket ettiremediği için küfrediyordu. Amerikalı, iskele babasının yanına çökerken ilerdeki karanlığın içinden ateş edildi. Nur diz üstü çöküp kolunu ileri uzattı. Paul onun tabancasının ateşini gördü. Patlamalar, sızlayan kulağına atılan tokatlar gibiydi. Başını eğik tutmaya çalışarak halat için düz bir yer arayıp buldu, motoru durdurdu, öne doğru sendeledi, sonra iskele babasına tutundu. Bot ayağının altından kaydı, Paul'un bu sürüklenmeye karşı koyacak gücü yoktu. Güçlü bir el onu koltuktan yakalayıp taş zemine çekti. Orada boylu boyunca uzandı, ateş altında kalmaktan korktuğu için değil, başka hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin olduğundan öylece yattı.

"İyi misin?" dedi Nur aceleyle.

Paul nefes nefese homurdandı.

"Sen burda kal. Birazdan biri gelir" derken sesi gerçekten kaygılıydı. Nur, İngiliz adamı Cengiz'in adamlarının bulunma olasılığı olan bir yerde korunmasız bırakmakla değerli saniyeler kaybetmek arasında bocalıyordu.

Uzaktan bir otomobilin kapısı hızla çarptı. Yakında olan Dealer bağırdı.

“Otomobili var, ön tarafta, yolda.”

Paul başını kaldırdı, yavaş yavaş kendine geliyormuş gibi Nur’un yardımıyla ayağa kalktı. Yolla deniz arasında, üstünde metal masalarla iskemlelerin bulunduğu dar bir mekânda olduklarını gördü. Solunda, önünde demirli verandası olan alçak bir bina vardı. Duvarlarını asma ve sarmaşıklar sarmıştı. Beyaz duvar sıvasının üstünde siyah renkle yazılmış olan “Saray Lokantası” yazısı karanlığa rağmen okunuyordu. Biraz yoksul görünümü, boş bir kafeydi. Bir otomobilin boğuk motor sesi duyuldu, sonra durdu, yine çalıştı, yine durdu.

“Allah aşkına, hadi gidelim” diye bağırdı Dealer. Mundham, onun da bir silahı olduğunu görmüştü ama Dealer kendi başına hareket etmiyordu.

Nur, Mundham’ın omzuna sertçe vurdu. Bunda hem bir kararlılık hem de otorite havası vardı. Sonra Dealer’la birlikte kafenin köşesine doğru hızla ilerledi. Paul duraksadı, hâlâ elinde halatı tuttuğunu fark etti. İpi geçirip dikkatle peşlerinden gitti. Bir masadan ötekine sersemleyerek ilerlemesine ve hatta iki tanesini devirmesine rağmen yürüyebildiğine şaşırdı.

Motor çalıştı. Zorlanan viteslerden çıkan seslerden sürücüsünün otomobilin pedallarına alışık olmadığı anlaşıyordu. Dealer yola koştuğunda aracın motoru bir kez daha gürledi. Amerikalı bir el ateş etti ama araç çoktan uzaklaşmıştı.

Dealer küfrederken Paul iskemleye çöküp rahat bir nefes aldı. Nur ise ufak telsizine bağıırıyordu. Paul nefesinin normale döndüğünü fark etti, ağırlarının çoğu da eklem yerlerinde sızılar bırakarak azalmıştı. Çevresine bakındı. Kafede hiç hayat yoktu. Cam cephesi kepenkliydi, kapı da demirliydi. Ya geceleri ya da mevsimden dolayı kapalıydı. Işıl ışıl, müzikli bir gezi teknesi akıntıyla şehir yönüne süzüldü. Yoldan boş sandıkları gürültüyle sallanan bir kamyon geçti ve sonra en sonunda polis sirenleri duyuldu.

İçinde iki üniformalı polis bulunan siyah beyaz, tepesinde

de mavi sinyali yanıp sönen bir trafik devriyesiydi. Otomobil daha durmadan içeri atlayan üç adam arka koltuğa sıkıştı. Hızlanan araç onları birbirinin üstüne savururken daha geniş bir yerde oturmak için âdeta didiştirler. Nur emirler savuruyordu. Ciddi ve nazik görünüşlü şoför başını çevirmeden kısa bir yanıt verdi. Sokak lambaları ve evleri hızla geçtiler, siren sesi kulaklarında uğulduyordu.

“Onu kaybettin. Allah kahretsin.”

Paul’ün sağında oturan Dealer yumruğuyla ön koltuğun tepesine vurdu. Yüzü şiş ve kıpkırmızıydı. Solunda oturan Nur, şoförün omzunun üzerinden yola bakıyordu.

“Sanmam.”

“Tanrı aşkına bizden beş dakika önde.”

“Üç dakikadan fazla değil. Kuzeye gidiyorsa önüne bariyerler çıkacak. Ama bence bir kilometre sonra doğuya dönecektir. Çünkü Botulin XP3’ü yanına aldıysa böyle yapması gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu Paul, merakı iyice artmıştı.

“Anadolu yakasının tatlı suları. Bentler. Yaklaşık sekiz kilometre yukardaki tepelerde. Bir baraj...”

Bir rezervuar, elbette.

Yol, siyah bir şerit halinde tekerleklerin altında kayıp gidiyordu. Paul gözünü yolda tutamıyordu. Arkaya gömülüp savaş zamanında fırsat buldukça yaptığı gibi uyuklamaya başladı, arabanın sıcaklığıyla gevşemişti. Kâbustan fırlamışa benzeyen iç karartıcı görüntüler zihnine üşüşüyordu. Siirt’e gittiği helikopteri ve dönüş yolculuğunu hatırladı, Claire’in yakınında olup onu göremeyişinin acısını. Park Otel’in yalnızlığını ve o polisin yaşadığı korkunç olayı hatırladı, neydi adı? Gökalp, deniz kıyısında ateş altında kalan çocuk.

Sonra o acımasız sorgulama, o aşağılayıcı tepeden tırnağa aranma ve Cengiz’den bir dizi sorgulama daha. Önlerinde, ba-

raja yok edici silahını taşıyan deli. Sonra o çardak, o uzun bekleyiş günü ve sonunda Bury'nin onlara yaklaştığı an.

Ama her şeye katlanabilirdi. Evet, katlanabilirdi. Nur ve Dealer'la bu saçma takibe başlamadan önce Bury'le Claire'in birbirine sarıldığını görmüştü. İyidiler ve birbirlerini gördüklerine sevinmişlerdi. Paul onların evlenebileceğini bile düşündü. Keşke evlenselerdi. (Kendi kendine gülünce Nur ona baktı, bu iri yarı yaşlı İngiliz'in hâlâ onlarla ne işi vardı? Şu anda yatağında olmalıydı, kızı da evinde. Ama neyse, akli başında ve hatta halinden memnun görünüyordu.) Paul artık biraz daha genç ve daha sağlıklı birinin şu inatçı kızına bakma zamanı geldiğini düşünüyordu, buna benzer başka bir macera için artık fazla yaşlıydı.

Birkaç yıl önceye gitti akli. Barcelona'daki o sonu gelmeyen hafta sonunu hatırladı. Bütün bürolar kapalıydı, avukatlar ve polis tatil yaparken Claire iki gün daha hapiste kalacaktı, bir aylık hamile olma olasılığı vardı ve onu altı yıl daha hapiste tutabilecek bir suçlamayla karşı karşıyaydı. Durum gerçekten bu kadar kötüydü. Pazar günü saat beşte boğa güreşlerini seyretmeye gitmişti. Yalnız, ağırbaşlı, meydan okuyan ve gururlu altı boğanın yavaş yavaş nasıl sersemleyip güçsüzleştiğini ve sonra öldüğünü izlemişti. Yine de bu manzaranın bir güzelliği, bir bilgeliği vardı...

"Daha ne kadar var?" dedi Dealer, Paul'ün sağından.

"Üç kilometre. Fazla kalmadı."

Paul irkilerek kendine geldi. Issız ve neredeyse kapkaranlık bir yamaca tırmanıyorlardı. Bir tek batıdan gelen bir aydınlık vardı gökyüzünde. Dev ağaçlarla dolu bir ormana girdiler, motorun gürültüsü bile ağaçların yakınlığıyla iki kat artmıştı. Siren sesi de durmuştu, Paul'e sorulsa ne zaman olduğunu bilemezdi. Dealer hareket etti, madeni bir aletten gelen klik sesinin ardından yağ ve barut kokusu yükseldi. Silahını temizliyor ve dolduruyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

Adamda Paul'ün hoşlanmadığı keskin bir ter kokusu vardı, korkudandı belki ve o anda tuhaf bir biçimde aklına ikinci boğa geldi, sarkmış dilinden kuma sızan kanların içinde ölen o boğa.

“İşte bu kadar.”

Ağaçların üzerinde yanyana dizili ampuller asılı, kavisli uzun bir duvar belirdi, ağaçlar daha seyrekti. Su bendinin kavisli, alçak binaları ve önlerine park edilmiş bir otomobili gölgede bırakarak önlerinde yükseliyordu. Her yerde yanan ışıklar yolun karanlığından sonra göz kamaştırıyordu.

“İşte burada. Otomobil burada.”

Otomobilin yakınlarında, asfalta kanları sızan iki ceset gördüler: Bir gece bekçisiyle bir mühendisin bedenleri. Biri en yakın binanın girişinde, bekçi de otomobilin yanında dişlerinin arasında sıkışmış düdüğüyle yatıyordu.

Hemen inip otomobilin yanında yere çömeldiler. Kuru toz burun deliklerine giriyor, dinamoların uğultusu kulaklarında çınlıyordu. Mundham dikkatle çevreye bakındı. Parlayan beyaz duvarın iki yanından yamaca doğru giden iki ışık sırası tepedeki rezervuara giden patikayı aydınlatıyordu. Milyonlarca galon, tonlarca su, yukardaki beton zincirlerde tutuluyordu.

“Henüz yukarı çıkamamıştır” diye homurdandı Dealer. “O kutu çok ağırdır.”

Yanıt olarak bir otomatik tüfeğin sesi geldi, kurşunlar yanlarındaki asfaltı deldi, biri otomobilin çamurluğuna isabet etti, biri de vızıldayarak geçti.

Nur, önce Türkçe sonra İngilizce konuştu.

“Yukarda, sağdaki yolda. Yukarı varmasına az kaldı. Dealer, şoför ve ben çıkıp peşinden gideceğiz. Bay Mundham siz diğer polislerle burada kalacaksınız. Cengiz tırmanmaya devam etsin. Kutuyu bırakıp bir daha ateş edene kadar kendimizi koruyacak bir yer buluruz. Haydi.”

Ama yalnızca iki kişi saçıktan çıktı, önce Nur, ardından

şoför. En yakın sığınağa altmış metre vardı, altmış metrelik çıplak aydınlık asfaltı geçmek zorundaydılar. Paul aracın arka tekerleklerine doğru emeklerken bir yandan çevreyi izliyordu, korkudan midesi bulanmıştı. Aracı kullanan polis otuz kırk metreyi geçti, sonra tepelerinde bir patlama daha oldu. Şoför vücuduna isabet eden kurşunla havada döndü, gölgelere birkaç metre kala yere düştü. Ama hemen ölmedi: Kıvrandı, haykırdı, sonra isteksizce hayata veda etti. Ama Nur sağsalım gölgelere ulaşmıştı. Cengiz'in ateşinden kurtulmak için tabancasıyla ateş ediyordu. Boğayı yaralı matadordan uzaklaştırmak için sallanan pelerin gibi.

Paul yanı başında boğuk bir homurtu duydu.

"İyi. İyi. Böyle giderse onu hiç yakalayamaz. Onu koruyacak hiç kimse yok."

Paul kulaklarına inanamadı.

"Cengiz'in o pisliği dökmesini mi istiyorsun?"

"Allah aşkına, elbette. Bütün amaç bu, şehir eşkiyasının su kaynaklarını zehirlemesi ve vebayı, Rus vebasını yaymaları ve sonra iş üstünde yakalanmaları. Bu onları yıllarca geri götürecektir bir şey. Ama şu polis bunu anlamıyor..."

Yeniden ateş açıldı, yolun daha yukarısından geliyordu, kavisli korkuluk duvarının yaklaşık on iki metre uzağından. Paul otomobilin arkasında geri çekildi, gözleri faltaşı gibi açık, çaresiz bir durumda olasılıkları hesaplıyordu. Dealer ise kendi kendine gülüyordu.

"Aptal. Cengiz'i hiç izlememeliydi. Diğer yoldan istediği hızla çıkıp ateş altında kalmayabilirdi. Şimdi Cengiz hiç acele etmeden istediği zaman onu vurabilir." Yine makineli tüfek partitisi duyuldu. "Hâlâ onu vurmadıysa elbette."

Paul'ün düşkırıklığı şiddetli bir öfkeye dönüştü. Yumruğunu sıkarak döndü ve bütün gücüyle Dealer'ın başını arka çamurluğa çarptı. Şaşırarak Amerikalı'nın sersemleyip baygın yere düştüğünü gördü. Paul yere çömeldi, barut kokan havada derin

bir nefes alarak otoparkı geçmeye başladı. Nur'un bulunduğu yolun karşısına yönelmişti. Attığı her adımda bedenine ağırlar saplanıyor, her yeri sızlıyordu, yol boyunca bedeninin o şoförünki gibi parçalanmasını bekledi. Sendeleyerek sol yandaki patikanın başladığı yeri aydınlatan sokak lambalarına birkaç metre mesafedeki çalılıklarda kustu.

Nefes nefese belini tutarak arkasına baktı. Yüz metre kadar ileride yeniden ateş etmeye başlamışlardı ama ona ya da otomobile değil. Görünmeden karşıya geçmiş olma olasılığı vardı, en azından Cengiz görmeden. Sokak lambasını geçti, patika yukardaydı. Beyaz boyalı iri taşlar yılan gibi kıvrılarak dik yokuşta kayboluyordu. Kendini toplayıp koşmaya zorladı.

Yolun dikliği bir hakaret gibiydi, sonra işkenceye dönüştü ve sonuçta saçmalığa. Olabildiğince çabalıyordu ama bacakları hızlanamıyordu, her yeri ateş gibi yanıyordu. Çılgınca çabalar-ken birden geciktiği bir randevu için Piccadilly meydanına giderken metroda yaşadıklarını hatırladı. Yürüyen merdivenler hınca hınç doluydu, o da ortadaki merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Yukarı çıkınca bundan sonra her zaman taksi tutacağına yemin etmişti ama burada hiç taksi yoktu. Yine de patikanın zemini kaymayan bir malzemeye kaplıydı ama dönerek yükse-liyordu ve her lambanın yaydığı ışık dehşet saçıyordu çünkü Cengiz onun nefes sesini bile duyabilirdi. Yol iyice zorlamaya başladı, her bir metre isyan eden bacaklarına bitmeyecekmiş gi-bi geliyordu. Yine de durmadan tırmanıyordu. Otopark aşağıda bir ışık çemberi gibi görünüyordu. Barajsa birkaç metre ötede sağda dik beyaz bir duvar biçiminde yukarı kıvrılıyordu. Sonra devriye arabasının yanında bir şey kımıldadı, gölgelerin arasın-dan bir silüet hareket etti. Bunun Dealer olduğunu fark etti. Aşağıdaki deli adamın korkusu, sağında ve üstündeki öbür deli onu dönüp yukarı çıkmaya zorladı.

Sonra mucize oldu. Yol düzleşti büyük bir kayalığı döne-rek ufak bir alana açıldı, onun da ötesinde su bendinin kavisi uzanıyordu. Kavisin üzeri iki metre genişliğinde parmaklıklı dar

bir yoldu. Bir yanda kara sular, diğ er yanda da savaklarla dinamoya, kul ubelerle otoparka inen y uksek bir u urum vardı.

G z n  dikt iğ i g lgenin en ucundan bir karaltı ayrıldı. Cengiz'di bu. Y z metre kadar  tedede, ışıkların altında olduk a savunmasız g r n yordu. Bir an i in Paul, Nur'un  ld ğ ne ikna oldu ve kalbi sızladı. Yoksa neden e kiyayı  ld rm yordu? Biraz sonra neden olduğ nu g rd . Cengiz sol eliyle vebalı kutuyu parmaklıkların  st nde tut yordu. Sağ elindeki otomatik t feğini kal asına dayamı tı. Geriliyordu. Paul adamın bağırdığ nı duydu, alay eden bir meydan okuma vardı sesinde. Sonra uzaktan Nur'un onu yanıtladığ nı duydu. Emreden, talep eden ve yalvaran bir konu maydı. Paul tek kelime anlamıyordu ama durum yeteri kadar a ıktı. Nur ate  ederse kutu ve i indeki madde suya d  ecekti.  i eler  oktan kutunun i inde ezilmi  olabileceğ i i in beyaz kristaller kolayca tatlı sulara karı ıp eriyebilirdi.

Bununla birlikte Cengiz'in amacının ne olduğ nu pek anlayamadı. O anda b t n  ehir avcunun i indeydi ama bu onu kurtarmıyordu. Yalnızca orada a ıktayken tehlike olu turuyordu. Paul' n bulunduğ u  b r uca ula tığ nda artık kimseyi tehdit edemeyecekti. Uzaktan polis sirenlerinin sesi geliyordu.

Paul bir gece  nce Cengiz'le g r  m  t . Adam, masasında parlak koyu g zleriyle ona bakmı tı ama saatler ilerledik e Paul onun g zlerini unutmu , yalnızca ince dudaklarının arasından g r nen beyaz di lerini g r r olmu tu. Cengiz'in amacına bağılılığ  zayıfladık a sorular da azalmı , yerini, a ağılayıcı sloganlara ve i i nefret dolu  ılgın bir adamın tehlikeli paranoyasına bırakmı tı. Paul o anda Cengiz'in Botulin XP3'  tehdit ya da pazarlık unsuru olarak suyun  st nde tutmadığ nı fark etti. En sonunda yakalanmı tı, artık yapabileceğ i tek  ey kutuyu atmadan  nce seyircileri beklemekti. Vurulacağ  kesindi ama bir  ehri yanına alabilirdi, Dealer da istediğ ini elde etmi  olurdu.

Paul  evresine bakınarak yolun kenarından bir ta  alıp yakla ık be  kilo tuttuğ na karar verdi. Sonra ta ı bırakıp ayak-

kabılarını ve çoraplarını çıkardı. Beyaz ve çelimsiz yaşlı ayaklarında mavi damarlar fırlamıştı. Yapacağı şey de aptalcaydı ama bir şansı vardı. Taşı alıp Cengiz'e doğru sessizce yürümeye başladı. O bunu yaparken Cengiz yavaşça geri geri, bendin ortasına doğru yürüdü: Tam ortadan atlayacaktı. Yapacağı hareket böyle bir şey gerektiriyordu.

Paul taşı havada tutarak hızla yürüdü. Aşağıda, siren sesleri iyice yükselmişti. Buna rağmen Nur'un konuşmasını duyabiliyordu. Nur'un kendisini gördüğünü anladı, konuşarak Cengiz'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. İngiliz, büyük kemer boyunca ilerlerken başının döndüğünü hissetmeye başladı ama kendini güçlü hissediyordu. Hava biraz rüzgârlıydı, seyrek saçları rüzgârda dalgalandı, nefes alışını bile kontrol edebiliyordu. Tahmininden daha çok ses vardı burada. Ayaklarının altındaki binlerce ton suyun gümbürtülü sesi, dinamoların uğultusu, yaklaşan otomobillerin dikkat dağıtan gürültüsü. Başarabilecekmiş gibi göründü. Yirmi adım, on beş, on... Cengiz kesinlikle onu fark edecekti. Ya titreşimden ya havanın esintisinden. Hiçbir şeyden olmasa yaklaşan vücut ısını hissedirdi. İnsan arkasına bu kadar yaklaşan birini anlamaz mıydı...

"Mundham..."

Ses, korkutucu derecede yakından geldi ama Paul'ün tereddütü çok kısa sürdü. Öne atıldı ve sol elindeki taş omzunun üstünden daire çizip kulağının tam arkasından Cengiz'in başına indi. Darbeyle önce dizlerinin üstüne, sonra yana sendelerken bedeniyle kutuyu suya değil de yol tarafına devirdi. Paul yine taşı kaldırdı. Bu kez darbe adamın omzuna indi. Uzun boylu adamı kaldırdı ve parmaklıkları bir kaldırıcın desteği gibi kullanıp aşağı itti. Cengiz'in bedeni ağırdı, bendin kavisli dış kenarına vurup takla attı, ileri düşüp bir avuç dal gibi uzun bayırdan aşağı kaydı.

Paul, siyah kutunun yanına çömelip kucağına aldı ve kendisine seslenen Dealer'a döndü.

Amerikalı dar yol boyunca tökezleyerek koşuyordu. Koca elleriyle iki yanındaki parmaklıkları kavrayıp çekti ve Mundham'ın karnına bir tekme savurdu. Adamı kaldırıp geri çekti. Kutu, ikisinin arasında duruyordu. Dealer nefes nefese kutunun başına geldi, yüzü allak bullaktı. Sonra rahatladı ve kutuyu iki bacağının arasına alarak durdu. Kaba hatları bir sırtmayla çarpıldı.

“Seni aptal, lanet, yapışkan pıslık. Tanrım, hiç öğrenmeyeceksin değil mi?”

Kutu çok ağır ve sağlam olduğu için ayağıyla birkaç metre aşağıdaki karanlık suya itmeye başladı.

O anda bir el ateş edildi. Dealer'ın alnında bir delik belirdi. Barcelona'daki arenada ölen ikinci boğa gibi hemen düştü.

Nur, Paul'ün arkasından yaklaştı. Yüzü ölü gibi bembeyazdı ve zamanından önce yaşlanan bir adamın yüzündeki derin çatlaklarla kaplıydı. Hâlâ öyle titriyordu ki tabancasını ceketinin altındaki kılıfına bile sokamadı.

“Delirmişler...”

Sesinde herhangi bir savunma ya da özür tonu yoktu, yalnızca derin üzüntüsünün sonucu hissediliyordu. “İkisi de çıldırmıştı. Onlar gibi olanlar da.”

Otopark polis araçlarıyla dolmuştu. Nur ve Paul aşağı baskarken motor ve siren sesleri durdu. Adamlar otomobillerinden inip bir an duraksadıktan sonra yukarı baktılar. Bir ikisi partikadan yukarı koşmaya başladı ama çoğu kararsızlıkla ne yapacağını bilmeden bekliyordu.

Sonra Paul güçlü kanat sesleri duydu. Günün sona erişiyile V düzeninde doğuya uçan büyük bir kuş sürüsüydü bu.

Leylekler nereye gittiklerini biliyordu.

